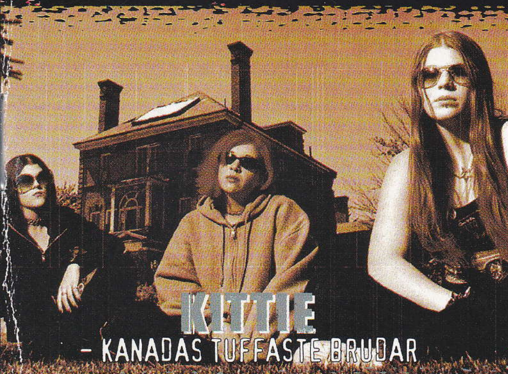
TYNGRE... FETARE... BÄTTRE

slavestate magazine

NUMMER 2, MARS '02:
JUDAS CHRIST SUPERSTAR

GRATIS CD TILL DE 1000 FÖRSTA SLAVARNA

DEATHSTARS
– SEX, DRUGS & RAMMSTEIN

KITTIE
– KANADAS TUFFASTE BRUDAR

THEATRE OF TRAGEDY
VART TOG DEN SÖTA LILLA GOTHFLICKAN VÄGEN?

SYSTEM OF A DOWN
– MORGONTROTTA GALENSKAPARE

ABANDON § BLACKMOON § BURNT BY THE SUN § INSISION § TONY JELENCOVICHS DAGBOK
LORD BELIAL § MAYHEM § MISERY INDEX § MY DYING BRIDE § NAPALM DEATH § POSSESSED
RECLUSION § REGURGITATE § SODOM § MIKAEL STANNE § TESTAMENT § TIAMAT § VOMITORYS TURNÉDAGBOK

HÅRDAST!

KITTIE "Oracle"
Missa inte Kittie live på **Klubben i Stockholm den 28 februari**!
Hårdare brudar finns inte!

SYSTEM OF A DOWN "Toxicity"
1:a i USA!
Innehåller bl.a. singeln "Chop Suey".

HÅRDARE!

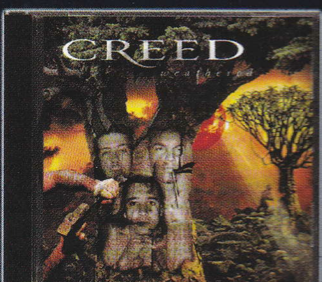

DROWNING POOL "Sinner"
Missa inte Drowning Pool live på **Klubben i Stockholm den 11 februari**!
Albumet "Sinner" innehåller bl.a. singeln "Bodies".

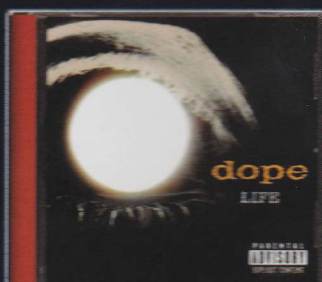
HÅRT!

LOST PROPHETS "The Fake Sound of Progress"
Missa inte Lost Prophets live på **Klubben i Stockholm den 27 februari**!
Best New British Band 2001 enligt tidningen Kerrang!

CREED "Weathered"
Amerikas största rockband!
Innehåller bl.a. singeln "My Sacrifice".

DOPE "Life"
Producerat av Josh Abraham (Staind & Limp Bizkit).
Innehåller bl.a. singeln "Now Or Never".

LAGOM!

INCUBUS "Morning View"
2:a i USA! Innehåller bl.a. singlarna "Wish You Were Here" och "Nice To Know You".

OZZY OSBOURNE "Down To Earth"
"Down To Earth" är Ozzys första 1:a i Sverige! Albumet har sålt guld i Sverige och innehåller singlarna "Gets Me Through" och "Dreamer".

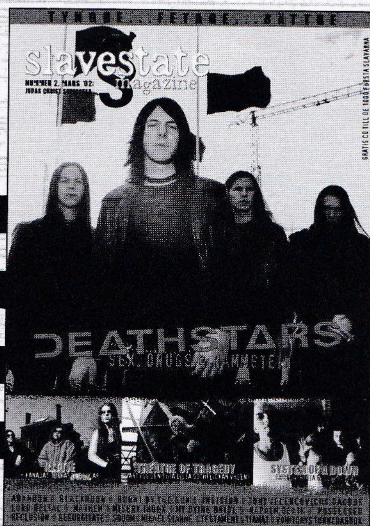
Korn och Rage Against The Machine släpper nya album i mars.
Senaste nytt angående dessa släpp finner du löpande på: www.sonymusic.se

SLAVESTATE MAGAZINE

NR 02

MARS 2002

JUDAS CHRIST SUPERSTAR

INNEHÅLL

VI GÅR MOT LJUSARE TIDER...

Kvinnorna tackar kanske den hemlige älskaren eller den eviga väninnan, männen kanske spriten eller det välfyllda skafferiet men för mig har alltid musiken varit den primära amatörpsykologen i tyngre och mörkare tider. Anspråkslös, kravlös och för det mesta oerhört inspirerande och med sitt ofta så kryptiska budskap lyfte den min på förhand så utsiktslösa vinter till något smått briljant. När vännerna svek eller kvinnorna fortsatte att förvåna så fanns alltid den helande musiken där i mängder av format. Tack.

"Arbete är en välsignelse som ser ut som en förbannelse", skränade en gång författaren Lawrence Durrell vilket stämmer ganska väl, för visst har det emellanåt sett hopplöst ut med att få ut ytterligare ett nummer av Slavestate. Men när man sedan sitter där med korrekturet i sin hand innan tryck, då känner man att det var värt varenda sekund av svinig motgång. Först då glömmer man allt vad kraschade ordbehandlingsprogram, framåtskjuta deadlines och allmänt tröga individer heter.

Responsen över vårt första nummer har inte låtit vänta på sig och vi har girigt sugit åt oss av negativ som positiv kritik och precis som vilket fullgott filmmonster som helst så är vi nu åter i en om möjligt ännu brutalare förpackning. Fler intervjuer, rejält utökat antal sidor, fri cd till de tusen första galningarna och dessutom en gratis väggdekoration modell skönhet. Fakta som t.o.m. borde tilltala de som ignorerar bästföredatumet på mjölkpaketet eller som tycker att tepåsen är lika funktionell efter omgång nummer tre i frukostkoppen.

Avslutningsvis vill jag personligen tacka alla som stöttat mig i en förhoppningsvis temporär motgång, utan er hade garanterat någon annan plitat ner denna ledare idag.

Återigen har motgång fött framgång, så räkna med fortsatt slaveri från den här plutonen framöver.

Ronnie Schmidt, mars 2002
Ansvarig utgivare / Chefredaktör

SLAVESTATE MAGAZINE

c/o Ronnie Schmidt, Hvitfeldtsgatan 2A, 411 20 Göteborg, Fax.nr: 031–133692

c/o Larsa Carlsson, Gåsagången 14, 422 48 Hisings Backa

***E–postadress:** slavestate@spray.se*

***Hemsida:** http://slavestate.cjb.net*

***Chefreadaktörer och ansvariga utgivare:** Larsa Carlsson & Ronnie Schmidt*
***Marknadsföring & annonsansvarig:** Felicia Olsson*
***Layout:** Lars Jamne @ Oskorei Graphix, Norge (design@oskorei.com)*
***Coverbild:** Anna Lundin, LED Photography*
***Webansvarig:** Kristian Forsell*
***Skribenter i detta nummer:** Daniel Bergqvist, Larsa Carlsson, Kristian Forsell, Martin Kristiansson, Dennis Larsson, David Lichter, Dick Lundin, Felicia Olsson, Tommy Pedersen, Ronnie Schmidt, Ninni Sjölund, Robert Stotzky & Anders Thunell*

Retrotrenden av thrashmetal har hållit på ett par år, men ändå har ingen lyckats med att skapa något som kan ställas mot mästerverken från mitten av åttiotalet. Helt utan förväntningar vände Reclusion helt upp o ned på denna retrotrend. Med ett fast grepp om vad som var bra förr och lika stort sinne för hur man kan utveckla det till något nytt och spännande, har grabbarna från en halv specials hemstad berett vägen för framgång.

— text och bild: larsa carlsson

Krigandes för mitt utrymme på trottoaren mot julklappstokiga småbarnsfamiljer försöker jag komma fram helskinnad till spårvagnshållplatsen. Åttan heter linjen som får ta mig från det julpyntade inferno som Nordstan utvecklats till lite mer än en vecka innan julafton. Vid min avstigningshållplats vid Gamlestadstorget möter sedan en vit bil upp mig, rattad av Reclusions basist Pasi Jaskara. De andra tre medlemmarna är också med i bilen, väl mätta efter en gemensam lunch på Mc Donalds. Nu är det tvära kast till replokalen som ligger en bit bort. Närmare bestämt på andra våningen i ett nedgånget hus ligger den, dörr i dörr med Folköls MC. Det är alltså här det tillverkas feta thrashmetallåtar.

Samtliga fyra medlemmar sätter sig runt ett bord, men det är sångaren och kompgitarristen Rune Foss samt trummisen Marek Dobrowolski som vädrar tungan flitigast. Pasi sitter mest o lyssnar medan sologitarristen Toni Aatos Korhonen filar på sin gitarr. Som ni hör av namnen är jag ensam svensk i salen, dock i mycket trevligt sällskap av en polack, två finländare och en norrman. **Reclusion är bandet som tvångsmatats med Slayer, Metallica, Megadeth, Anthrax och en massa annan härlig thrashmetal?**

– Jo det stämmer väl, startar Rune intervjun med.

– **Metallica** är väl ändå ett band som vi alla har gemensamt, som idolband inflikar Marek.

– Det var ju det enda bra som fanns, gamla **Metallica** menar jag såklart. Sedan **Exodus** och **Testament**, samt finnarna **Stone**. (Rune)

Det går ju inte komma ifrån att det är mycket thrash i musiken, skivan flörtar mer än gärna med de gamla storverken.

– Jag har för egen del alltid lirat thrash (Marek)

– Vi har väl alltid setts som ett thrashband, men det är inte hela sanningen, det är nog lite mer blandat death-thrash. Lite allt möjligt... (Rune)

– Brutal thrash! Det är som en häst som springer på frusen mark! (Marek medan Rune härmar thrashmetaltrummor)

Reclusion har lyckats peta ihop flera vers/refränglåtar med massa feta fills och grejer. Vem i bandet sitter med fingertoppskänslan när det gäller att arrangera låtarna?

– Det är mestadels jag. Jag sitter hemma med porta och en trummaskin. Sen bidrar Toni med en del, men det är i sammanfattning mest sammanklistrade riff till en grund. Sen tar man med det hit tillsammans med en trumtakt som man har spelat in. Vi formar det alla tillsammans, så att det blir lite snygga övergångar. (Rune)

Repar ni in låtar och arrangemang tills låtarna nästan blir överarbetade?

– Vi kan göra om en och samma låt fem gånger från grunden, vi kan tycka att de andra fyra tidigare har låtit skit. Vi ger oss inte förrän vi är hundra procent nöjda. (Rune)

– Vi spelar in mycket och lyssnar på låtarna och gör förproduktioner här i lokalen med Runes digitalporta. Vi gör allt precis färdigt som det skall vara och lyssnar igenom. Sedan ändrar vi på det.(Marek)

– Vi spelade in hela skivan innan vi gick in i studion, för att kolla om allting var okej. (Rune)

Klarar ni er från tjafs och bråk inom bandet när ni pillar på låtarna?

– Vi kommer faktiskt väldigt bra överens. (Rune)

– Det är ju inte så att någon har slängt gitarren i golvet och gått iväg. (Marek)

– Det är ju klart att det ibland kan vara motivationsfrustration och att jag tycker att dessa grejerna skall vara så här för att... Men det är inte värre än att man är överens till slut. (Rune)

- Vi diskuterar rätt mycket och snackar om motiveringen varför en grej skall vara just så. (Marek)

VETERANER FRÅN UNDERGROUNDSCENEN

Bandet började 1998 som Drowned, bytte sedan namn till Dawn Of Time innan dagens namn på ensemblen blev det slutgiltiga. Det var först när det blev Reclusion som Rune tog över sången, innan dess var bandet en femmannakonstellation. Rune har dock god sångvana från tiden i Aggro (Där även Marek ingick), så övergångsprocessen blev smidig. Aggro härjade som bäst runt 1997 och gjorde väldigt bra ifrån sig, av mig rankat som ett av Göteborgs bästa demoband genom tiderna. Ännu tidigare, runt 1995-96 kunde man se Marek och Toni spela i ett band som då hette Beyond. De kom till final i Rockslaget, en tävling där flera framgångsrika Göteborgsband cementerat sina första fotsteg. Beyond blev utan Marek och Tonis medverkande konstellationen None där före detta Hammerfall-basisten Fredrik Larsson håller till efter flykten från tramset. Band som Evergrey och Abandon har hämtat medlemmar ur None.

– **Aggro** har egentligen inget med **Reclusion** att göra. **Aggro** splittrades tidigt 1998, jag gick min väg och Rune gick sin väg. Efter en paus på ett halvår fanns det en viss vilja att köra igen, med bra gubbar denna gång. Vi känner ju varandra och har spelat ihop förut. Jag och Toni i **Beyond** och Toni och Pasi har spelat ihop i **NFL**. (Marek)

– Jag har faktiskt spelat bas i **Beyond** (Rune)

– Så vårt samarbete fortsatte på den vägen, det blev de bästa gubbarna. (Marek)

– Det första vi gjorde var att döpa bandet till **Drowned**, sen hette vi **Dawn Of Time**, så vi har bytt namn ett par gånger. Jag sjöng när vi hette **Drowned**, men sedan när vi hette **Dawn Of Time** sjöng en annan snubbe. Vi bytte namn i och med att vi bytte sångare, men ingenting är släppt utan min röst. Alla inspelningar som är officiella är med min röst.

Ni måste ha lagt ner mycket energi, tid och pengar på musiken under åren som

gått. **Frågan kunde inte låta bli att ställas när man tittar på Mareks feta trumset som täcker stora delar av replokalen.**

– Med det här bandet har det gått relativt fort. Vi började 1998 men kom inte igång ordentligt förrän sommaren 1999, då vi började spela in demos. Det har gått relativt fort att gå från att starta ett band till att få släppa en skiva. (Rune)

– Vi velade inte så mycket i början som man kan göra i ett band, vi var väldigt fokuserade på vad vi ville hela tiden. Vi hade mål hela vägen, så vi har jobbat utifrån dem. Fokuserat arbete mot ett specifikt mål för att det skall kunna gå lite fortare. (Marek)

– Innan hade det gått tretton år eller nåt flikar Rune skämtsamt in.

Vilka är de största uppoffringar ni fått stå ut med för musikens skull?

– Andra intressen, brudar och bilar till exempel får den annars hittills så tystlåtne Pasi ur sig.

– Man lägger ju mest tid på musiken. (Marek)

– Det kan ju vara svårt att satsa hundra på allting, man skall ju vara musiker, pojkvän och arbetskamrat. Tyvärr finns det bara sju dagar i veckan och det kan vara lite besvärligt ibland. (Rune)

– Musiken har ju ändå fått huvudprioriteringen. (Marek)

– Ja, den blir ju aldrig lidande. (Rune)

– Att alla har den inställningen, det är ju också viktigt. Ibland har det väl varit problem i banden man spelat med innan med att inställningen och motivationen inte varit densamma inom bandet. Aggros splittring berodde delvis på det. Ambitionen var inte lika hög hos alla gubbarna.

Vad dyker upp i skallen när ni tänker tillbaka på åren med fritidsgårdar och småspelningar på krogar och så vidare?

– Det var roligt och det är fortfarande väldigt kul. (Marek)

– Det är så jävla bra att spela sådana spelningar. (Rune)

– Man får rutin för varje gång liksom, det är svårare för band som inte gjort det innan. Band som åker på turné utan att ha det bakom sig måste lära sig det på en högre nivå. Det kan ju vara både bra och dåligt men man blir mer beredd. (Marek)

Ni verkar lägga ner hur mycket tid och ork som helst på ert band. Hur ofta repar ni? Man kan ju nästan få för sig att ni repar dagarna i ända för att få det snortajt.

– Just nu två gånger i veckan. (Rune)

– Det går i perioder... (Marek)

– Ibland fem gånger i veckan (Rune)

– Behövs det, till exempel innan vi skulle spela in plattan så repade vi fyra-fem dagar i veckan. (Marek)

Ni som har spelat så pass länge, hur tror ni att formeln för framgång ser ut?

– Det gäller att tro på det man gör, att aldrig ge upp. Det gäller att ha mål och delmål. Man kan sätta upp mål som är så svåra att nå, och då kan man tappa lusten på vägen. Har man checkpoints på vägen får man inspiration när man klarat av dem. Det finns ju alltid bredare och större mål att sträva efter. (Marek)

– Det är många som lägger av att jobba för bandet när de släppt sin skiva. Det är ju då man skall börja jobba. Att släppa en skiva är ju inte nyckeln för den totala framgången. Det är ju en skiva man håller i handen och alla måste få reda på att den finns. Det är ju där delmålen kommer in. Nu försöker vi spela så mycket som möjligt, vi försöker komma i kontakt med kontaktpersoner och bokningsbolag och sånt där. Vi skall fiska lite och se vad vi kan få tag i. (Rune)

- Vi har en kille som jobbar med oss och försöker boka. (Marek)

RECLUSION DYGNET RUNT

Kvartetten är kontrakterade till franska Listenable för tre plattor. Då den svenska distributören MNW börjar se sin egen grav hade bandet från början ingen deal med hemlandet. Bandet gav inte upp utan fixade till slut en deal med Border. Bandet verkar dessutom redan ha nästa platta i åtanke.

– Vi kommer nog att spela in nästa platta om ett år, det beror på vart vi landar. (Rune)

– Det är ju ingen idé att börja spela in en ny platta innan denna plattan är ordentligt ute. (Marek)

– Den är ju inte släppt överallt än, det är det som är kruxet. Det finns en del releaser kvar. (Rune)

– Vi försöker att få komma med på festivalerna i sommar, så förhoppningsvis så skall man komma med på ett par stycken. (Marek)

– Skivbolaget satsar på en turné i Centraleuropa till våren tror jag. (Rune)

– Frankrike, Polen, Holland och Tyskland tror jag. (Marek)

– Det hänger lite saker löst, men det ligger på arbetsbordet. (Rune)

- Det var någon från Decibel och kollade när vi spelade sist så där kanske vi kommer med. (Marek)

Vad gör bandet när de inte spelar? Vallar ungar och sådant eller? Medlemmarna är väl inte lastgamla, men de har passerat tjugofem allihop.

– Jobbar, jag tycker att man jobbar så jävla mycket. Man jobbar, repar och spelar. (Marek)

– Det går åt mycket tid. Först repar vi här, sen samlas vi till möte, där vi sammanfattar vad vi gjort under veckan. När vi inte träffas sitter vi på olika håll och ser till att jobba för bandet, mycket via internet. Till exempel hemsidan och att ta nya kontakter. Vi är **Reclusion** dygnet runt kan man säga. Sedan får man pilla in det där med att vara pojkvän någonstans där också. Fixa lite pluspoäng genom att hyra en film då och då. (Rune)

– Tio pluspoäng får man om man hyr en tråkig tjejfilm. (Marek)

– Just nu går det väldigt mycket tid till detta. (Rune)

– Allt jobb vi lägger ner känns bara positivt. Bolaget gör rätt mycket på den utländska biten, de har skickat ut jättemånga promos och så vidare. (Marek)

– Bolagets nästa mål är att satsa i USA, att få ut plattan där. Även i Sydamerika börjar det röra på sig. (Rune)

Att vara ett metalband från Göteborg har både sina för och nackdelar. Utbudet och intresset är stort, men det är lätt att hamna i skymundan av etablerade akter som In Flames, The Haunted och Hammerfall. Om nu rättvisa skall skipas borde Reclusion snart ligga snäppet under de stora när det gäller erkännande. The Haunted måste verkligen se till att nästa platta blir magisk, annars lär risken vara mycket stor att grabbarna från Gamlestan kör om dem.

- Ja fördelarna vet vi nog alla om, men nackdelarna fick vi ta del av när vi spelade utomlands i oktober. Då var det många som var chockade och förvånade över att vi inte lät som **In Flames**. **Aborted** tackade oss för att vi kom från Sverige utan att spela melodier. Det har blivit en slags stämpel på Göteborgsbanden att de låter på ett visst sätt. (Rune)

– Man blir kategoriserad på en gång. (Marek)

Det låter som att ert thrashmetalspektrum är större än att bara vända ut och in på Dark Angel riff.

– Vi är lite bredare. (Marek)

– Det ligger mycket dödsmetall i grunden, sen att man kanske inte hör att det är dödsmetall. Det är olika sorter av amerikansk musik som jag är inspirerad av. Det är ju inte bara thrash, utan även alla andra stilar med disten på. Jag tror att de blir ett annat djup i det då.

Hur man än vänder på det så har ni fått till en varierad och bra platta som växer för varje lyssning, tack vare detaljerna i musiken som poppar upp allt efter som.

– Det är ju en viss medvetenhet, folk frågar ofta om de viktigaste elementen när man gör en bra hårdrockslåt. Det bästa är väl ändå om man kan kombinera svintungt, snabbt, svinbrutalt, melodiskt och harmoni. Kan man få med alla dessa element har man ju egentligen fått med allting. Det är någonting vi tänker på. Även om man bränner järnet på kompgitarren så har Toni kanske en melodislinga som färgar hela grejen. Jag inspireras mycket av **Pestilence** och **Pink Floyd** till exempel. (Rune)

Har dagens band något inflytande på Reclusions sound?

– Jag tycker att de är bra även om de har en tendens att låta likadant. Jag tror inte att de är bandens fel utan studions fel. Soundet är väldigt likt på många skivor. (Rune)

– Det blir en mättnad till slut så man tröttnar. (Marek)

– Det känns som man hört det förut till slut. Men jag tycker ändå att det är coolt, men allt är inte bra. **Slipknot** är skitbra, jag älskar "Iowa". (Rune)

Med de fina visdomsorden blev det dags för att trycka på stoppknappen på bandaren. Efter att blivit avsläppt i centrum av den genomtrevlige Pasi blev man tvungen att bita ihop i snålblåst och kyla. Det känns att man lever ibland, särskilt när det är långt att gå till busshållplatsen.

SYSTEM OF A DOWN

År 2001 har för mig varit ett underbart år när det gäller skivsläpp. Giganter som Machine Head, Tool, Slipknot, Neurosis och givetvis System Of A Down -"Toxicity" har förgyllt min annars så grå vardag. Så för Slavestates räkning tar jag mig ett snack med bandets trumslagare John Dolmayan.

text: daniel bergqvist | bild: sony music

Intervjun med John kunde inte ha börjat sämre. När jag blir uppringd så är det en kvinnoröst jag hör. Kvinnan ifråga vill bara kolla så att jag är redo innan hon låter John prata med mig. När jag säger att jag är klar så går hon iväg för att hämta John men efter några minuter så är hon tillbaka igen och meddelar mig att mitt intervjuoffer precis har vaknat och ber om att få återkomma om en kvart. Under dessa femton minuters väntan så sitter jag och grubblar på om John är en morgonsur typ. Mina farhågor besannas till en viss del. Mannen är inte sur men väl så trött. Inte vad jag hade hoppats på, men det är bara att köra på.

Eftersom System Of A Down är ute och kuskar runt på vägarna så inleder jag min frågeställning med om det har gått bra hittills med turnerandet?

– Ja, det har varit ok. Vi är ute på "The Pledge Of Allegiance" turnén. Vi har en del uppträdanden och är nu på väg hem för tillfället. Bara några gig till sen ska vi vila upp oss ett tag för att dra ut på vägarna ännu en gång.

Jag berättar för John att jag har haft nöjet att bevittna en spelning med bandet när de var förband till Slayer 1998. Jag blir lite nyfiken och undrar vad trumslagaren tycker om Sverige?

– Jag tyckte det var grymt coolt, är det enda svaret jag får för att sedan bli utfrågad om vi i Sverige verkligen bara har tre timmar sol om dagen på vintern och om det är kallt?

Nja, blir mitt svar. I de nordligaste delarna av landet kanske men inte där jag bor.

– Det måste vara tufft skrattar John. Det skulle jag inte palla med.

Kommer ni till Sverige under turnén?

– Vet inte riktigt. Vi ska till Europa i mars, så mycket vet jag men jag är inte säker på om det är några datum för Sverige inbokade.

Hittills har John inte varit speciellt entusiastisk så jag styr över samtalsämnet till senaste skivan "Toxicity" och hoppas på att det ska liva upp honom. Jag antar att ni är väldigt nöjda med er senaste skiva "Toxicity". Kunde ni någonsin tro att det skulle bli en sån succé som den har blivit?

– Vi är väldigt nöjda med skivan. Vi har ju legat högt upp på försäljningslistorna runt om i världen men det är något som vi inte bryr oss allt för mycket om. Vi försöker att inte tänka på det så att det ska kunna förstöra vår konst som vår musik verkligen är.

Är det något som ni skulle vilja göra annorlunda med skivan eller är ni helt nöjda?

– Jag är verkligen nöjd med skivan. Jag tycker vi har gjort en fantastisk skiva. Visst, när skivan var klar så var det saker jag skulle vilja göra annorlunda men så är det alltid. Men som helhet så är jag ändå nöjd.

Under samtalets gång så tycker jag mig höra att John börjar vakna till, och det kan nog behövas när jag fortsätter grilla honom med frågor om "Toxicity". Innan intervjun så läste jag att bandet spelat in 33 låtar under sessionen i studion. Frågan blir om det var svårt att välja ut de fjorton som skulle vara med på skivan?

– Det var verkligen svårt. Man är ju tvungen att plocka ut låtar som passar in i helheten. Det måste vara en röd tråd som löper mellan låtarna. Jag tycker vi klarade det bra.

Personligen så tycker jag att "Toxicity" har lite mer punk

känsla i vissa spår. Vad tycker John om detta och vad är hans åsikt om vad som skiljer sig mest mellan debuten och "Toxicity"?

– Den största skillnaden är nog att vi har blivit betydligt bättre både musikaliskt och sångmässigt. Jag tycker också att det absolut är en punk känsla över albumet. Skivan är också mer melodiös än föregångaren.

Eftersom de flesta band allt som oftast är influerade av någon/något så undrar jag vad som kan ha influerat System Of A Down till att spela den musik de gör? På den frågan får jag ett sånt svar så jag börjar undra om trumslagaren blivit sårad alternativt stött av min fråga.

– Vi är inte influerade av någonting. Jag tycker att vår stil är helt unik. Ingen kan kopiera det vi gör.

The Down's texter är ju knappast skrivna på ett direkt sätt. Istället så lämnar det en hel del tankearbete till lyssnaren som får måla upp en egen bild av vad texterna handlar om. Håller John med om detta?

– Det stämmer till 100 procent. Vi gillar verkligen att skriva lite kryptiska texter för att på så sätt få lyssnaren att engagera sig. Ingen människas tolkning av texterna är varken rätt eller fel.

DEN AMERIKANSKA DRÖMMEN

Omslaget till plattan pryds som alla finsmakare av kvalitativ musik redan har sett av den så välkända Hollywood skylten. Vem kom egentligen på idén till omslaget och varför?

– Vi kom på idén tillsammans. Jag tycker att det är ett väldigt kraftfullt omslag. Den skylten betyder väldigt mycket för Amerika. Den representerar den amerikanska drömmen.

"Toxicity" rattades med van hand av producenten Rick Rubin som bland annat har Slayer, Beastie Boys och Red Hot Chili Peppers på sitt samvete. Rubin har också skivbolaget American Recordings som System Of a Down är kontrakterade till. Hur var det att arbeta med Rick och hur är det att ligga på American Recordings?

– Rick är mannen utbrister John. Han jobbar mycket med att få fram de bästa känslorna ur bandet i studion. Jag tycker definitivt att han har fått fram det allra bästa ur oss. Han gjorde ett strålande jobb. Angående American så är jag helt nöjd. Bolaget gör ett grymt jobb med att pusha oss och de låter oss sköta vår bit utan att lägga sig i vår konst.

Med detta så känner jag att det är dags att lämna "Toxicity" för en stund och ägna lite tid åt andra frågor. På bandets hemsida så finns det länkar till olika organisationer, bland annat Amnesty International och Armenian Genocide. Bandet har också i otaliga intervjuer visat prov på ett engagemang och omtanke rörande vad som händer runt om i världen. Jag frågar John om det finns något speciellt ämne som ligger dem nära hjärtat och om de ser sig som ett politiskt band?

– Jag skulle inte vilja kalla oss för ett politiskt band. Självklart så bryr vi oss om vad som händer runt omkring oss. Bara för att vi spelar hård musik så behöver texterna inte uteslutande handla om sex, drugs and rock 'n' roll. Vi ser det som en bra möjlighet att få upp ögonen på folk, men jag skulle ändå inte vilja kalla oss för politiska. Något som ligger oss varmt om hjärtat är folkmordet som genomfördes på det armeniska folket. Det grundar sig i att alla i bandet har armenisk bakgrund. Vi har också gjort några spelningar och skänkt pengar till olika hjälporganisationer.

Bandets hemsida länkar också till sångaren Serjs egna sida på nätet. Serjicalstrike.com. Det är sångarens egen etikett som ger ut skivor och poesi. Etiketten har bland annat släppt skivor med Big Elf och Bad Acid Trip. Jag frågar John om vad han kan berätta om detta?

– Jag har inte så mycket att säga om det faktiskt. Det är Serjs grej. Han har sitt eget bolag som vi andra i bandet inte är involverade i, du får fråga honom om detta.

Jag förstår trumslagaren att han som nyvaken inte har någon större lust att sitta och svara på frågor och av de svaren på de senaste frågorna att döma så har jag rätt. I ett sista desperat försök att få honom riktigt talför så börjar jag ställa honom frågor om vad som borde vara hans största kärlek, trummor. Så i sann Okej-anda ställer jag honom några snabba frågor om just detta.

När började du egentligen spela trummor?

– Jag har spelat trummor i nästan hela mitt liv. Jag kände direkt när jag började med musik att trummorna var mitt instrument.

Vad tycker du är din största styrka respektive svaghet när det gäller ditt trumspel?

– Min största styrka är definitivt min snabbhet. Min svaghet är mitt dubbelkagge spel. Men jag har övat en hel del och det kommer att visa sig på nästa album.

Använder du två bastrummor eller en med dubbelpedal?

– Jag använder en bastrumma med dubbelpedal. Jag vill inte ha ett stort trumset med två bastrummor som jag ändå inte kan spela ordentligt med, det skulle bara låta skit och vara patetiskt.

Vad använder du för utrustning?

– Jag använder Vic Firth stockar, Tama trummor och Paiste cymbaler. Det måste helt enkelt vara Paiste cymbaler. De är helt enkelt de absolut bästa.

Vad har du för favorit trummisar?

– John Bonham, Maynard Ferguson, Keith Moon och Neil Peart har influerat mig en hel del. De är hur grymma som helst.

Avslutningsvis så frågar jag John Dolmayan vad framtidsplanerna för System Of A Down är?

– Vi kommer att turnera en hel del. Sen kommer vi att spela in en ny skiva. Vi har redan en massa nya coola idéer.

Och med detta så tycker jag att det är passande att avsluta det hela. Jag passar på att önska bandet lycka till i framtiden och ger ett önskemål om att bandet måste ta sig till Sverige. Passar även på att skriva ett citat som är hämtat från System Of A Down debutalbum.

"Open your eyes, Open your mouths, Close your hands and make a fist."

JUDAS PRIEST $$$$
DEBASE

Kåren, Göteborg 8 november 2001

Trots obefintlig promotion var lokalen fylld till brädden av förväntansfulla hårdrocksälskare. Förbandet **Debase** imponerade inte med sin tyvärr ganska intetsägande hårdrock. En eloge skall de dock ha för att de gjorde sitt bästa för att få igång publiken. Sångaren verkade tro att han var Axl Rose, vilket var ganska komiskt. Efter en lång väntan var det så dags för huvudakten att äntra scenen. Redan från början märks att något saknas - här finns inget läder, inga nitar, ingen skinnkeps och inga handbojor så långt ögat kan nå. Petitesser kan tyckas, men det var ju faktiskt **Judas Priest** som förde dessa attribut från Sohos gayscen till hårdrocksscenen. Ett sådant arv bör förvaltas med vördnad. Nåväl, det är ju ändå musiken som är det viktiga. Så länge de håller sig till gamla beprövade hits är allt frid och fröjd och en stor del av publiken röjer friskt - även jag. Tyvärr envisas **Judas** med att även spela ett antal låtar från senaste plattan och då slutar även större delen av publiken att röja. De nya låtarna håller helt enkelt inte måttet, så är det. Intrycket blir ändå positivt till slut. Jag menar, vem kan motstå totala hits som "Painkiller", "Hellbent For Leather", "Breaking The Law" och "Living After Midnight"? Inte jag i alla fall, den saken är klar. Läderguden må vara borta - magin finns kvar.

Robert Stotzky

ENTOMBED $$$$$

Contan, Örebro 9 november 2001

Min kollega Larsa Carlsson sade en gång, "**Entombed** är fan Sveriges bästa liveband" Jag kan inte annat än att instämma. Pojkarna i **Entombed** är definitivt något utöver det vanliga. Deras energi och spelglädje smittar verkligen av sig till publiken som gör allt från att studsa omkring, till att stå för sig själv och spela luftgitarr. Vi är smittade ... av **Entombed.** Ni kanske nu undrar, vad spelade de för låtar, vilka var de gamla och de nya? Well, jag kan bara säga så här. Om du går på konserten så får du en timme och ca 30 minuters gott och blandat och det borde vara lockande nog.

Entombeds ingredienser:

L-G: Är den huvudsakliga ingrediensen. Han röjer och ser till att smeten inte stelnar.

Stjärnvind: Mannen bakom trummorna... har någon sett honom?

Jörgen alias "cigarettmannen": Är den observerande och busiga, man vet aldrig vad han hittar på och när.

Alex: Han är den lugna och den oerhört coola.

Uffe: Han bara är där till höger ...

Allt detta plus härliga dialekter och mycket party blir Sveriges bästa liveband. I år är det ni som tar hem grammissen, så det så.

Felicia Olsson

DEMON $$$
MELDRUM $$$

Musikens hus, Göteborg 16 november 2001

Meldrum är visst ett hårdrocksband från Sthlm, med en Amris på gitarr, Michelle Meldrum. Jag har för mig att hon var med i ett ganska stort 80-tals band men kan inte komma på vad de hette, däremot så vet jag att hon har haft ihop det med John Norum. Man kan ana att John nog har lärt henne ett och annat när det gäller att hantera gitarren, för lira gura det kan hon. Tyvärr så har jag bara hört en låt med detta band på radion, och jag har svårt att ta till mig deras musik, men tjejerna är duktiga på scen, inget snack om saken. Speciellt sångaren som jag tycker är en blandning mellan Bon Scott och Janis Joplin, hon ger järnet hela tiden, vilket gör att det blir kul att titta på. Betyget blir medel för dessa hårdrockande tjejer.

Trodde nog att **Demon** skulle dra lite mer folk än de 50-60 personer som var på Musikens hus denna höstkväll, men när jag tänker efter så var **Demon** nog inte så stora här i Sverige. **Demon** har ett gediget låtmaterial att ta ifrån och konserten inleds med "The Plague" från 1984. Det är fullt ös på de tio till tjugo förväntansfulla åttiotals metallarna som trängs längst fram medan det är lite lugnare längre bak, vilket jag tycker är utmärkt för **Demon** är ett band som förtjänar en lyssnande publik. De är riktigt begåvade låtskrivare som vet hur man bygger upp en stämning i en låt, skall det låta sorgligt så gör det det, och låten "Remembrance Day" är en låt som man får gåshud av, snacka om att Dave och gubbarna kan föda det låten handlar om, grymt. Hela konserten är en stilstudie i dynamik, det är berg och dalbana, hårda låtar varvas med de lite lugnare låtarna som inte är rena ballader, vilket är tur, för jag är inget större fan av sliskiga hårdrocksballader, och det hela avslutas givetvis med klassikerna. Bortser man från den tunna publiktillströmningen så var detta en mycket bra konsert. Lite bättre än genomsnittet.

Tommy Pedersen

LORD BELIAL $$$$
SACRAMENTUM $$
DRACENA $$$

Belsepub, Göteborg 16 november 2001.

Mycket folk, mycket röj och mycket alkohol, så kan man sammanfatta årets kanske roligaste Belsepub-tillställning. Äntligen etablerade band på scen, den varan har man fått vara utan på Belsepub på sistone. Demobandet **Dracena**, består av tre kvinnor samt en manlig trumslav. Det är inte ofta kvinnor står på scen i denna genre och **Dracena** visar att det går alldeles utmärkt. Vissa fadäser inträffade, bandet verkar inte ha någon större scenvana. Men bandet skall ha en eloge för att de kommer med något annorlunda som dessutom känns lockande.

Sacramentum, på senare år även innehållandes en rakad Pepa Vassago (ex-**Lord Belial**) agerade mellanband. Hade förväntat mig lite mer, men det var kul att se att Nisse Karlen (sång) var på hugget. Men hur många öl hade han förtärt innan?

Sedan dundrade västkustens mörkaste banemän **Lord Belial** in på scen. Bandet imponerade med den blodglade galningen Tomas "Dark" Backelin som kvällens scengigant. "Lamia" var kvällens höjdpunkt, det är ju för fan nästan en hitlåt för trackslistan. Självklart fick även publiken ta del av skvättar av blod och annat härligt gojs. Ljusa kläder skall undvikas vid sådana här tillfällen, vissa i publiken fick ta del av detta råd genom efterklokhet. Maximalt med mangel och ondska för pengarna!

Larsa Carlsson

SAXON $$$$$

Trädgår'n, Göteborg 26 november 2001

Jag såg **Saxon** första gången 1985 på ett nästan fullsatt Scandinavium. Sexton år senare trodde jag att Biff & Co skulle vara ett gäng trötta farbröder som skulle halta omkring på scenen, de bevisade motsatsen och levererade en konsert som jag inte glömmer i första taget. De inleder med superba "Killing Ground" från nya kakan, jag känner hur hakan åker fram och mitt hår börjar fladdra, det var längesedan jag fick en sådan kick på ett gig! Publiken gav allt från första takten. Konserten fortsätter i samma anda med en mix av nytt och gammalt material, och det är kul att se "kidsen" hänga med i låtar som "Princess Of The Night", "Dallas 1:PM" och alla de andra gamla dängorna. Biff påpekade också detta, han sade att de allra yngsta killarna kan låtarna bättre än han själv. Publiken bestod av mestadels killar från 17-18 årsåldern till gubbar över fyrtio år. Kul att **Saxon** kan attrahera så många generationer. Konserten varade runt två och en halv timme, de blev inklappade inte mindre än fyra gånger

och Biff's röst höll hela vägen, **Saxon** bevisade att de inte på långa vägar är uträknade. Det kan bara bli toppbetyg åt **Saxon** 2001!

Tommy Pedersen

FIVE FIFTEEN $$$$
BACKDRAFT $$$$
WELL $$$$$

Kårkällaren, Göteborg 6 december 2001

Missade tyvärr det första bandet som spelade, kommer inte ihåg deras namn så vi går direkt på den största överraskningen detta år: **Well!** Fyra unga killar i nittonårsåldern från Göteborg som inleder sin spelning med en bit av "The Song Remains The Same" från **Led Zeppelin**. Redan där blev de kvällens kungar. Deras influenser är som sagt hämtade från de stora banden på 60-70 talet och de hanterar detta med en sådan lysande känsla att man nästan ramlar omkull. Det svänger hejdlöst, de här killarna slår de flesta "stoner-wannabees" på fingrarna ganska rejält. Bandet är fortfarande osignat men de har släppt en egenproducerad och egenfinansierad demo-cd som borde rendera dem ett kontrakt inom en snar framtid. Kom ihåg detta band: **Well!**

Nästa band upp var **Backdraft** som man nog kan placera i facket sydstatsrock, de här killarna är väldigt duktiga på att hantera sina instrument och de kan få till ett helvetes groove emellanåt, dock så dalar det lite i mitten på konserten då de slänger in lite av det hårdare materialet som i mitt tycke inte har något sväng överhuvudtaget. **Backdraft** på en större arena är nog att föredra.

Five Fifteen är ett gäng psykedeliska finnar som får det att låta flummigt, hårt och mjukt i en mycket god blandad soppa av olika influenser. Den galna sångaren som ser ut exakt som Robert Plant, far omkring som en galen hund bland publiken emellanåt, varför vet jag inte, men det är ganska kul med personer som inte står på scenen och bara skall se coola ut utan bjuder lite på sig själva. Det är synd att över hälften av publiken är ute i baren och dricker när **Five Fifteen** lirar, de förtjänar ett bättre öde än det. Mitt tips blir: gå och se **Five Fifteen** nästa gång de kommer till stan och ge fan i ölen, för det här är ett mycket bra live-band!

Tommy Pedersen

BACKYARD BABIES $$$$

Trädgårn, Göteborg 20 december 2001

Den genuina rock n rollkänsla som vi blev bortskämda med i och med "Total 13" är fortfarande intakt. Grabbarna är som gjutna för att stå på scen, och låtarna blir om möjligt ännu bättre. Inledande "I Love To Roll" sätter en hög standard som inte veknar under spelningens gång. Obligatoriska extranumret, sommarens slagdänga, "Brand New Hate" övertygar mer live än på platta och kvällens enda minus är det uteblivna materialet från debuten. Bandet förmedlar en obeskrivlig känsla, någon sorts form av ärlighet tror jag och när medias gullegris Dregen sköter mellansnacket kan man inte annat än att sträcka händerna i luften och jubla. Detta är rock n roll, så som det ska låta!

Kristian Forsell

CRYSTAL EYES/ZONATA/IRONWARE $

Belsepub, Göteborg 4 januari 2002

Snubben som säljer band t-shirts och Sweden Rock Magazine sitter helt lyrisk inför att **Crystal Eyes** skall beträda Belsepubs scen. Men ingenting kan rädda denna katastrofkväll, musikaliskt sett. Fyra hängivna fans står i frontlinjen, resten av de få som orkat stanna kvar gäspar längre bak eller gapar efter fler öl i baren. Jag har verkligen försökt att gilla powermetal, men efter detta gig borde det fan vara skottpengar på hela genren. Jag förstår ljusteknikern som mutade DJ:n med en slant för att slippa jobba under dessa omständigheter.

Larsa Carlsson

RECLUSION $$$
DISRUPTION $$$

Belsepub, Göteborg 18 januari 2002

Göteborgs nya metalhopp **Reclusions** första egna gig i hemstaden avverkades på "den näst sämsta speldagen på året" som sångaren/gitarristen Rune Foss sagt innan. Bara lördagen skulle kunna vara värre då de flesta väntar febrilt på januaris lönepengar. Uppslutningen av folk var inte den bästa, men inte så illa heller med tanke på omständigheterna. Parallellt var det grindkväll ett par kvarter bort och tre dagar senare skulle **Sodom**, **Kreator**

och Destruction spela i stan. **Disruption** är ett ungt tonårsband från Blekinge som imponerade med bra thrashdöds. Namnet är värt att lägga på minnet. Sedan var det programenligt dags för snabbt ös med **Reclusion**. Tight och trevligt och när Rune Foss spänner pupillerna i publiken finns det ingen chans att vända bandet ryggen för barens helgedomar. Ett par turnéer och **Reclusion** är ett sylvasst liveband, denna kväll var bandet kanske lite väl försiktiga med att släppa loss ordenligt.

Larsa Carlsson

SPAWN OF POSSESSION §§§
OBSCURA §§§§
STABWOUND §§

Only Death Is Real 9, Cronan, Göteborg 18 januari 2002

När jag kom till platsen där mangelkalaset skulle hållas, hade endast ett tjugotal personer letat sig till Cronans ombyggda lokaler. Efter cirka en timmes väntan var det dags för **Stabwound** från Göteborg att ta plats på scenen. Detta var bandets första livespelning, vilket man kunde ana på deras ganska otighta spel. Med ett riktigt bra ljud levererade grabbarna dock ett par bra låtar men speltiden var alldeles för kort, 10-15 min, för att man egentligen skulle få ett riktigt grepp om bandets musikaliska talanger. Jag kan dock tänka mig att bandet kan bli riktigt bra efter att de fått spela lite mer och fått ihop mer låtmaterial.

Nästa band att äntra scen var **Obscura** från Stockholm. Vid den här tiden hade en skara på ungefär femtio personer kommit till Cronan. Utan basist och med två gitarrer samt en riktigt snabb jäkel bakom trummorna, drog stockholmarna igång ett sjuhelvetes mangelkalas och betade av ett helt gäng med riktigt bra låtar. Mitt i det hela drog de dock en halvseg låt som lika gärna kunde varit en **Morbid Angel**-cover av det sämre slaget. Men efter detta fortsatte röjet. Speltiden låg runt helt acceptabla trettio minuter. **Obscura** var helt klart kvällens bästa band, och bara bandet kan hitta en bra basist, så kan man ana en ljus framtid för Stockholmarna.

Sist ut var **Spawn Of Possession** från Kalmar. **Spawn Of Possession** var det enda av kvällens band jag hade hört tidigare, genom deras demo "Church Of Deviance". Ett mycket bra band med mycket duktiga musiker men med en ny sångare, som enligt min mening, inte riktigt hade klöset i rösten för att nå ända fram. Bandet gjorde en mycket bra spelning inför cirka åttio personer och efteråt traskade jag hem överlycklig över att ljudet, som annars har varit riktigt uselt på Cronan, nu var riktigt bra och att man nu kanske inte längre behöver tycka att det är synd att bra band ska spela på Cronan.

Dick Lundin

SODOM §§§§
DESTRUCTION §§
KREATOR §§

Kåren, Göteborg 21 januari 2002

Tyska hjältarna thrashhjältarna **Kreator** lider inte bara av tveksamt låtmaterial nuförtiden, de verkar även ha drabbats av någon form av headlinerfobi. Sist de gästade Göteborg släpade de runt på gothmetal som support till Moonspell, denna kväll lirar de som tredje akt före Destruction och **Sodom**. Fast under denna turné sägs det att de tre banden alternerade om spelordningen. Mille och hans **Kreator** vet att gammalt material går lättare hem än det nyare, hits från förr som "Flag Of Hate" och "Extreme Aggressions" får de kräsna fansen att kliva fram ett par steg. Annars är det tämligen dött i de främre positionerna. Fast har man en gitarrist på scen som är lika intressant att fästa ögonen på som ett pensionärsfik kan man inte begära så mycket. **Kreator** skulle inte förlora ett smack på att återigen göra ett gitarristbyte. Kul att Mille har tålamod, den store tysken som mer och mer liknar Glenn Danzig försökte verkligen få igång den gäspiga måndagsstämningen.

Destruction är ganska roliga att titta på, Sångaren/basisten Schmier formligen flyger runt hela scenen med sitt blonda hårsvall. Däremot känns trions thrash-metal ofarlig i dessa dagar, mycket har ju hänt sedan bandets glansdagar i mitten av åttiotalet. Gubbthrash!

Egentligen hade man inte så mycket hopp till att **Sodom** skulle kunna vända kvällen på rätt köl. Men efter två besvikelser tog **Sodom** över Kåren med storm. Under ledning av Tom Angelripper avfyrade bandet den bombastiska thrash som jag innan hoppats att **Kreator** skulle klara av att framföra. Tungt och allt annat än gubbigt, avslutningen med **Motörhead**-örhänget "Ace Of Spades" och den tyska thrashens kanske största hit "Bombenhagel" blev kvällens stora behållning.

Larsa Carlsson

SLIPKNOT §§§§§
AMERICAN HEAD CHARGE §§

Hovet, Stockholm 22 januari 2002

Det är inte varje dag som man bevittnar en spelning med

de maskerade galningarna i **Slipknot**. Förväntningarna på vad amerikanerna skulle bjuda på var uppskruvade till gigantiska proportioner. Lyckades de? Innan jag avslöjar svaret så betar jag av förbandet **American Head Charge**. Jag var inställd på att bandet **Down The Sun** skulle öppna kvällens show. Men tydligen så hade bandet uteblivit av för mig okänd anledning. Istället så visar **American Head Charge** upp sig för det svenska folket. Med låtar från skivan "The War Of Art" så agerar de perfekta uppvärmare åt headlinearna Slipknot. Det jag har att invända emot rörande **American Head Charges** spelning är att ljudet är på tok för grumligt. Dessutom så tenderar materialet att bli en aning monotont för att hålla ens intresse vid liv i de cirka 45 minuter som bandet uppträder. Efter en cirka halvtimmes väntan så brakar helvetet lös. **Slipknot** öppnar med en massa samplingar och projektorer som lyser över publiken och bildar **Slipknot** S-et. Det som slår mig är hur otroligt tight bandet är. Det märks att killarna i bandet är proffs uti fingerspetsarna. Vi i publiken bjuds på kalas låtar som: "People=Shit", "Wait and Bleed" och "Get This". Vi bjuds också på något av det mest fantastiska jag har sett. När Joey Jordison visar upp sitt kunnande bakom trummorna så hissas han och hans trumset upp i luften via hydralik för att sedan lutas vertikalt. Allt detta medan han smattrar på som en besatt. Till råga på allt så tänds ett pentagram i "ringen" som trummorna är fastsatta i. Otroligt maffigt. Ännu en spektakulär sak är när sångaren Corey Taylor under låten "Spit It Out" beordrar publiken att sätta sig på golvet. På given signal så hoppar de cirka 6000 personerna i publiken upp och studsar omkring som galningar. En väldigt imponerande syn. För att summera det hela så måste jag säga att **Slipknot** är nog det bästa jag har sett live. Kan inte låta bli att tycka synd om de stackare som inte tog sig till Hovet för att bevittna denna otroligt grymma spelning.

Daniel Bergqvist

DREAM THEATER
PAIN OF SALVATION §§§

Tourbulence 2002

Hovet, Stockholm 30 januari 2002

Framemot tretiden på eftermiddagen så fick jag en naggande aning längst bak i mitt huvud, en liten och röst som sade om och om igen "Det kommer bli skitträkigt och du kommer somna och bli misshandlad av en ljudtekniker" Med ett band som **Dream Theater** är det rätt lätt att få sådana tankar, det är någonting speciellt med band som spelar progressiv metal ... de ska ju alltid vara så....så...så satans perfekta. En not fel under en spelning och hela konserten går i graven. Denna attityd leder allt som oftast till att artisterna på scen vägrar släppa sina instrument och fingrar med blicken, och jag medger - jag var själv orolig att John Petrucci skulle snubbla till under spelningen. Hade han gjort det skulle han utan tvekan trasslat in sina gitarristfingrar i gitarrens strängar och förmodligen utlösa armageddon (eller ragnarök som vi här i norden säger) Som minst skulle han bryta en sex sju fingrar på handen. Tack och lov stod han nästintill blixtstilla under hela spelningen. Jag vill därmed inte påskina att han på något sätt skulle vara en dålig sträng bändare - bara att han är lite tråkig att se på ....

Anders Thunell

(Den fullständiga Dream Theater recensionen ligger på Slavestate Magazines hemsida http://slavestate.cjb.net)

PAIN §§§§

Musikens Hus, Göteborg 30 januari 2002

Trots trasiga däck på turnébussen och sönderskriken röst kommer ändå Peter Tägtgren med sitt **Pain** till Göteborg. Efter att det smickrande förbandet **Wolf** stigit av scen stiger förväntningarna avsevärt och efter ett tag äntrar Peter scenen iklädd en **Kiss**-hockeytröja. Med sig på scen har han bland annat Horgh från **Immortal** på trummor och **Hypocrisys** livegitarrist Mattias Kamijo. Efter inledande "It`s Only Them" från nya plattan, följt av hitsingeln "On And On" har publiken kommit igång rejält och intensitet avtar inte. Framförandet är otroligt tight och soundet är mycket tungt. Extra plus i kanten för den extraordinära **Beatles**-covern "Eleanor Rigby".

Kristian Forsell

NAPALM DEATH §§§§
GREAT DECEIVER §§§§

Musikens Hus, Göteborg 1 februari 2002

Tomas "Tompa" Lindberg är nu verksam i så många akter att jag helt enkelt har tappat räkningen. **Skitsystem**, **Lockup**, **The Crown** och **Great Deceiver** som jag faktiskt tycker tillhör de bättre av hans projekt med sin höga blyhalt. Sist jag såg de i Hultsfred 2001 så var det ungefär lika glesbefolkat framför scenen som denna gång vilket är synd för Tompa gör verkligen sitt bästa för att få med sig publiken, men en svensk publik har ju sällan gjort sig känd som lättflörtad. De nya låtarna känns helt rätt live och vittnar om ett kommande kanonalbum. Ca 22.45 lyfter hela kvällen ett par dimensioner då en av grindens pionjärer **Napalm Death** äntrar scenen. Med "Enemy Of The Music Business" så gjorde de något av en comeback efter ett par riktigt tveksamma releaser och visade att gammal ibland verkligen är äldst. Live har väl aldrig någon tvekat på **Napalm Death** däremot och det förstår jag nu när jag för första gången får se dem med en Barney i storform som fullkomligt utstrålar vansinne med sitt smått epileptiska rörelseschema och sprutar ur sig hit efter hit i ett tempo som verkligen inte saknar fart. **Napalm Death** har gjort sig kända för att alltid ge allt på scen och för deras engagemang i fansen och det märks verkligen för responsen låter inte vänta på sig i form mosh, stagediving och allmänt vansinne. **Napalm Death** blandar friskt från hela karriären och nästan alla plattorna får ta del av skörden, kryddat med bl.a. **Dead Kennedys** självklara "Nazi Punks Fuck Off!". Fansen skriker efter en del äldre spår och jag litar faktiskt på Barney när han ursäktar sig och säger att de helt enkelt inte kommer ihåg hur man spelar just de låtarna. Låt **Napalm Deaths** kings till musikindustrin ljuda över hela världen för exakt så här ska man agera live, de som trodde att mp3 var musikindustrins mest morbida fiende får sig här en rejäl tankeställare.

Ronnie Schmidt

TIAMAT

När vi räknade upp gothmetalklassiker i förra numret var "Wildhoney" från 1994 med inhemska Tiamat ett självskrivet val. Bandet är tillbaka efter en tids tystnad med "Judas Christ". En klockren titel på en varierad platta som både är framåtsträvande och retro på samma gång. Allt är inte mörkt och dystert längre, till och med sångaren/gitarristen Johan Edlund har funnit ljuset.

text: larsa carlsson | bild: harald hoffman

som han har gjort med sånginsatserna. (Ole)
– Jag stod och velade med Ole och sjöng en Thåströmvariant på låtarna. Jag vet att han gillar Fields Of The Nefilim så jag drog en textrad som lät som dem på skoj. Han bara "Öhh" och ramlade ner bakom knapparna. Sedan fortsatte vi så, det var inte så mycket eftertanke egentligen. (Andreas)

INGET EXCELLENCE

Så fort man ligger på ett bolag som är lite större hamnar alltid följande fråga i centrum, har ni fria händer från skivbolaget att göra hur ni vill?
– Vi har bara fria händer. Vi är det första bandet som Universal har signat som de inte visste hur de lät. (Andreas)
– Den första demon vi skickade var ju ingen bra mall för det var ju growlsång på demon. Det ända som var likt var att det var lite syntar och techno. Så det blev "det lät ju jävligt bra men det var ju inte så vi hade tänkt oss"
– Klart att de var nyfikna över hur det skulle låta, de hade ju ingen aning. Många undrar och tror att vi är ett band som är "gjort" (Andreas)
– Som Excellence ungefär. (Ole)
– Det finns folk som har frågat om vi gjort låtarna själva. Men har man spelat så pass länge som vi har gjort och spelat den musik som vi gjort så kanske man har svårt att acceptera. (Andreas)
Jag har aldrig varit någon fan av Swordmaster. I mina ögon har de legat i en identitetslös mittenfåra i den väletablerade Göteborgsscenen. Att bandet nu är nedlagt och att tre av medlemmarna hellre spelar industrimetall i form av Deathstars rör mig väldigt lite, särskilt när undertecknad inte allt för sällan låter Rammstein eller Pain ramla ned i cd-spelaren. Men att gå från att vara betraktad som "underground" till att bli spelad i radio och TV är stort karriärsteg. Att få släppa singlar är något som hårdrocksband bara kan drömma om, i Deathstars fall skall det släppas två singlar innan fullängdsplattan finns i butikerna.
– Det känns som om det är vår tur. Man är van vid att få slita som ett djur för det man gör. Det har vi i och för sig gjort nu också i studion. Innan tänkte man "fan vad kul, en månads ös i studion" Sedan fick man fan jobba. (Ole)
– Men det var ju för att vi själva inte visste hur det skulle se ut i slutändan. Tidigare har det ju varit att man vet exakt hur det låter innan låtarna är inspelade. Man vet hur alla musiker kör allt och så vidare. (Andreas)
– Jag vet inte hur många nätter vi satt och funderade "vilken sampling skall vi ha här?", "vad skall det vara för ljud på synten här?" (Ole)
– Det var ganska roligt, eftersom vi pillade och lekte mycket. Vi producerade själva, eller rättare sagt Emil. Det var tal om producenter innan men de fattade till slut att jag och Emil ville att vi skulle göra det själva. (Andreas)
– Sedan direkt från studion till Z-TV..... (Ole)
– Det där med MTV och Z-TV, man blir lite dum i huvet för man tänker inte på det. Första gången man hörde låten på radio blev man "Öhhhhh!!!" (Andreas)
– Man blev "fy fan vad coolt!", det är ju inte ofta detta händer. (Ole)
P3 körde ju till och med Dissection på P3 Önska (R.I.P, varför???) ett par veckor innan intervjun.
– Det hörde jag däremot! Inte direkt men en polare ringde och berättade att de körde Dissection på P3. Någon idiot hade skickat in en hundring för att få den spelad.
Uppmärksamheten runt er kommer ju att gradvis öka nu när ni syns mer än någonsin förut. Hur skall det tacklas?
– Vi har faktiskt inte märkt någonting än. Det är frustrerande, förr anordnade man spelningar och gjorde allt, nu är det någon annan som gör det åt en. (Andreas)
– Det händer grejer runtomkring en som man inte märker av själv. Man ringer och kollar vad som händer och de säger det, det och det och så vidare. (Ole)
Släppa singlar har ni aldrig gjort förr i alla fall ...
– Nej, det har vi aldrig gjort förr. (Ole)
– Singlarna är till för att etablera oss, inte för att komma in på någon tiotopp-lista. Plattan kommer i februari/mars någon gång. (Andreas)
Hur många singlar är det tänkt att det skall bli?
– Tre tror jag .... Mellan två och fyra. Tre tror jag, jag har svårt att tro att det kan bli fyra. Det är ändå coolt att ett så stort bolag som LED och så stora personer satsar så mycket på ett band från deathmetalscenen. Det finns ingen som har fått göra detta tidigare. Jag vet att folk blivit helt förskräckta när de spelar upp det här, det är ju annat än Tomas Ledin och sånt. Det är ett jävla coolt initiativ i alla fall. Det kan ju leda till att mer extrem musik kan nå allmänheten. Men sedan blir ju det tydligen censurerat av SVT. Vi får inte vara med på Voxpop. (Andreas)
– Det var några gnatiga jävlar i hängpattsgenerationen som hade ringt in och klagat och tyckt att deras barn inte skulle behöva se så hemsk musik i TV, och det lyssnade SVT på. Det är så irriterande! Det är 2000-talet och det är fortfarande femtiotalet och deras kristna äckliga ideal. Dagen före den skulle spelas första gången tar de beslutet att inte spela den. (Ole)
– Voxpop som hållit på så länge tar ett beslut dagen innan att "nu skall vi inte spela mer sådan här musik" Vi som fått skjuta upp inspelningen av videon i omgångar bara för att vi inte skall få skelettcancer av alla ljusstrålar. (Andreas)
– Man missar ju typ en miljon tittare bara för att en idiot från Flen inte fattar att sådan här musik förekommer i verkligheten. Med tanke på att de videos som går på Voxpop ofta är hårdrocksvideos och de går långt som fan, jämnt och ständigt. Folk vill lyssna på **hårdrock men folk verkar inte fatta det än. (Ole)**
– Sedan när de skulle förklara för oss, var det att "videon var inte hemsk, men musiken och texten var hemsk". (Andreas)
– Det är ju som om en femåring skulle fatta engelska. (Ole)
Det var SVTs hårdrocksspecial som fick de lättskrämda och förmodat uttråkade föräldrarna att nästan skita ned sig och därefter kasta sig på luren för att klaga. Men rapartisten Eminem som beskriver sin musik som "Fighting music for highschool kids" får hålla på ett tag till.
– Ja, det var vi, Limp Bizkit och Slipknot som blev stoppade. Så de spelade inte dem heller. De skulle lotta ut Slipknot-biljetter som de i och för sig gjorde, men videon fick inte spelas. (Ole)
– De berättar inte heller att sådan musik som tydligen är så pass populär inte kommer att visas mer. De håller en del av branschen utanför. (Andreas)
– De håller i oss som en slags gisslan, de vägrar släppa ut oss till allmänheten. (Ole)
– Så vi uppmanar till bombhot och kidnappningar snart, skrattar Andreas
– Om de nu skall ha ett Voxpop borde de även ha ett Voxrock tycker jag, det finns ju så många band som kämpar. (Andreas)
– Så veckan efter var det bara skitig sleazerock som kunde kallas för hårdrock tror jag. Hårdrocken börjar komma tillbaka och så skall den helt plötsligt censureras. (Ole)
Hur ser lanseringsplanerna ut för bandet?
– Bra fråga, det får du ta med LED. Vi har ingen aning, vilket också känns hur sjukt som helst. Annars har man ju varit med, ritat sina egna flyers. Så det känns jävligt störande att inte kunna svara på en sådan fråga. (Ole)
Inga flotta promotionrundor till London till exempel?
– Nej, men vi har fått väldigt bra respons där. (Andreas)
– I England har vi fått skitbra respons, har jag nyligen fått höra. (Ole)
– Det var en jävla agent som ringde därifrån och ville signa oss på studs. Han hörde vår singel på radion och ringde direkt till skivbolaget. Han har hand om Him och Clawfinger bland annat. Han ringde direkt och ville signa oss. Vad var det du sa Ole? Att de på bolaget hade sagt att vi kanske skall vänta med dem, men att han sade att han vill ha oss nu! (Andreas skriker NU! att ölen nästan åker ut igen)
– Vi har egentligen ingen koll, vi vill bara köra rock n'roll! (Andreas)
– Exakt, vi vill bara spela. Apropå det så är jag ganska nojig inför att spela live. I och med att man gjort en ny musikstil för oss själva så skall man ju prestera det live också. Det är ju inget man har gjort tidigare, och det skall ju vara snortight. För första gången i mitt liv kommer jag att spela live med hörlurar. Det känns helt för jävligt, men det är ett måste. Jag har försökt att spela utan i replokalen, men det går inte. Det är så jävla snortight allting. Är du lite före eller lite efter så brakar alltihopa åt helvete. (Ole)

KRAVFYLLD TILLVARO?

Vad kräver skivbolaget av er i gengäld? De har ju trots allt lagt fram feta plånboken för att Deathstars skall bli verklighet.
– Det var också en bra fråga. Sälja mycket skivor! (Ole)
Men det är väl det hela branschen går ut på?
– Ja, det är ju så det är. Nu ligger man på ett bolag som kräver försäljningsframgångar. Vi har ju sagt hela tiden "Vem fan bryr sig?". Vi har aldrig fått den här chansen tidigare i våra liv och vi kommer aldrig att få den heller. Okej om inte skivan säljer, men vi har i alla fall haft ett kul år. Vi bryr oss inte, men säljer skivan bra är det ju roligt. Har vi tur får vi göra en platta till, men just nu orkar jag inte ens tänka på att gå in i en studio. (Ole)
– Vi vill ut och spela nu. (Andreas)
– Ja, få komma ut och testa materialet live. Det skall bli jävligt intressant. Vi har ett par spelningar bokade. SAMA och Arvika är också bokade. (Ole)
– Antagligen Hultsfred och Roskilde också samt ett gäng vanliga spelningar runt omkring. (Andreas)
– Vi funderar på att göra vår första spelning i Strömstad. (Ole)
– Kanske gör vi det under ett annat namn bara för få kunna testa för vår egen skull. (Andreas)
– Vi vill inte råka ut för Marilyn Manson-grejen där trummisens tekniska prylar inte funkade, han fick spela utan medhörning i tre veckor och allting gick åt helvete. Förr var problemet att man inte skulle vara för full när man gick upp på scenen, nu är det en massa annan skit man måste tänka på. (Ole)
Kommer sminket att följa med er upp på scen?
– Vi kör lite av varje. Det sa vi från början, att vi måste utmärka oss på något sätt. Annars är det väldigt lätt att smälta in. Det är inget konstigt att spela blackmetal och ha corpsepaint. Det är ju nästan mer ovanligt med blackmetalband utan corpsepaint. Nu bläddrar man och ser ny teddybjörn där och ny idiot där. Så fort man ser nitar och corpsepaint – fan ett nytt tråkigt band. Vi tar in blackmetal i industrirocken. (Ole)
– Men poängen kommer inte vara att vi sminkar oss, vi kan lika väl gå upp i varsin Kreator-tröja allihop och köra låtarna. Vi kommer inte bara utmärka oss på just det sättet. (Andreas)
– Man skall ta på sig en roll när man går upp och spelar. Man är ju ändå den man är och skall man showa skall man göra det ordentligt. (Ole)

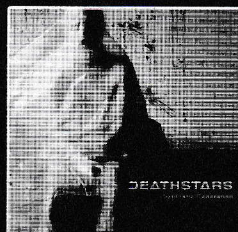
VIKTIGT ATT POLARNA BLIR IMPADE

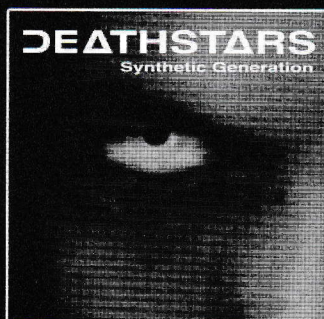
Både Andreas och Ole är nog med att påpeka att Deathstars är något som helt skiljer sig från vad de tidigare gjort på alla plan. Andreas skissar i nuläget på videon till nästkommande singelsläpp, "Semi Automatic".
Hur har familj och vänner reagerat över storsatsande Deathstars?
– Det med familjen är roligt, för när man började spela musik för typ tusen år sedan, så var det alltid "När skall du skaffa ett riktigt jobb då?", "När skall du göra något riktigt med ditt liv?", "Har du verkligen tid att spela när du skall jobba?" Det har alltid varit jobb och så fort som möjligt in i Svenssonfacket som gällt för dem. "För så länge ni spelar sån musik som ni gör kommer ni inte sälja några skivor ändå ..." (med gäll mammaröst från Ole)
– Men många av polarna från black och deathmetalfolket har trott att det skulle vara mycket softare än vad det blev, de har blivit lite chockade av det. (Ole)
– De trodde att vi skulle göra pop.(Andreas)
– Man har fått lite skit för att trumspelet är så slätstruket. Men det är ju så det skall vara när man spelar sådan här sorts musik. (Ole)
– Ole är den mest exceptionella trummis jag vet, det var därför vi tog med honom. Dels är vi gamla vänner också. Många trummisar skulle inte klara av det Ole spelar bara för att det är så pass rakt. (Andreas)
– Det rycker ju i de gamla instinkterna, man känner sig som Charlie Watts när man sitter och spelar rak fyrtakt hela tiden. (Ole)
– Men det händer ju på repningarna att man drar igång någon gammal deathmetalstänkare som man har gjort. (Andreas)
– Vad polarna tycker och säger om det man gör är mycket viktigt för mig. (Ole)
– Vi har ju sagt att det finns inte en chans att jag och Andreas inte spelar deathmetal igen.
– Jag och Ole har svurit en pakt att vi skall spela i ett deathmetalband igen någon gång framöver. (Andreas)
– Den nya Dimmu Borgir skivan är helt rå! (Ole)
– De spelade in samtidigt som oss, fy fan vad kul vi hade. Mycket droger och stök! Alla dessa trippar ....Vi snackade om att göra saker tillsammans när det snurrade som mest i skallen men det lär aldrig bli av. Det var roligt att knalla mellan studiorna och lyssnade på nya tagningar och så vidare. (Andreas)
Både Ole och framallt Andreas börjar komma upp i varv nu efter alla öl. Värre blir det när vännerna runt omkring beslutar sig för att också vara med och prata. Då i avsaknad av närvarande kvinnor valdes samtalsämnen om vem som satt på vems syrra och vilka som var bukbröder med varandra och så vidare. För min tidnings fortsatta goda rykte får jag egoistiskt men bestämt behålla dessa fakta för mig själv och avsluta intervjun här. Vad roligt man kan ha när man dricker öl.

DEATHSTARS

ALBUMET 'SYNTHETIC GENERATION' FINNS I DIN BUTIK I MARS
(UNDER TIDEN KAN DU JU KÖPA SINGELN MED SAMMA NAMN)

WWW.LEDRECORDINGS.COM

LED RECORDINGS

LORD BELIAL

De är argare och fler än någonsin. Med ny platta rustar Trollhättans hårdaste pluton för krig igen. Efter blodsprutande uppvärmningsgig i Göteborg är världen redo för "Angelgrinder", bandets fjärde bidrag till kristendomens förfall. Kvartetten har dessutom blivit en kvintett och lirar mer nedstämt än någonsin tidigare.

text: kristian forsell | bild: ninni sjölund

När man pratar med sångaren/gitarristen Thomas Backelin i ett av Sveriges ledande blackmetalband känns det rätt oväsentligt att prata om vackert väder eller något annat helt ointressant. Så pang på, berätta om nya skivan.

– Nya plattan heter "Angelgrinder" och är liksom "Unholy Crusade" inspelad i Los Angered Recordings med Andy LaRoque. Den här gången har vi lyckats få ett mycket renare men fruktansvärt mycket tyngre ljud än föregångaren.

Från första plattan har en röd tråd spunnen av framförallt musikalisk utveckling men även en viss mognad kunnat skönjas. Från debutalbumet "Kiss the Goat" till den lite blurriga men ack så älskvärda "Enter The Moonlight Gate" står vi här med den elaka och onda "Unholy Crusade", i mitt tycke den bästa hittills bakom oss och väntar på att återigen få spränga högtalarna med ett nytt Lord Belial-vax. Hur skiljer sig då det nya albumet från era tidigare ?

– Det är framförallt mycket bättre arrangerat. Riffen är lite udda gentemot föregångaren. Lite sjukare riff kan man säga. Hela plattan är mycket råare och brutalare än någonting annat vi gjort. Allting är bättre helt enkelt. Vi är förbannat nöjda.

– Dessutom kör även jag med sjusträngad gitarr denna gång, på "Unholy Crusade" var det bara Pepa som gjorde det. Så nu är det tre stycken sjusträngade gitarrer och vi kör i H, så det låter overkligt tungt. Jag tror till och med att vi är först inom blackmetal med tre stycken sjusträngade guror.

I dagens läge känns medlemsbyten mer som en regel än ett undantag. Lord Belial följer regelboken till punkt och pricka och har även de haft problem med medlemmar som kommit och gått. Thomas förklarar mer...

– Pepa lade av för cirka ett år sedan och då hade han tröttnat helt på allt som hade med musik att göra och satsade istället på en karriär som datakonsult. Men för tre veckor sedan spelade vi på Inferno Metal Bar i Göteborg och Pepa hängde med oss dit. Innan giget började tänkte vi att vi tar upp Pepa på sista låten, bara som en kul grej. Veckan efter spelade vi på Belsepub, även det i Göteborg, och då körde vi samma grej med Pepa där också. Han tyckte att det var kul som fan och frågade sig själv "vad fan håller jag på med?". Sedan bestämde han sig för att vilja gå med i Lord Belial igen. Vi repade ett par veckor med tre gitarrer och det funkade utomordenligt så nu är Pepa med i bandet igen.

Vi frekventa konsertbesökare vet att Lord Belial knappast är kända för sina långa turnéer eller för sina ofta förekommande spelningar. Hur kommer det sig att ni har spelat så pass lite live?

– Vi har faktiskt spelat ganska mycket live genom åren, men nittio procent har varit utomlands så här i Sverige är det inte många som känt av det liksom. Vi har i alla fall gjort två Tysklandsturnéer, en Europaturné, en mindre Sverigeturné., ett tiotal festivalspelningar och cirka fyrtio enskilda gig, så det har allt blivit en del ändå. Sedan så är det ju blackmetal och det är ju inte det som går hem mest direkt, men det skiter vi i!

Som jag tidigare nämnde så är det ju inte direkt så att man springer ner till den lokala rockpuben varje fredagskväll och bevittnar Lord Belial-spelningar, det är först nu som bandet har börjat spela mer live. Hur blir det med turnéer i och med nya plattan? Har ni något inbokat ännu?

– Absolut! Nästa turné är i april/maj och då har vi sex stycken gig inbokade i Sverige och dessa är i Sundsvall, Umeå, Stockholm, Kalmar, Göteborg och Malmö. Det blir ihop med bland annat Dying Fetus.

Som du sa är blackmetal kanske inte alltid så populärt men känner ni ändå att ni får någorlunda bra publikrespons?

– Nja, vi hoppas väl i och med nya plattan att folk ska komma till våra spelningar och röja. Det är så jävla irriterande att så många står där med armarna i kors o, kniper, så det ser ut som de skall skita ner sig när som helst. Onda som få är de säkert också! Jävla patetiska as! Får du med detta?

Självklart!

– Detta är mumma för Satan!

I SKUGGAN AV DARK FUNERAL

Skivbolagsproblem hör inte till ovanligheterna i dagens läge, dock känner sig Lord Belial ändå ganska nöjda med No Fashions arbete. Det är inte på något sätt så att ni känner att ni kommer lite i skymundan av till exempel Dark Funeral som vid det här laget är väldigt stora?

– För ett par år sen var vi så otroligt missnöjda med dem, men vi har rett upp allting så det funkar mycket bättre nu, vi har framförallt mer kontakt än vad vi hade för några år sen och det är mycket viktigt om det ska funka. Man märker ju en del att Dark Funeral får vad de pekar på medan vi måste tjata på dem för att få det. När nya plattan kommer är det dock vi som kommer att ha ett grymt stort stöd av bolaget. Vi är det enda bandet som släpper en platta i mars och det är ju svinbra.

Lord Belials merchandise är en enastående historia. Vanligtvis brukar det vara så, som ni vet, att det kommer ett par tröjor när ett band släpper ny skiva eller liknande men hör nu med häpnad på Thomas när han berättar vad No Fashion gjort för dem i tröjväg:

– Under sju år har No Fashion tryckt upp en tröja! Jag får flera mejl varje vecka av personer som vill ha tröjor så det är verkligen synd att det har varit som det varit. Det ska dock bli ändring på det när nya plattan kommer. Vi har till och med tryckt upp egna tröjor och sålt men det är ju inte så man vill ha det.

Så det kommer ytterligare en tröja i och med nya skivan eller kommer marknaden att slås ut totalt av Lord Belial-parfymer som luktar lik och doftgranar som stinker blod?

– Haha, det vore något men vi har som gott blivit lovade affischer, t-shirts och long-sleeves. Oftast är det ju bara massa löst snack men vi hoppas på det bästa.

Till nya skivan har bandmedlemmarna slopat sina artistnamn och istället börjat använda sina vanliga namn och efternamn. Är detta bara en social modegrej eller är det ett lurigt trick och ett steg mot kommersialism för att nå branschens försäljningslistor?

– Vi har helt enkelt tröttnat på att ha alias, ingen använder ju de namnen ändå. När vi festar eller umgås och träffar folk så är det de vanliga namnen som gäller, så vi ser ingen idé i att ha de kvar i bandet heller.

Har detta på något vis smittat av sig så att ni lyrikmässigt istället behandlar ämnen som julmust eller plommon?

– Det är fortfarande texter om att krossa det himmelska kungadömet, annihilera all godhet och slita sönder änglar, så texterna fortsätter i samma anda som tidigare fast det är mer genomsyrat av hat nu.

Med Thomas visdomsord avslutar vi så den här intervjun.

– Alla ska köpa nya plattan, komma på våra gigs och supa, röja och rocka rövarna av sig annars jävlar! Tackar som fan för en bra intervju.

DEATHSTARS

Innan någon ens hört dem hade Deathstars namn ordats flitigt i kretsarna. Hur kunde death/blackmetal-krigarna Swordmaster helt plötsligt bli Deathstars under jätten Universals beskydd? Bandnamnet skriker sellout och musiken är inte ens i närheten av vad Swordmaster sysslade med innan. Ni har kanske sett dem sminkade på Z-TV, men när Slavestate följer bandets rutiner och hakar på ut på krogen en mörk onsdagskväll i december är det igentäppt näsa och långt neddragen mössa som gäller.

text: larsa carlsson | bild: led recordings

Jag minns den i efterhand, den ljuva tiden då man gick på soss och drack öl när som helst. Gå på sena klubbgig mitt i veckan och inte behöva bry sig om morgondagen. Stjäla cyklar för att kunna komma hem till kära Hisingen osv osv... Det är kanske den bestulna friheten som ger återklang i kroppen då Deathstars sångare Andreas "Whiplasher" Berg uppenbarligen endast livnär sig på att kolla på film på dagarna och gå ut på krogen på kvällarna. I sällskap av trummisen Ole "Bone W Machine" Öhman har vi slagit oss ned på en krog på Kungsgatan i Göteborg och införstått oss själva att det är månadens öl som gäller för alla parter. Många öl har druckits dessa herrars sällskap förut, men för första gången har jag med mig en bandare. Kommer de kunna hålla tungorna i styr? Vi får väl se ... Dags att hugga in på första ölen, trycka på play och i goda vänners lag fråga Andreas och Ole om hur sagan om Deathstars började. Andreas tar på sig ansvaret att återberätta.

– Det var så att jag och Emil (Nödtveit, dock numera omdöpt till "Nightmare Industries" i det nya rockstjärnelivet) höll på med **Swordmaster** och vi blev uppmärksammade av Universal. De var intresserade av att göra en skiva med oss, de var villiga att släppa deathmetal på ett högre plan. Vi hade då varit i fejd med vårt gamla skivbolag (Osmose). Vi ville ha mer resurser och som ett brev på postlådan hörde Universal av sig och sade att de var sugna på att satsa på oss. De skulle komma och kolla på en spelning vi skulle ha i Stockholm tillsammans med **Merciless**. Vi slog oss ned och vi berättade vad vi ville göra istället för deathmetal och de nappade på det med en gång. Egentligen visste de inte vad det innebar, inte vi heller för den delen. Vi visste bara att vi ville göra något annorlunda. En stor förändring, något helt annorlunda. I samma veva snackade jag med Ole (ex-**Dissection** som största merit), eftersom jag alltid velat spela med honom. Han hakade på med en gång, och sedan även Erik (numera kallad Beast X Electric) från **Swordmaster**. Han var egentligen given. På den vägen var det och under tiden vi började göra låtar utvecklades det och slutade där det är idag.

Swordmaster är ett avslutat kapitel antar jag?

– Det ligger på djup is, inte ens en diamantborr skulle klara av att borra sig igenom. (Andreas)

Vem kom på det ganska fåniga namnet Deathstars?

– Var inte det ett skämt från skivbolaget från början? (Ole)

– Nej, det var det inte. Det var skivbolaget som frågade om jag hade något namnförslag och de ville ha en benämning på det. Vi höll på med en massa typ **R-45** och så vidare, vi sade att vi inte ville ha något namn på bandet för vi kunde inte bestämma oss. (Andreas)

– Det var en jävla process innan det blev **Deathstars**, som alla tyckte lät skitrisigt. Man blev ju trackad redan i det stadiet. (Ole)

– Typ jävla Starwars! (Andreas)

Men ni ser knappast något problem nu efter all inarbetning av namnet?

– Nej, jag har aldrig haft något problem med det. (Andreas)

– Namn som namn, tänk bara på **Limp Bizkit**, man tänker ju aldrig på vad det betyder ändå. Typ "runkbulle". (Ole)

– Jag tänker ju inte på att Ole heter Ole hela tiden utan hur han är som person. (Andreas)

Vad betyder er kommande debutplatta med Deathstars för er personligen?

– En jävla massa jobb! (Andreas)

– En satans jävla massa jobb! Jag aldrig varit med om en studioperiod som varit så pass frustrerande. (Ole)

– Att skriva låtar på det sättet vi gör. Eftersom vi gjorde låtar samtidigt som vi var i studion visste vi inte hur det skulle sluta. Det började ta form efter ett tag. (Andreas)

– Det kommer ju att höras på skivan. Vi kom in med ett paket och så utvecklades vi samtidigt som vi var i studion och blev fräschare och fräschare. De låtar vi gjorde tidigt är mer deathmetalinspirerade, det är mer stenhårda gitarrer. De senare låtarna är mer "slow". (Ole)

– I den första perioden tänkte vi mer deathmetal. Ju mer vi utvecklades, ju mer fattade vi vad vi var kunniga till att göra. (Andreas)

Vilka musikaliska influenser har bidragit till detta? Rammstein? Pain?

– Jag vet inte vad Emil har lyssnat på och tänkt "det här är coolt och jag vill göra likadant" Mina influenser har inte kommit från någonstans, eftersom jag inte bidragit ett skit till denna platta. Jag har inte haft en syl i vädret, i princip. (Ole)

Du bara trummar och håller käft helt enkelt?

– Nja, vi har haft våra dispyter, Emil och jag. Vi har bytt musikstil och det fattade inte jag. Kan vi inte lägga in ett trumfill där och ett trumfill där? "Nej, det sabbar låten" sade han då. Vaddå sabbar låten? Det var många diskussioner tills jag fattade att det inte skulle vara några trumfills. Det är så mycket death och blackmetal man spelat innan och där har man rullat hela tiden, men det fick det inte vara nu. Så på tal om influenser, vi vet att det låter lite **Rammstein.**

– Jag tycker inte att ett band som gör något nytt har ett patent på det de gör. Stämningen i musiken vi gör är death och blackmetal. Hela tiden det mörka, men kanske mer dynamiskt än 25-riffslåtar. Få ut så mycket av varje riff och parti. Grunden är som sagt var fortfarande deathmetal och mörker. (Andreas)

Det är inte bara musiken som skiljer sig markant från tidigare. Andreas har även gett sig fan på att sjunga också.

– Det var jävligt annorlunda eftersom jag aldrig sjungit innan. Men det kan man tacka Ole för det var han som sade att jag skulle sjunga. (Andreas)

– Jag kom till studion och då hade de hållit på i tre dagar med sången. Andreas vägrade låta någon annan än Emil att vara där. Mannen var ju nojig, han hade ju aldrig sjungit innan. Han har ju lyckats så himla bra

som han har gjort med sånginsatserna. (Ole)
– Jag stod och velade med Ole och sjöng en Thåströmvariant på låtarna. Jag vet att han gillar **Fields Of The Nefilim** så jag drog en textrad som lät som dem på skoj. Han bara "Öhh" och ramlade ner bakom knapparna. Sedan fortsatte vi så, det var inte så mycket eftertanke egentligen. (Andreas)

INGET EXCELLENCE

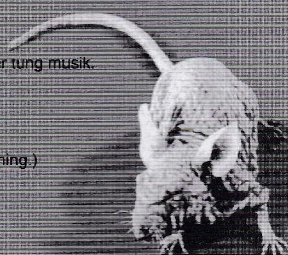
Så fort man ligger på ett bolag som är lite större hamnar alltid följande fråga i centrum, har ni fria händer från skivbolaget att göra hur ni vill?
– Vi har bara fria händer. Vi är det första bandet som Universal har signat som de inte visste hur de lät. (Andreas)
– Den första demon vi skickade var ju ingen bra mall för det var ju growlsång på demon. Det ända som var likt var att det var lite syntar och techno. Så det blev "det låt ju jävligt bra men det var ju inte så vi hade tänkt oss"
– Klart att de var nyfikna över hur det skulle låta, de hade ju ingen aning. Många undrar och tror att vi är ett band som är "gjort" (Andreas)
– Som **Excellence** ungefär. (Ole)
– Det finns folk som har frågat om vi gjort låtarna själva. Men har man spelat så pass länge som vi har gjort och spelat den musik som vi gjort så kanske man har svårt att acceptera. (Andreas)
Jag har aldrig varit någon fan av Swordmaster. I mina ögon har de legat i en identitetslös mittenfåra i den väletablerade Göteborgsscenen. Att bandet nu är nedlagt och att tre av medlemmarna hellre spelar industrimetall i form av Deathstars rör mig väldigt lite, särskilt när undertecknad inte allt för sällan låter Rammstein eller Pain ramla ned i cd-spelaren. Men att gå från att vara betraktad som "underground" till att bli spelad i radio och TV är stort karriärsteg. Att få släppa singlar är något som hårdrocksband bara kan drömma om, i Deathstars fall skall det släppas två singlar innan fullängdsplattan finns i butikerna.
– Det känns som om det är vår tur. Man är van vid att få slita som ett djur för det man gör. Det har vi i och för sig gjort nu också i studion. Innan tänkte man "fan vad kul, en månads ös i studion" Sedan fick man fan jobba. (Ole)
– Men det var ju för att vi själva inte visste hur det skulle se ut i slutändan. Tidigare har det ju vart att man vet exakt hur det låter innan låtarna är inspelade. Man vet hur alla musiker kör allt och så vidare. (Andreas)
– Jag vet inte hur många nätter vi satt och funderade "vilken sampling skall vi ha här?", "vad skall det vara för ljud på synten här?" (Ole)
– Det var ganska roligt, eftersom vi pillade och lekte mycket. Vi producerade själva, eller rättare sagt Emil. Det var tal om producenter innan men de fattade till slut att jag och Emil ville att vi skulle göra det själva. (Andreas)
– Sedan direkt från studion till Z-TV..... (Ole)
– Det där med MTV och Z-TV, man blir lite dum i huvet för man tänker inte på det. Första gången man hörde låten på radio blev man "Öhhhhh!!!" (Andreas)
– Man blev "fy fan vad coolt!", det är ju inte ofta detta händer. (Ole)
P3 körde ju till och med Dissection på P3 Önska (R.I.P, varför???) ett par veckor innan intervjun.
– Det hörde jag däremot! Inte direkt men en polare ringde och berättade att de körde Dissection på P3. Någon idiot hade skickat in en hundring för att få den spelad.
Uppmärksamheten runt er kommer ju att gradvis öka nu när ni syns mer än någonsin förut. Hur skall det tacklas?
– Vi har faktiskt inte märkt någonting än. Det är frustrerande, förr anordnade man spelningar och gjorde allt, nu är det någon annan som gör det åt en. (Andreas)
– Det händer grejer runtomkring en som man inte märker av själv. Man ringer och kollar vad som händer och de säger det, det och det och så vidare. (Ole)
Släppa singlar har ni aldrig gjort förr i alla fall ...
– Nej, det har vi aldrig gjort förr. (Ole)
– Singlarna är till för att etablera oss, inte för att komma in på någon tiotopp-lista. Plattan kommer i februari/mars någon gång. (Andreas)
Hur många singlar är det tänkt att det skall bli?
– Tre tror jag .... Mellan två och fyra. Tre tror jag, jag har svårt att tro att det kan bli fyra. Det är ändå coolt att ett så stort bolag som LED och så stora personer satsar så mycket på ett band från deathmetalscenen. Det finns ingen som har fått göra detta tidigare. Jag vet att folk blivit helt förskräckta när de spelar upp det här, det är ju annat än Tomas Ledin och sånt. Det är ett jävla coolt initiativ i alla fall. Det kan ju leda till att mer extrem musik kan nå allmänheten. Men sedan blir ju det tydligen censurerat av SVT. Vi får inte vara med på Voxpop. (Andreas)
– Det var några gnatiga jävlar i hängpattsgenerationen som hade ringt in och klagat och tyckt att deras barn inte skulle behöva se så hemsk musik i TV, och det lyssnade SVT på. Det är så irriterande! Det är 2000-talet och det är fortfarande femtiotalet och deras kristna äckliga ideal. Dagen före den skulle spelas första gången tar de beslutet att inte spela den. (Ole)
– Voxpop som hållit på så länge tar ett beslut dagen innan att "nu skall vi inte spela mer sådan här musik" Vi som fått skjuta upp inspelningen av videon i omgångar bara för att vi inte skall få skelettcancer av alla ljusstrålar. (Andreas)
– Man missar ju typ en miljon tittare bara för att en idiot från Flen inte fattar att sådan här musik förekommer i verkligheten. Med tanke på att de videos som går på Voxpop ofta är hårdrocksvideos och de går långt som fan, jämnt och ständigt. Folk vill lyssna på **hårdrock men folk verkar inte fatta det än. (Ole)**
– Sedan när de skulle förklara för oss, var det att "videon var inte hemsk, men musiken och texten var hemsk". (Andreas)
– Det är ju som om en femåring skulle fatta engelska. (Ole)
Det var SVTs hårdrocksspecial som fick de lättskrämda och förmodat uttråkade föräldrarna att nästan skita ned sig och därefter kasta sig på luren för att klaga. Men rapartisten Eminem som beskriver sin musik som "Fighting music for highschool kids" får hålla på ett tag till.
– Ja, det var vi, Limp Bizkit och Slipknot som blev stoppade. Så de spelade inte dem heller. De skulle lotta ut Slipknot-biljetter som de i och för sig gjorde, men videon fick inte spelas. (Ole)
– De berättar inte heller att sådan musik som tydligen är så pass populär inte kommer att visas mer. De håller en del av branschen utanför. (Andreas)
– De håller i oss som en slags gisslan, de vägrar släppa ut oss till allmänheten. (Ole)
– Så vi uppmanar till bombhot och kidnappningar snart, skrattar Andreas
– Om de nu skall ha ett Voxpop borde de även ha ett Voxrock tycker jag, det finns ju så många band som kämpar. (Andreas)
– Så veckan efter var det bara skitig sleazerock som kunde kallas för hårdrock tror jag. Hårdrocken börjar komma tillbaka och så skall den helt plötsligt censureras. (Ole)
Hur ser lanseringsplanerna ut för bandet?
– Bra fråga, det får du ta med LED. Vi har ingen aning, vilket också känns hur sjukt som helst. Annars har man ju varit med, ritat sina egna flyers. Så det känns jävligt störande att inte kunna svara på en sådan fråga. (Ole)
Inga flotta promotionrundor till London till exempel?
– Nej, men vi har fått väldigt bra respons där. (Andreas)
– I England har vi fått skitbra respons, har jag nyligen fått höra. (Ole)
– Det var en jävla agent som ringde därifrån och ville signa oss på studs. Han hörde vår singel på radion och ringde direkt till skivbolaget. Han har hand om **Him** och **Clawfinger** bland annat. Han ringde direkt och ville signa oss. Vad var det du sa Ole? Att de på bolaget hade sagt att vi kanske skall vänta med dem, men att han sade att han vill ha oss nu! (Andreas skriker NU! att ölen nästan åker ut igen)
– Vi har egentligen ingen koll, vi vill bara köra rock n´roll! (Andreas)
– Exakt, vi vill bara spela. Apropå det så är jag ganska nojig inför att spela live. I och med att man gjort en ny musikstil för oss själva så skall man ju prestera det live också. Det är ju inget man har gjort tidigare, och det skall ju vara snortight. För första gången i mitt liv kommer jag att spela live med hörlurar. Det känns helt för jävligt, men det är ett måste. Jag har försökt att spela utan i replokalen, men det går inte. Det är så jävla snortight allting. Är du lite före eller lite efter så brakar alltihopa åt helvete. (Ole)

KRAVFYLLD TILLVARO?

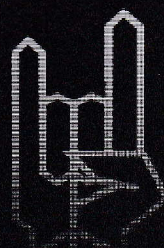
Vad kräver skivbolaget av er i gengäld? De har ju trots allt lagt fram feta plånboken för att Deathstars skall bli verklighet.
– Det var också en bra fråga. Sälja mycket skivor! (Ole)
Men det är väl det hela branschen går ut på?
– Ja, det är ju så det är. Nu ligger man på ett bolag som kräver försäljningsframgångar. Vi har ju sagt hela tiden "Vem fan bryr sig?". Vi har aldrig fått den här chansen tidigare i våra liv och vi kommer aldrig att få den heller. Okej om inte skivan säljer, men vi har i alla fall haft ett kul år. Vi bryr oss inte, men säljer skivan bra är det ju roligt. Har vi tur får vi göra en platta till, men just nu orkar jag inte ens tänka på att gå in i en studio. (Ole)
– Vi vill ut och spela nu. (Andreas)
– Ja, få komma ut och testa materialet live. Det skall bli jävligt intressant. Vi har ett par spelningar bokade. SAMA och Arvika är också bokade. (Ole)
– Antagligen Hultsfred och Roskilde också samt ett gäng vanliga spelningar runt omkring. (Andreas)
– Vi funderar på att göra vår första spelning i Strömstad. (Ole)
– Kanske gör vi det under ett annat namn bara för få kunna testa för vår egen skull. (Andreas)
– Vi vill inte råka ut för **Marilyn Manson**-grejen där trummisens tekniska prylar inte funkade, han fick spela utan medhörning i tre veckor och allting gick åt helvete. Förr var problemet att man inte skulle vara för full när man gick upp på scenen, nu är det en massa annan skit man måste tänka på. (Ole)
Kommer sminket att följa med er upp på scen?
– Vi kör lite av varje. Det sa vi från början, att vi måste utmärka oss på något sätt. Annars är det väldigt lätt att smälta in. Det är inget konstigt att spela blackmetal och ha corpsepaint. Det är ju nästan mer ovanligt med blackmetalband utan corpsepaint. Nu bläddrar man och ser ny teddybjörn där och ny idiot där. Så fort man ser nitar och corpsepaint – fan ett nytt tråkigt band. Vi tar in blackmetal i industrirocken. (Ole)
– Men poängen kommer inte vara att vi sminkar oss, vi kan lika väl gå upp i varsin Kreator-tröja allihop och köra låtarna. Vi kommer inte bara utmärka oss på just det sättet. (Andreas)
– Man skall ta på sig en roll när man går upp och spelar. Man är ju ändå den man är och skall man showa skall man göra det ordentligt. (Ole)

VIKTIGT ATT POLARNA BLIR IMPADE

Både Andreas och Ole är nog med att påpeka att Deathstars är något som helt skiljer sig från vad de tidigare gjort på alla plan. Andreas skissar i nuläget på videon till nästkommande singelsläpp, "Semi Automatic".
Hur har familj och vänner reagerat över storsatsande Deathstars?
– Det med familjen är roligt, för när man började spela musik för typ tusen år sedan, så var det alltid "När skall du skaffa ett riktigt jobb då?", "När skall du göra något riktigt med ditt liv?", "Har du verkligen tid att spela när du skall jobba?" Det har alltid varit jobb och så fort som möjligt in i Svenssonfacket som gällt för dem. "För så länge ni spelar sån musik som ni gör kommer ni inte sälja några skivor ändå ..." (med gäll mammaröst från Ole)
– Men många av polarna från black och deathmetalfolket har trott att det skulle vara mycket softare än vad det blev, de har blivit lite chockade av det. (Ole)
– De trodde att vi skulle göra pop.(Andreas)
– Man har fått lite skit för att trumspelet är så slätstruket. Men det är ju så det skall vara när man spelar sådan här sorts musik. (Ole)
– Ole är den mest exceptionella trummis jag vet, det var därför vi tog med honom. Dels är vi gamla vänner också. Många trummisar skulle inte klara av det Ole spelar bara för att det är så pass rakt. (Andreas)
– Det rycker ju i de gamla instinkterna, man känner sig som Charlie Watts när man sitter och spelar rak fyrtakt hela tiden. (Ole)
– Men det händer ju på repningarna att man drar igång någon gammal deathmetalstänkare som man har gjort. (Andreas)
– Vad polarna tycker och säger om det man gör är mycket viktigt för mig. (Ole)
– Vi har ju sagt att det finns inte en chans att jag och Andreas inte spelar deathmetal igen.
– Jag och Ole har svurit en pakt att vi skall spela i ett deathmetalband igen någon gång framöver. (Andreas)
– Den nya Dimmu Borgir skivan är helt rå! (Ole)
– De spelade in samtidigt som oss, fy fan vad kul vi hade. Mycket droger och stök! Alla dessa trippar ....Vi snackade om att göra saker tillsammans när det snurrade som mest i skallen men det lär aldrig bli av. Det var roligt att knalla mellan studiorna och lyssnade på nya tagningar och så vidare. (Andreas)
Både Ole och framallt Andreas börjar komma upp i varv nu efter alla öl. Värre blir det när vännerna runt omkring beslutar sig för att också vara med och prata. Då i avsaknad av närvarande kvinnor valdes samtalsämnen om vem som satt på vems syrra och vilka som var bukbröder med varandra och så vidare. För min tidnings fortsatta goda rykte får jag egoistiskt men bestämt behålla dessa fakta för mig själv och avsluta intervjun här. Vad roligt man kan ha när man dricker öl.

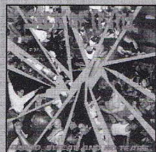

HARDCORE klassiker

SLAVESTATE HYLLAR DEL 2:

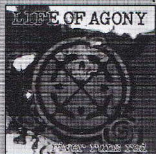
Förra gången handlade denna sida om gothmetal, men till denna gång letade Larsa och Ronnie upp de hardcoreplattor som betytt mest genom tiderna. Tvära kast över genrer och ridåer, här har vi sammanställt tolv plattor man bara måste ha.

SICK OF IT ALL
"Blood, Sweat And No Tears" (1989)

New York Hardcore när den är som allra bäst. Bröderna Lou och Pete Koller, Arman Majidi och Pete Capriano´s debutplatta med **Sick Of It All** cementerade djupa spår i den inhemska hardcorescenen som stod i zenit just då. Den långa och framgångsrika karriären började här med klassiska låtar som "Friends Like You", "My Life", Breeders Of Hate" och "Injustice System!". Bandets arga och misärfyllda vinkling av samhället fungerar lika bra 1989 som 2002. Inget band känns så äkta som **Sick Of It All**, som fått agera förebild för mängder av band på bägge sidor av Atlanten.

LIFE OF AGONY
"River Runs Red" (1993)

Ska man vara omöjlig och lista de tio plattor som flitigast har snurrat hos Slavestate redaktörerna under 90-talet så är "River Runs Red" tveklöst en av dessa. Stöpta i Brooklyn 1989 gjorde **Life Of Agony** verkligen entré i industrin med något nytt. Visst var deras kombination av hardcore, metal och grunge unik men utan den karaktäristiska sången signerad Keith Caputo så hade **Life Of Agony** aldrig nått dessa höjder. Mörker och hopplöshet är skivans ofrånkomliga tema och sällan har det väl känts mer realistiskt än när Keith agerar ciceron i skuggornas dal. "This Time" och "Through and Through", givetvis de självklara favoriterna i ett fantastiskt melankoliskt startfält där om tillfälle ges digipacket med fyra live bonusspår helt enkelt måste införskaffas. Ett av de absolut bästa albumen genom tiderna, alla kategorier.

SICK OF IT ALL
"Live In A World Full Of Hate" (1993)

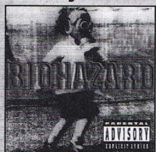
Man kan inte annat än att le nostalgiskt när man i flertalet intervjuer med bröderna Koller läser att de är allt annat än nöjda med den här skivan och att den egentligen räknas som en bootleg. Visst, här finner vi inget av det som brukar likvidera liveplattor dvs. en vidrigt tillrättalagd studioversion utan istället ett hopkok som andas självförtroende signerat en grupp med ett stort hjärta i det de gör. Precis såhär vi kommer ihåg **Sick Of It All** och den period i ens liv då allt cirkulerade kring N.Y Hardcore. "It´s in our hearts, it´s in our heads, it's in our souls, WE STAND ALONE!".

TEDDYBEARS STHLM
"We Are Teddybears Sthlm" (1993)

Vi minns med glädje **Teddybears Sthlms** spelning tillsammans med **Clawfinger** på Kåren våren 1994. Med en lika våldsam som lekfull kraft tog de kaxiga stockholmarna hela Sverige på sängen. Bandets debutplatta är ren och skär sprudlande hardcore som alltid bjuder upp till dans. Jocke Apa Åhlunds megadistade bas, brodern Klas simpla men blytunga riffande och Patrik Arve´s snabba tunga fräser till ordentligt. De sanna partydjuren går alltid igång till låtar som "Step On It", "Taken By Suprise" och "Silicon Sally", bara för att nämna några av plattans sjutton spår. De är tragik av den mest avancerade art att bandet på gamla dagar blivit ett radiopopband och svärtar ner sitt namn totalt med att till exempel bjuda in ärkefjanten Eagle-Eye Cherry till studion.

BIOHAZARD
"State of the World Address" (1994)

Näst efter **Anthrax**'s konfrontation med **Public Enemy** 1991 i form av "Bring the Noise" så var **Biohazard** ett av de första banden som förde samman elementen hiphop och hardcore. Formade i Brooklyn, New York så kanske det med facit i hand inte var så förvånande att dessa två genrer till slut skulle mötas. "State of the World Adress" var det första verk som verkligen fångade markant global uppmärksamhet och därmed givetvis även nämnda Slavestate medlemmar. Eminenta spår som "Five Blocks To The Subway" eller "Tales From The Hard Side" håller än idag och visst är fortfarande pianointrot i "Love Denied" rasande vackert. Många förglömmer ständigt kraften inom **Biohazard** men här och vid mängder av fler tillfällen har de visat prov på ärlighet och vikten av att låta sina rötter genomsyra allt material. Down for Life!

MADBALL
"Set It Off" (1994)

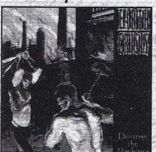
Legenderna **Agnostic Front** och **Madball** har en stark koppling till varandra. **Madball** var från början en hobbyprylL där några av **Agnostic Fronts** medlemmar kompade Freddy Cricien, lillebror till **Agnostic Fronts** sångare Roger Miret. När **Agnostic Front** lade av 1992 satsade **Madball** på riktigt och det slutade i dunderskivan "Set It Off". Sällan har NYHC varit så energifylld som på denna platta. "Down By Law", "Spit On Your Grave", "Across Your Face" och "The World Is Mine" heter några av klassikerna på ett av scenens kanske vassaste flaggskepp genom tiderna.

MARY BEATS JANE
"Mary Beats Jane" (1994)

På den här tiden var Peter Dolving ordentligt arg. Sylvass, attackerade hardcore med starka metalvibbar. Snabba "Neighborhood Psycho" och "Gunshot" blandas med aggressiva "This Life" och "Grind". Lägg därtill de megadynamiska bitarna "Blood And Oil" och "Hollowhead" så har ni en mycket varierad och genomarbetad platta som räcker hur länge som helst. Efter den mjukare uppföljaren "Locust" lades bandet ned och via **The Haunted** har Dolving hamnat i ett svårforcerat proggträsk. Återföreningav **Mary Beats Jane** var på tapeten våren 2000 men det rann ut i sanden. Mycket synd! Bandets självbetitlade debut står sig än idag och ett bra tag till framöver.

EARTH CRISIS
"Destroy The Machines" (1995)

Earth Crisis var ju som bekant allergiska och aktiva mot det mesta. "Destroy The Machines" var inte deras egentliga debut men däremot den första skivan på erkända Victory Records. Skivan visade sig senare vara en av de bäst säljande någonsin på Victory och här finns det för en gångs skull grund för bra försäljning. Visserligen straightedge så det sprudlade om det men trots raserad kost så saknar man verkligen inte aggressivitet och frenesi här. En lika självklar som lysande milstolpe i straightedge hysterins historia.

UNSANE
"Scattered, Smothered & Covered" (1995)

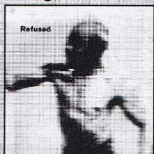
Unsane är verkligen ett unikum. Ingen kan helt enkelt låta så instängd, övergiven och förbannad som just Chris Spencer. Utan att ha lagt märke till en ton från **Unsane** så slog singeln "Scrape" ner som vätebomb och blev faktiskt under en längre tid en av de mest frekvent spelade videorna på MTV. Skivan visade upp ett **Unsane** i en betydligt vettigare produktion än tidigare och blottade den enorma potential som fanns inom detta aggressionsnäste. "Scattered, Smothered & Covered" är en fantastisk morbid fusion av hardcore och sludgecore där tyngd tacksamt prioriterats framför fart. Kännbar tyngd är synonym med stort kunnande och det besitter verkligen **Unsane**.

BIOHAZARD
"Mata Leao" (1996)

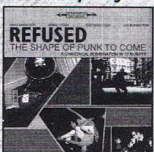
Egentligen skulle de flesta av **Biohazard**, **Sick Of It All** och **Refuseds** plattor få plats på listan, i vårt tycke är de kraftigt dominerande och framförallt två grupper som vi bägge två offrat våra tonårsören till. "Mata Leao" är uppföljaren till storsuccén "State Of The World Address" som satte bandets namn på den stora kartan. Decimerat till en trio då gitarristen Bobby Hambel fått sparken hade bandet inte bara höga förväntningar att kämpa emot. Mot alla odds lyckades **Biohazard** återigen åstadkomma en ny klassiker. Metalriffen var färre men hardcoren total. Självklart var Slavestates chefredaktörer på plats när bandet rensade upp på Arvikafestivalen året därpå. "What you give is what you get, and I know it´s not respect" (Från låten "Competition")

REFUSED
"Songs To Fan The Flames Of Discontent" (1996)

Man kan äta kött och lyssna på Umeås chefsveganer Refused utan att skämmas. Trots att Dennis Lyxzén mer än gärna bråkar med sin egen publik har bandet verkligen lyckats med det musikaliska. Hårt och argt, det är så man känneteckner en bra hardcoreplatta. Det visste detta band, vars musik alltid kom i skymundan för sina politiska åsikter. Alltid fokuserades det på bandets måltider och undvikandet av helgbränsle. **Refused** är det band vi minns allra bäst från Umeåscenens storhetstid.

REFUSED
"The Shape Of Punk To Come" (1998)

Hur var det han sa herr Neil Young? Jo, "Better to burn out, then to fade away". Sällan om ens aldrig avslutar ett band på sin absoluta topp. Med "The Shape of Punk To Come" fullkomligt sprutade **Refused** ur sig sina hyllningar till de likasinnade och avslutade sin karriär med sin med marginal bästa release. En makalös hybrid av punk, hardcore, jazz, rakt igenom slående ärligt och rasande bra. Lita på oss, Dennis Lyxsén kommer aldrig att prestera något bättre i något av hans nuvarande konstellationer (**The International Noice Conspiracy, The Lost Patrol**). Tur att minnet lever kvar av en grupp som trots intensiv och oftast irriterande påtvingad propaganda sopade golvet med en hel genre och samtidigt skapade en hel våg av nytänkande i en ort som tidigare knappt nämnts i musiksammanhang.

Bubblare: MERAUDER – "Master Killer" (1995),
SKARHEAD - "Kings At Crime" (1998) samt vad som helst med AGNOSTIC FRONT före 1993

TRANSPORT LEAGUE

Utan skivkonrakt, utan tillräckligt antal medlemmar, men inte utan drivkraft för att köra vidare. Tony Jelencovich, sångare/gitarrist i Transport League och delaktig i tusen andra projekt (Commander, Plantera, Glanzig, Kriss samt metalklubben Belsepub och diverse andra konserttillställningar mm.) blev övertalad av Slavestate redaktionen att göra en dagbok "från scratch tills dess att nästa platta finns i butikerna" för att beskriva processen i arbetet med nya materialet. Att han dessutom raggat upp nya bandmedlemmar med förflutet i Dia Psalma och Merciless lär ge eko lite varstans.

av: tony jelencovich

ONSDAGEN 24/10 2001

Avhoppet av Patrik och Peter känns tungt, men det var nog ofrånkomligt då vi hade helt olika vision om hur bandet skulle låta. Vi hade dock varit inne på samma pryl till och med senaste demon som vi spelade in i februari 2001. Jag trodde i min enfald att den inspelning vi påbörjade i Studio Fredman den 16/9 var rätt väg att gå. Men jag kände efter ett tag att det inte va "jag", utan någon annans vision som jag inte delade. Men jag tar på mig det. Jag borde ha sagt ifrån innan, men trodde att jag och Patrik (som pushade mycket för den nya stilen) var inne på samma grej.

TISDAGEN 27/11 2001

Nu står det klart att Stipe på trummor & Stitch på bas blir de två nya medlemmarna i Transport League. Det känns skönt att det nu är klart, för nu kan man gå vidare med fas 2. Patrik och Peter har nu hämtat det mesta av sina prylar eftersom replokalen tillfaller mig, så det börjar kännas som ett avslut. Det känns tungt att inte kunna umgås lika mycket längre för vi har haft en mycket stimulerande och kreativ tid tillsammans. Jag och Adam önskar dem all lycka i framtiden.

Fas 2: Repa in alla låtar, mest nya samt skriva fler nya låtar inför kommande skivinspelning i Oral Majority Recordings med Roberto Laghi som producent. Vi har nio låtar klara, och skall väl skriva en sex till. Plattan med arbetsnamnet "Multiple Organ Harvest" skall innehålla tio låtar. Precis lagom för en platta enligt mig, inte en jävla långkörare med tretton-fjorton låtar, utan ett slag i ansiktet i stil med **Slayer's** "Reign In Blood". Jag bara sprudlar av kreativitet just nu, en massa nya riff och en hel drös med texter som ligger och väntar.

TORSDAGEN 29/11 2001

Repade idag med Stipe och Stitch, körde igenom lite nya låtar och gjorde en ny låt idé. Kändes kanon! Adam var på hockey ...

TORSDAGEN 6/12 2001

Repade idag. Två nya låtar ("Sick Scum" och "El Gordo") har vi fått till nu, det känns gött. Gick ner en våning och kollade på **The Haunted** sedan, det var fett!

MÅNDAGEN 17/12 2001

Repade idag, vi repar tre gånger i veckan nu för att låtarna att sitta och hitta rätt feeling. En till ny låt har det blivit också, "Never Burn". Vi har också kollat lite på att gå in i någon billig (gratis!) studio för att spela in alla låtar live, och kolla hur det låter innan vi går in i O.M.R. Det lär vi göra i mitten av januari.

TORSDAGEN 20/12 2001

Hade möte med Roberto på O.M.R, det gick bra, han fick en replokalstape som vi spelat in precis, med sex låtar inklusive de tre nya.

TORSDAGEN 27/12 2001

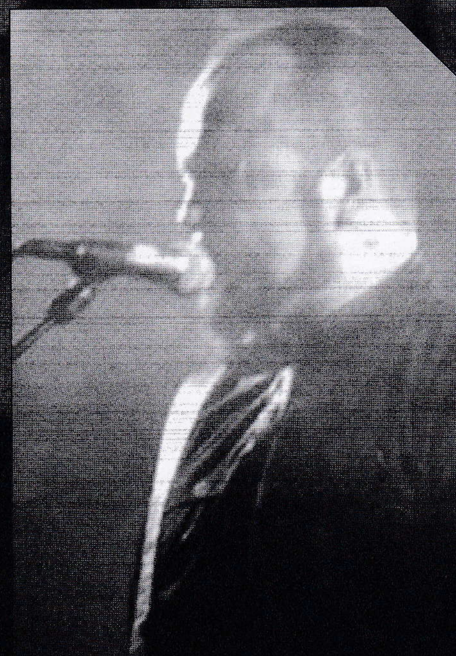
Nu har vi fått ihop tre nya låtar plus att vi har flera nya låtidéer på lut. Det känns kanon.

LÖRDAGEN 29/12 2001

Snackade med Roberto på OMR idag, han diggade det nya materialet som faan, det bästa han hört med Transport League, och det va ju ball. Han sade även ett vi aldrig låtit hårdare. Vi skall även få klart för att gå in i en studio i Nödinge, för att spela in alla låtar som en pre-prod, det lutar åt att vi går in där om två veckor.

SÖNDAGEN 30/12 2001

Vi har fått till två nya låtar, "Never To Burn" och "Slack, Wrist, Smack". Fler låtidéer på lut. Trodde inte att det

skulle bli så här jävla bra efter allt som hänt med avhopp o annat, men det vart nog bara till det bättre. Bokade in oss på Belsepub idag, vi skall lira där den 1/2. Första giget med den nya line-upen, det skall bli ball. Skall försöka boka på en del andra gig också. Intresse finns från Danmark, Uppsala, Hönö och Örebro.

LÖRDAGEN 5/1 2002

Japp, idag fick vi lite gig klara !!!. Först så skall vi gigga i Uppsala på Restaurang Fellini (det första giget med nya sättningen !), sedan så skall vi lira på Belsepub (Gbg) 1/2 och 2/2 på Trubaduren (Hönö). Det skall bli ballt att köra några gig innan man går in i studion och sätter nya plattan på tape.

MÅNDAGEN 7/1 2002

Nu har vi tolv nya låtar klara till inspelningen. De två sista låtarna "Slack, Wrist, Smack" och "Dragrope" blev precis klara. Hårt och mjukt!

TISDAGEN 8/1 2002

Ett gig till blev klarat idag. Torsdagen den 31/1 är vi förband till **Pain**, på Musikens Hus i Göteborg. Kalas!

TORSDAGEN 10/1 2002

Vi påbörjade idag en pre-prod inspelning i replokalen. Tolv låtar skall spelas in. Vi spelar in alla instrument live, med solon (om det nu är några?) och sedan sång på en kanal, så det blir ganska naket men helt okej.

SÖNDAGEN 13/1 2002

Sådär ja, nu var det klart, tolv låtar är inspelade som en pre-prod, och det känns kalas. Jag lade sången rätt smärtfritt, det kändes bra att det gick relativt lätt att lägga sången. Jag har haft problem som fan med rösten under hela 2001, så det gott att man är på banan igen ... aaarrgghhh!

LÖRDAGEN 19/1 2002

Idag har planerna ändrats vad det gäller att spela in en platta, på grund av tidsbrist i studion och lite bucklig ekonomi så kommer vi bara att spela in en fyralåtars singel i april, med släpp i maj. Plattan kommer att säljas på våra gigs och via vår websida. (http://www.transportleague.cjb.net) Plattan kommer även att fungera som en promotion platta, som vi kommer att skicka ut till bolag, i jakt på ett kontrakt.

SÖNDAGEN 20/1 2002

Repet idag gick kalas. Vi har nu gjort ett fullt set, som vi skall köra på alla gigs förutom på förbandspelningen till **Pain**.

MÅNDAGEN 21/1 2002

Jävla skit! **Pain**-giget bli inte av, Peter Tägtgren i **Pain** vill bara ha ett förband, och det kommer att bli **Wolf** ... jävla skit! Vi hade fan sett fram emot detta gig. Nya **Transport League**-sidan är uppe på nätet nu, helt kalas.

TORSDAGEN 24/1 2002

Adam fick sin Gibson RD tillhanda idag från USA, jävligt tuff. Färgen é sunburst och den rockar.

LÖRDAGEN 26/1 2002

Idag skall vi köra premiärgiget med nya sättningen. Lite nervöst, men det skall nog gå bra.

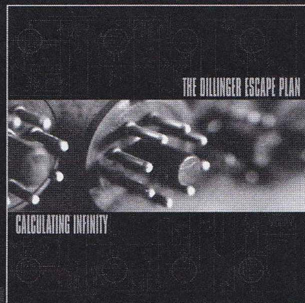
SÖNDAGEN 27/1 2002

Gigget på Fellini i Uppsala gick kalas, 200 personer (med andra ord fullt, för det är ganska litet), och ett bra drag. Folk diggade det som fan. Jag råkade sparka foten i en container efter att vi hade packat grejerna, och var tvungen att åka till sjukan och röntgas. Ingen fara dock, men går väl på kryckor ett par tre dagar ... fyllegrej! Sjukhusbesöket tog väl en timme, var hemma 04:20, de andra var på efterfest och de kom i säng 07:30. Sicket jävla fyllerace.

Fortsättning följer i nästa nummer av blaskan du håller i händerna ...

RELAPSE RECORDS - TÄVLING - RELAPSE RECORDS - TÄVLING - RELAPSE RECORDS - TÄVLING - RELAPSE RECORDS

Relapse är snällare än vad tomten någonsin varit. En vinnare får ett exemplar av **Niles** "Black Seeds Of Vengeance" på vinyl, en signerad **Exhumed** "Slaughtercult"-promo, en vinylsplit med **Exhumed** och **Gadget**, ett ex av **Agoraphobic Nosebleeds** vinylsplit med **Benümb**, en signerad **Origin**-promo och sist men inte minst ett signerat exemplar av **Dillinger Escape Plans** "Calculating Infinity". Den lycklige måste kunna svara på frågan, vilket av dessa band är inte signat till Relapse?

1) Mortician *2) Blood Duster* *3) Alien Ant Farm*

ICED EARTH - TÄVLING

Fyra affischer storlek gigant ligger och skräpar hemma hos Ronnie. För att bli av med dem undrar vi om ni vet vilket skivbolag **Iced Earth** huserar på.

1) Nuclear Blast
2) Century Media
3) Dr Records

MUSTASCH - TÄVLING

Fyra glada vinnare får varsin färgad vinyl singel till låten "I Hunt Alone" med Göteborgs stolthet **Mustasch**. Frågan lyder, på vilken grupps platta gästar **Mustasch** sångaren Ralph Gyllenhammar?

1) Awesome Machine
2) Cryptopsy
3) Astroqueen

DROWNING POOL - TÄVLING

En **Drowning Pool** t-shirt och en nyckelring står på spel för den som kan lista ut detta. Varifrån kommer **Drowning Pool**?

1) Sverige
2) USA
3) Ryssland

*Alla svar skall skickas till vår e-postadress, **slavestate@spray.se**. Senast **1 maj** vill vi ha era svar. Ni som vann priserna i förra numret lär ha märkt det vid det här laget.*

FELICIA GRILLAR

Andra numret av Slavestate innebär andra delen av Felicia grillar. Lite annorlunda jämfört med sist, men baktanken är densamma. Våra kära hjältar som spelar i banden vi gillar åker in en efter en i Felicia Olssons biktbås, där hon står med det glödheta spettet, redo att grilla.

NAMN: *Mikael Stanne*
BAND: *Dark Tranquillity*
SAMMANFATTNING: *Sätter på groupies utan att skydda sig och går på soc.*

Hur värdesätter du turnélivet?
– Jag ger det en fyra kanske, det är jäkligt sunkigt och läskigt, men kul. Det är ju inte det bästa man kan tänka sig.
Har du någon gång druckit mer än en liter sprit?
– Ja, det har jag gjort och ärligt talat så vet jag inte så mycket mer vad som hände. Men jag gick verkligen in för det, och det gick åt helvete. Det vet jag i alla fall.
Har du någon gång druckit mer än ett lock öl på en kväll?
– Ja!!! Skrattar Stanne. Det är svinjobbigt, man tävlar liksom för att se vem som klarar mest. Man måste ju försöka, förklarar Stanne samtidigt som han försöker att låta nöjd över sig själv.
Har du använt droger?
– Nej och det har aldrig varit lockande heller för den delen.
Har du några erfarenheter utav droger då?
– Folk runt omkring en på turnéer har hållit på, men det är inte min grej. Det har hänt att man delar turnébuss med band som håller på. Vi har bland annat delat buss med **Six Feet Under** och det var en aning chockerande, men det gick. Jag var lite orolig när vi åkte genom tullen bara, men det gick bra. Man har ju kul, skrattar och super ändå och man blir så pass tajta. Man får acceptera deras grej och stå ut.
Av de senaste fem skivorna ni spisade i turnébussen, hur många av de var metalrelaterade?
– Tre av fem kanske, det blir en del radio och lite annat. Det blir att man lyssnar på **Britney Spears**, fast hon är inte lika rolig längre. Däremot är **Robyn** klockren. Bra pop är kul att lyssna på, man kan ju aldrig digga ordentligt det går ju inte, men det är kul att lyssna på i alla fall.
Brukar du kolla in de andra banden ni spelar med?
– Ja, men inte alltid.
Hur många medlemmar i ditt band har du slagit på käften?
– Inte någon, ändå så har vi känt varandra i tjugo år. Det har aldrig hänt.
Har du någon gång hotat med att hoppa av under en turné?
– Nej, absolut inte. Hot är inte min grej. Ofrivilligt kanske man har varit tvungen till att hoppa av en turné, men aldrig på grund av något bråk eller sånt.
Vilket är det största rocksvin du stött på?
– Oh man! En klockren kille från Australien. Han spelar i ett band som heter **Demoniac** och heter Sam. Han grisade och ville verkligen vara ett rocksvin. Han hade samma kläder på sig hela tiden och sov i kängorna. Det här var 1997 och det var deras första turné hahaha, ja fy fan.
Dags att grilla på riktigt. Groupies, myt eller verklighet? Jag ställer frågan om Stanne har haft sex med groupies, Stanne blir tyst och man hör att han låter besvärad. Jag upprepar frågan. Har du haft sex med groupies?
– Ja det har väl hänt några gånger. Ibland är det jäkligt trevligt, och ibland jäkligt tråkigt. Men det är extremt grabbigt. Det är ju inget man smyger med, de hänger med in i bussen och det blir bara att man har sex liksom.
Min följdfråga lyder. Så, har du skyddat dig då?
Stanne harklar: Nej, jag har inte alltid skyddat mig, men jag har inte heller fått några sjukdomar.
Så länge det är på lika villkor, att de vill och jag vill så är det ju okej, bara man vet vad som gäller liksom.
Det känns som om Stanne försöker övertyga mig om att det helt okej. Men om han tycker att det är okej, så skulle han aldrig behöva övertyga någon annan. Och det är väl ingen nyhet att groupies är en del av musik branschen. På frågan om Stanne har haft sex med en kändis svarar han att han inte har haft sex med någon som han kallar kändis i alla fall.
Vidare frågar jag honom ifall det hänt att han under en turné varit otrogen, men han svarar att det skulle han aldrig klara av, att ångesten efter en sån grej skulle vara för mycket, och han vill även poängtera att han aldrig känt sig lockad heller för den delen.

SÅ TILL SIST ... NYA PLATTAN ...

Dark Tranquillity går in i studion den 6 februari för att spela in en ny platta, Stanne beskriver den nya plattan som mer teknisk och trashigare . Fram tills att vi går in i studion så repar vi ju självklart varje dag. Stanne har lovat att skivan ska heta "A Tribute To Felicia" (Gäller att slå på stort eller? Red anm.)

MAXAT MÖTE ...

Det var helt klart förra sommaren i Italien på Gods Of Metal-festivalen. **Rob Halford** kom upp på scenen och skulle kolla spelningen, han hade hört talas om oss och tackade oss för bra musik. Vi spelade inför 25000 personer, helt otroligt. Hjärtat bultade och man har den allra första känslan som aldrig kan komma tillbaka. Det är så härligt.

PRYLAR ...

Prylar är det bästa jag vet, snabbt och tufft ska det vara. Så fort man får pengar från skivbolaget så är det raka vägen till affären och köpa dataspel.

JOBB ...

Jag jobbar då och då på ett dataspelscafé. Har i princip inga pengar, så det har väl hänt att man uppsökt socialen. Man får ju lite bandpengar då och då, men de håller väl bara en månad eller två.

FAVORITBAND OCH GÖTEBORGS METALSCEN ...

Soilwork är jävligt bra, men de är lite väl underskattade. De är helt klart mitt favvoband. **Kreators** nya är definitivt en höjdarplatta. När det gäller metal scenen i Göteborg så är **Reclusion** ett skitbra band. De spelar jävligt bra musik, och för övrigt så är de polare till mig. Sedan så har vi **Commander**, de spelar tidig 1980-tal. De gör parodi på powermetal och kör fina gitarriff, de är hur bra som helst. **Arise** är också okej.

I förra numret av tidningen så grillades Patrik Jensen från The Haunted, och jag måste säga i jämförelse att Mikael Stanne är mer rocker än honom. Det jag uppskattar med Stanne, är att han är så pass ärlig. Till skillnad från Jensen, som nog inte vågade berätta vissa saker för att han var rädd för va folk skulle tycka och tänka.

Felicia Olsson

TESTAMENT

I mitt hjärta finns en särskild vrå reserverad för gammal hederlig thrash. Inte så mycket den tyska, utan snarare den engelska och amerikanska varianten. Faktum är att det första riktigt hårda band jag hörde var Metallica. Att jag var sen i min metalutveckling kan ni nog förstå om jag berättar att det första jag hörde med Metallica var "Master Of Puppets" - men inte när den kom ut, utan 1990. Men bättre sent än aldrig heter det ju, och det stämde definitivt i mitt fall. Nu fanns det ingen återvändo, min väg var för alltid utstakad. Vart vill jag nu komma? Jo, till att jag var sen även med att upptäcka Testament.

text: robert stotzky

Vid detta laget måste man säga att Testament är riktiga veteraner inom metalvärlden. Sedan början av åttiotalet har de vräkt ur sig fet thrash med mycket riffglädje. Personligen stiftade jag inte kontakt med Testament förrän jag hörde "Low" på MTV. Just "Low" markerade en vändning för Testament. Nu gick man till viss del bort från thrashen och drog sig istället mot dödsmetallen. James Murphy bidrog med härliga dödssolon och Chuck Billy fick möjlighet att growla mer än någonsin. Efter "Low" så var utvecklingen egentligen självklar: hårdare och mer brutalt skulle det bli. Med en förhållandevis lång karriär bakom sig bestämde sig Testament för att ge ut ett gäng gamla låtar på nytt. Inte bara som en samlingsplatta, nej, de valde att spela in gamla klassiker som "Trial By Fire", "Burnt Offerings" och "The Haunting" på nytt. Med tanke på den snabba utveckling vi sett inom musikbranschen, med bättre och bättre utrustning, så är det knappast konstigt att det låter fenomenalt bra. En gång för alla bevisar också Testament att de var före sin tid - låtarna har inte åldrats alls och känns nästan oförskämt fräscha. "First Strike Still Deadly" heter mästerverket, tillika orsaken till att jag en decemberkväll spenderar en stund i sällskap med telefonen. På andra sidan Atlanten och närapå så långt västerut man kan komma på USAs fastland befinner sig Eric Peterson, en av Testaments gitarrister.

Dagen till ära har jag tilldelats Telefonlinjen Från Helvetet. Volymen är obefintlig, ett lågt men irriterande brus lägger sig som en matta över allt och titt som tätt försvinner Eric helt och hållet. Tydligen är det samma problem på Erics sida, då jag gång på gång får upprepa mina frågor. Min första fråga behöver dock inte upprepas, och den är lika självklar som viktig: hur står det till med Chuck Billy? Eric berättar att Chuck mår efter omständigheterna bra. Han har genomgått en operation där det mesta av tumören togs bort och genomgår nu behandling med cellgifter. Nu är han uppe på fötterna igen och gör intervjuer. Han kommer inte att kunna göra något fysiskt ansträngande på några månader, men Chuck är stark som en oxe och ser verkligen fram emot att bli helt frisk och börja sjunga igen, förklarar han.

Att spela in gamla låtar på nytt måste vara den största trenden inom alla former av metal just nu - både Moonspell och mina favoriter Cradle Of Filth har eller kommer att göra det - men få band har så många bra, äldre låtar att välja mellan som Testament. Vems idé var det då att spela in dem igen, frågar jag. Eric svarar att det började som ett ämne på deras website, det var helt enkelt fans som ville höra de gamla låtarna i nya versioner. I många diskussionsgrupper diskuterar man ett ämne ett litet tag för att sedan gå vidare och byta ämne. Men det verkade inte som om våra fans ville släppa den här idén, fortsätter han.

– Det var många som påpekade hur bra de gamla låtarna lät när vi spelade dem live, att det var mycket tyngre och så. Vi började skriva egna meddelanden till fansen, där vi bad dem sätta ihop en setlista med de låtar de allra helst skulle vilja höra, så alltsammans började med våra fans. Och naturligtvis är det så det skall vara. Jag vill på inget sätt hindra någon att tjäna pengar på sin musik, men när man distanserar sig från sina fans - de som faktiskt betalar din lön - på ett sätt som bland annat Metallica har gjort så tycker jag att det är fel. Precis som nyss nämnda symfonipopband så plågades Testaments första verk av ett idag dåligt ljud, med en produktion som inte räcker till. Jag frågar om det var ett av skälen till att de var intresserade av att spela in gammal skåpmat igen.

– Det var utan tvekan en av de största anledningarna till att vi gjorde det, svarar han. "The Legacy" låter ganska bra, men "New Order"...jag vet inte...det låter helt enkelt gammalt. Bastrumman låter konstigt, virveln ska vi inte prata om. Men vi hade en liten budget då och så klart sämre utrustning. Idag är det ju mycket lättare att få till ett bra ljud. Dessutom var vi ju mycket yngre då och inte lika bra på att spela. Vi lät som en grupp spastiker, skrattar Eric.

Kul var det att se ett gammalt ansikte återvända till Testament, om än bara för ett kort tag. Alex Skolnick, gitarrist extraordinaire, tog upp den sexsträngade yxan, kopplade in disten och rockade loss igen. Annars håller han sig väl mest till jazz?

– Jo, det är ju hans grej nuförtiden. Sedan har han ju tagit en kandidatexamen i musik, så han är ju liksom professor i musik. Men jag vet faktiskt inte hur det kom sig att han kom tillbaks. Han hade väl hört ryktena och kollat på vår hemsida - vi träffade honom förresten på några av våra spelningar på östkusten. Vi hade inte träffat varandra på sju-åtta år så vi drack några öl och han jammade lite med oss på scen. Han hade inte spelat inför en Testament-publik på länge. Numera spelar han ju för jazzpublik som på sin höjd klappar händerna lite grann. Nu hade han femtonhundra fans vrålande i ansiktet på honom och jag tror att han tyckte det var kul, skrattar Eric.

En kul detalj för alla oss gamla Sabbat(UK)-fans är att Andy Sneap mixat plattan. Andy mixade även Testaments förra studioalster, "The Gathering", och resultatet blev så pass bra att de anlitade honom igen. Visst är produktionen helrätt men vad gör mannen bakom ett mixerbord när han borde vara i full färd med att återuppliva Sabbat? Det råkar ju nämligen vara så att de är ett av de mest underskattade thrashbanden i världen, och nu när Destruction åter är ute på vägarna borde den tyska dominansen vägas upp av en rekordlig dos engelsk thrash.

JU ÄLDRE MAN BLIR DESTO HÅRDARE MUSIK?

Som jag redan nämnt så har Testament sedan "Low" bara blivit tyngre och mer brutala. Eftersom jag vet att Eric lyssnar på en hel del nya band - Dimmu Borgir är

bara ett av många - så kan man ju tänka sig att detta varit en av anledningarna till denna utveckling. Eric håller med.
– Absolut. Jag vet inte varför, men ju äldre jag blir desto hårdare musik lyssnar jag på.
Detta uttalande får mig att fundera över hur det kommer att låta på i Slavestates läsares hem om femtio år. Dagens pensionärer lyssnar ju - ofta - på den musik de lyssnade på när de växte upp. Alltså borde så småningom Slayer, Deicide och Morbid Angel tränga ut Evert Taube från ålderdomshemmen. En häftig tanke. Eric fortsätter.
– De flesta av mina jämnåriga vet ju inte vilka Soilwork är, vilka Emperor är. Jag är bara ett stort fan av hård musik. Om jag kunde så skulle jag bara åka runt och följa efter alla band jag gillar och gå på deras konserter.
– Att lyssna på ny musik hjälper definitivt Testament, man får en fräsch approach och kan hålla musiken intressant.
Här är det återigen dags för analytiker Stotzky att rycka ut. Kanske det är just på grund av deras intresse för ny musik som Testament lyckats hålla sig kvar i gamet när så många andra Bay Area-band tappat gnistan. Machine Head är ett exempel på ett extremt bra band som totalt misslyckats då de till synes velat anpassa sig till en mer kommersiell musik. Eric håller med.
Och nej, jag bryr mig inte om vad ni tycker - Machine Head gjorde *en* bra platta, "Burn My Eyes", allt efter det är inte bra utan bara mer eller mindre dåligt. Nu finns ju som tur är Testament fortfarande kvar och trots alla motgångar de haft så har de alltid stått som segrare. Därför finns det för mig inget tänkbart alternativ annat än att Testament återigen kommer att leverera en träffsäker thrashkaramell när Chuck så småningom återhämtat sig. Jag vill självklart veta hur de tänkt sig att den plattan skall låta. Svaret är inte överraskande.
-Den kommer att vara tung. Ett modernt sound men med den brutala Bay Area-thrashen intakt. Chuck kommer nog att sjunga lite mer vanligt, inte så mycket dödsröst. Tänk dig "The Legacy", "New Order" och "The Gathering" i ett och du vet vad vi satsar på.

På tal om Bay Area så dog ju den scenen mer eller mindre ut efter att ha haft en storhetstid runt mitten av åttiotalet. När jag frågar Eric hur det kom sig så tror han att det bara var naturligt. Han påpekar att det händer med alla scener förr eller senare. Grungen från Seattle är ju ett exempel. Den brittiska metallen dog i stort sett helt under tidigt nittiotal. Dödsmetallscenen i Florida har krympt till ett minimum och band som Obituary är borta. Med tiden så kommer alla scener att uppleva sina med- och motgångar. En scen som är på gång ordentligt är väl den svenska, utbrister han plötsligt.
Visst är det så - Göteborgsmetallen är fortfarande stor och den svenska thrashen med band som The Haunted och Defleshed är stark. Eric påpekar att det finns ett nytt Göteborgsband som är riktigt bra men att han inte kan komma på vad de heter. De låter lite som The Haunted, säger han. Vi ägnar några minuter åt att slå våra kloka huvuden ihop men kan inte komma på vilket band han menar. Den dåliga linjen som praktiskt taget omöjliggör en fortsättning på intervjun gör att jag avrundar här. Först när jag lagt på luren kommer jag att tänka på Arise. Visserligen kommer de från Alingsås, men från andra sidan Atlanten, i ett soligt San Fransisco, är det nog inte så stor skillnad.

MY DYING BRIDE

My Dying Bride är ett band som likt få andra klarar av att spela på de rätta känslosträngarna. Deras musik kan i dess mörkaste stunder få även den mest positiva person att överväga fördelarna med att knapra i sig en burk piller, knyta en hampaslips eller leka med brödrosten i badkaret. Dock finns det alltid något som lurar strax runt hörnet, en känsla av att det bakom det svarta och melankoliska finns ett hopp om något bättre, inte helt olikt den känsla som sköljer över mig när jag lyssnar på Opeth.

text: robert stotzky

Min första kontakt med bandet skedde genom deras smått fantastiska "The Angel And The Dark River". Det var efter att denna platta släppts som de även gav sig ut på turné som förband till Iron Maiden, vilket av de flesta nog sågs som ett märkligt drag. Nu är de åter aktuella, denna gång med ett album med den något kryptiska titeln "The Dreadful Hours". Jag måste erkänna att jag efter både första och andra genomlyssningen var en smula skeptisk. Antagligen berodde detta på att jag inte aktivt lyssnade. Visst går det att ha My Dying Brides musik skvalandes i bakgrunden, men då tappar den också mycket av sin styrka. Musiken kräver - på samma sätt som Opeths verk - att man först lyssnar med odelad uppmärksamhet. Det är först efter att man bekantat sig med musiken som man kan börja lyssna som vanligt, men då har man å andra sidan funnit en vän för livet. Efter att jag nu tagit till mig detta mörka mästerverk så har det funnit sin speciella plats i mitt hjärta, strax bredvid "The Angel And The Dark River" och strax under "Like Gods Of The Sun".

MER MOGET

En mörk och kall senhöstkväll pratade jag med Aaron, My Dying Brides, skulle det visa sig, mycket pratglada sångare. Någon brist på humor och självinsikt led han heller inte av. Jag inleder med att fråga på vilket sätt han själv anser att deras senaste verk, "The Dreadful Hours" skiljer sig från det förra studioalbumet "The Light At The End Of The World".

– Framför allt tror jag att vi är bättre musiker än vi var för några år sedan, svarar han. Vi har även blivit bättre på att skriva låtar. Men det finns ändå många likheter med "The Light...", eftersom vi verkligen gillade att arbeta med den plattan. Vi ville ta de bästa elementen från den plattan och föra över dem till den nya. Det här doom/deathmetal-stuket är vad vi verkligen är inne på nu, efter en ganska lång period av "vanlig" doom. Det känns helt enkelt bra att spela sådan här musik just nu. Soundet är ganska likt "The Light...", men musiken känns mer mogen nu.

Min största invändning mot "The Dreadful Hours" är att Aaron på många ställen gått tillbaka till det typiska dödsmetallrosslandet. Jag har alltid gillat hans insatser på "The Angel And The Dark River" bäst. Den sorgfyllda, klagande röst han begagnade sig av på den plattan gjorde mycket för att skapa den högst speciella stämning som återfinns i spår som "Your Shameful Heaven" och "The Cry Of Mankind". Jag förklarar min ställning för honom och han lyssnar intresserat.

– Jag har alltid sagt att jag skulle gå tillbaka till dödsmetallstilen någon gång i framtiden. När jag gjorde det på "The Light..." var det många som blev väldigt förvånade. Jag har alltid gillat det uttryckssättet, men det passade helt enkelt inte med den musik vi skrev tidigare. Nu tycker jag att det återigen passar ihop med musiken. På nästa platta kanske jag inte alls sjunger så. Det beror helt och hållet på vilken stämning jag känner av när jag sjunger sången. Du vet, ibland sjunger man på dödsmetallvis och det låter skräp. Då provar man att sjunga normalt och då låter det bra - och vice versa. Kort sagt, om musiken är sådan att det passar sig så kommer jag att sjunga mer aggressivt. Jag vet att vissa inte gillar det, och att en del gör det - jag gillar båda sätten, så jag kommer att sjunga på båda sätten.

Även om jag inte är oreserverat positiv till "The Dreadful Hours" så känns den ändå väldigt genomarbetad och komplett. Efter att under några år gjort ett antal intervjuer med olika band så har jag fått intrycket av att tiden i studion spelar en stor roll. En platta känns ofta genomarbetad om bandet spenderat väldigt lång tid inlåsta vid mixerbordet - men lika ofta om låtarna varit helt färdiga då det varit dags att gå in i studion, där man sedan gjort ett snabbt jobb. Hur mycket tid spenderade ni i studion den här gången?

– Alltför länge, svarar han snabbt och skrattar. Jag tror att vi var i studion i tio veckor, och det är en lång tid. Men ska man göra en platta så ska man göra den rätt. Eftersom vi ändå släppt en rad plattor som är ganska okej så kan vi inte gå in i några veckor och släppa vilket skräp som helst. Man måste analysera varje låt, ja, faktiskt varje instrument och varje ton. När man har över sjuttio minuter musik att gå igenom så tar det tid. Men jag måste säga att jag tycker att slutprodukten gör att vi kan säga att det var värt det.

34.788%...INCOMPLETE?

Det kan inte vara lätt att spela i ett band med många fans. Om man stagnerar i sin musikaliska utveckling så tappar man - med ett fåtal undantag - fans. Om man istället tar ut svängarna för mycket så klagas det på att man inte håller fast vid rötterna. Med tanke på denna svåra situation måste man väl säga att det var ganska vågat av My Dying Bride att släppa "34.788%...Complete", en platta som var minst sagt annorlunda och inte likt något de tidigare släppt. Som sagt, det var en underlig platta, och jag undrar om det hade något att göra med de förändringar i den fram tills dess så stabila lineupen som skedde innan inspelningen.

– Nja, jag tror att den skulle ha låtit likadant ändå. Vi har alltid varit öppna för att experimentera, och på den plattan hade vi många galna idéer som vi ville få ut. En del saker sköt verkligen gränsen för heavy metal framåt. Vissa tycker att vi klev över gränsen för vad som är acceptabelt, men det var vad ville göra. Vi skulle aldrig ha släppt den om vi inte varit nöjda. Det var en bra platta att göra vid den tidpunkten. Många var tveksamma - det var ett konstigt omslag och en konstig titel. Men om du tar bort de sakerna och släpper albumet med ett omslag som är mer goth - och tar bort "heroin chic"-sången - så skulle folk acceptera det som ytterligare ett My Dying Bride-album. Det finns en hel del långa, klassiska låtar på den plattan men också ett antal konstiga experiment, och det var dessa som folk fokuserade på. På ett sätt väntade vi oss att det skulle ske, men inte i den utsträckningen.

Var det svala mottagandet ni mötte i och med den plattan en av anledningarna till att ni spelade in "The Light At The End Of The World" så snabbt efter "34.788%..."?
– Nja, vi skulle göra en turné efter den plattan, men så lämnade Calvin bandet. Han hade en hel del personliga problem som han var tvungen att reda ut, problem som inte hade något att göra med musik överhuvudtaget. Så vi sa "fint, vi ses om ett halvår". Men sex månader blev till åtta, åtta blev till tio och sen ett år. Han pratade med oss och bad om ursäkt för att han gjort att vi missat turnén, men förklarade att han var tvungen att ta itu med sitt liv och att han inte hade någon lust alls att börja spela gitarr igen. Vi repade fortfarande inför turnén och så står vi helt plötsligt där utan gitarrist, utan en av de som var med om att starta **My Dying Bride**. Vi ville inte ta in någon temporär gitarrist heller. Calvin var som en bror och vi ville inte byta ut honom mot någon som vi inte kände bara för att göra en turné. Så vi hade inget annat att göra - vi började skriva nytt material direkt.
Men den här gången blir det väl en turné i alla fall? Jag hoppas få se er någon under det kommande året.
– Absolut. Vi vet bara inte när. Helt klart är att vi skall göra några spelningar på festivaler i sommar. Men det blir som sagt en turné, vi vet bara inte när.
När vi ändå är inne på turnerande vill jag gärna veta vilka band skulle du helst vilja ge dig ut på vägarna med.
– Det låter antagligen väldigt uppenbart men jag skulle verkligen vilja turnera med **Cradle Of Filth** och **Type O Negative**. Vi har spelat med båda banden förut och vi kommer verkligen bra överens. Jag vet att vissa har sagt att en del medlemmar i de här banden har attitydproblem och kan vara svåra att jobba med - det har vi aldrig märkt. Sen spelar vi på flera sätt liknande musik, vi har ungefär samma bakgrund och jag tror att publiken skulle uppskatta det också.
Eftersom jag - till skillnad från många andra på Slavestate - ser Cradle Of Filth som ett av världens bästa band, så kan jag bara hoppas att de kan haka på My Dying Bride - eller tvärtom - och besöka Sverige för ett gäng spelningar.

AARON VÄLJER FAVORITER

Vilken platta, förutom "The Dreadful Hours", gillar du bäst?
– Min favorit har sedan länge varit "Like Gods Of The Sun". Jag kan inte riktigt förklara varför, jag älskar bara låtarna på den plattan och så känns den annorlunda jämfört med de flesta andra **Bride**-plattor. Jag ser den inte som lika mörk som en del av de andra. Det är ju fortfarande ganska tungt och miserabelt men det är någonting konstigt med den plattan. Det känns nästan som om ett annat band skulle ha spelat in den och jag förstår inte varför.
Jag lägger fram tesen att det kan vara My Dying Brides mest lättillgängliga album för att låtarna är en aning snabbare än vanligt, samt att gitarrerna har en mer framskjuten roll. Aaron håller med.
– Ja, jag tror nog att du kan ha rätt. Det stämmer nog.
På tal om att er musik är ganska svår så är det en fråga jag alltid velat ställa. Hur kommer man på tanken att ge sig ut på turné som förband åt Iron Maiden? Jag hade den stora turen att befinna mig på Stockholmsgiget när My Dying Bride fullkomligt krossade Cirkus med totala hits som "The Cry Of Mankind". Dock hade en stor del av publiken inte vett att uppskatta god musik, då tillrop som "we want Maiden" skanderades under hela setet, vilket förstörde en del av upplevelsen.

– Det är sant, men jag måste säga att vi verkligen uppskattade den turnén, även vid de tillfällen då publiken inte gillade oss. Det var en fantastiskt bra turné och **Iron Maiden** är de trevligaste personer vi träffat. Det var faktiskt, tro det eller ej, svårast för oss i England.
– England är ju fullt av riktiga "die hard" **Iron Maiden**-fans och en engelsk publik är överhuvudtaget inte intresserade av förband, sen spelar det ingen roll vilka de är. När sedan ett band som **My Dying Bride** spelar förband åt **Maiden** så behöver man inte vara något geni för att förstå att en hel del ur den äldre generation av **Maiden**-fans tycker att det är en skit. Visst, vi hörde en del som skrek "fuck off" och sånt, men vi kände att det var så pass många i publiken som gillade oss att vi

kunde rättfärdiga vår närvaro.
– Visst var vi ett annorlunda band, men vi kan spela bra, och jag använde mig inte av dödsrösten. Jag ville ju inte skrämma bort alla gamlingar, ha ha. Dessutom valde vi ut de mest lättillgängliga låtarna för att inte framstå som alltför aggressiva. Det vi framförde var egentligen väldigt mörk rockmusik, som jag antar inte är mil ifrån **Iron Maiden**. Som jag sa, en hel del hatade oss, men jag tror också att vi fick ett antal nya fans.
Jag verifierar genast Aarons tes - jag hade nämligen köpt "The Angel And The Dark River" inte så långt innan konserten, och det var giget som verkligen gjorde att jag fastnade för deras musik.
– There you go! Du ser, det fungerar, ha ha!
När vi ändå pratar om publiken så är jag lite nyfiken på om det är någon skillnad på publiken nu och för tio år sedan.
– Ja. Scenen för tio år sedan var ju helt annorlunda jämfört med idag. På den tiden fanns det bara ett fåtal band som spelade den här konstiga musiken. När vi spelade så var det på riktigt stora ställen som dessutom var packade till bristningsgränsen. Det beror ju på att det var unikt på den tiden. Nu finns det väl säkert tvåhundra band som spelar liknande musik. Att ha violiner på scen är inget nytt, att ha en kvinnlig vokalissa eller texter på latin är inget konstigt. Vi sålde en jävla massa album då, och gjorde en del stora turneér. Nuförtiden har folk sett allt det där och vill ha andra saker. Vi tycker fortfarande att vi är bra musiker, vi har ju ändå hållit på i elva år, vilket torde vara ett bevis på att det finns några musikaliska kvaliteter att hämta.
En annan sak jag brukar fråga alla mina intervjuoffer om är skillnaden mellan amerikansk och europeisk publik.
– Det är ganska svårt att svara på. När vi gjorde USA-turnén så var det tillsammans med **Dio**, vilket nästan är värre än **Iron Maiden**, med tanke på de äldre fansen. Men i Europa så blir folk mer exponerade för olika sorters musik. I USA lyssnar de generellt inte på något annat än amerikanska band. Därför tror jag att vi chockerade en väldig massa människor när vi dök upp. Vi kunde se det från scenen, folk stod bara och gapade och hade ingen aning om vad det där konstiga på scenen var. Visst fanns det den där lilla minoriteten som bara tyckte att vi skulle drå åt helvete, men de flesta var bara helt förstummade. De kanske inte gillade vad vi gjorde, men tyckte ändå att det var intressant att höra något som de aldrig hört förut.
– Efter showerna så pratade vi med folk iklädda gamla **Motörhead**-jäckor, folk i fyrtioårsåldern, som sa - här härmar Aaron en mycket typisk amerikansk redneckdialekt - "holy shit, man, vi fattade ingenting av vad ni gjorde, men det var helt galet".
En hel del engelska band säger samma sak - engelska tidningar bryr sig inte om engelska band, med ett fåtal undantag. Har Aaron märkt av detta?
– Jag tror att det är så i de flesta länder, mer eller mindre. Tyska tidningar skriver inte så mycket om tyska band, och det är nog så i Skandinavien också. Man vill gärna höra något nytt, något underligt, något utländskt. Jag har gjort intervjuer med australiensiska tidningar där journalisten sagt att australiensiska band är tråkiga - det är samma sak i England. De gillar utländska band, alltså gillar de inte oss, ha ha!
Varifrån fick ni era metalinfluenser? Rätta mig om jag har fel, men jag har alltid känt ett visst släktskap med Candlemass, särskilt då i det tidigare materialet. Var de ett band ni lyssnade på?
– Ja, definitivt. **Candlemass**, **Celtic Frost**, **Coroner** - den typen av mer ovanliga band. Även **Slayer** och **Bathory**, så klart. Hade det inte varit för de banden så hade vi inte existerat.
Något jag inte kom att tänka på förrän efter jag lagt på luren är hur fräckt det vore att höra My Dying Bride tolka sina idolers låtar. Tänk er att få höra "Mirror Mirror", "Procreation Of The Wicked", "Black Magic" eller "The Return Of Darkness And Evil" iklädda den allra svartaste doom-skrud.
– Jag har också alltid gillat klassisk musik. Jag har alltid gillat att sätta på en klassisk platta efter att ha lyssnat på **Sodom** eller något sådant. Jag tycker om att hoppa mellan extremerna. Jag tror att de andra i bandet gillar en del klassiskt också. Annars vet jag inte...jag har ju varit med i **Depeche Modes** fanclub hur länge som helst, de var en stor influens för mig. Jag ville inte att vi skulle låta som **Depeche Mode**, inte alls, men de hade många bra idéer. De är ju egentligen ett väldigt mörkt popband. **Dead Can Dance**, samma sak där, **Nick Cave And The Bad Seeds** - väldigt mörkt och miserabelt - **The Swans**. Det var väl de banden som influerade mig, och som fortfarande gör det, i viss utsträckning.
Är några av er klassiskt skolade musiker?
– Nej! Inte ens Martin som spelar keyboard och violin. Han försökte ett tag men tröttnade på det, och han är ju bra nog ändå.
Sista frågan - om ni skulle genomföra någon drastisk förändring i ert sound, som att börja spela pop eller något, skulle ni fortfarande göra det under namnet My Dying Bride?
– Nej. Det skulle vi aldrig kunna göra. Om vi hade några riktigt bisarra idéer - mer bisarra än på "34.788%..." - som vi ville prova så tror jag att vi skulle släppa det som ett sidoprojekt under ett annat namn. Vi har ändå en hel del människor som lyssnar på oss och vi vet ungefär hur mycket vi kan töja på gränserna för vad som är acceptabelt.

ALLFADER - "NIGHTFALL" §

Ytterligare ett band i mängden som vill vara **Dimmu Borgir** fast som istället blir mer patetiskt. Dock kan man skönja vissa fina keyboardpartier i den alltför bedrövliga produktionen. Finns inte så mycket mer att säga om det här, de är ungefär lika bra som bandnamnet. *www.allfader.cjb.net*

Kristian Forsell

AXENSTAR §§§

Powermetal från Västerås, som trots min inte skyhögt stora fascination av power metal ter sig ganska bra. Duktiga musiker och grymma låtar som i helhet känns ganska fräscha. Plus i kanten för att de inte har en irriterande sångare. Slår många band i genren, men vad säger det? *www.axenstar.com*

Kristian Forsell

BLACHEM - "II XII I III VIII V XIII" §§

Innan första spåret ljuder så har **Blachem** redan nominerats till årets demotitel. Bakom de romerska siffrorna finns säkert något undermedvetet och intelligent vilket inte avspeglar sig på musiken som faktiskt är ganska enkel adrenalinstinnad, tung hardcore med riktig käftsmällskaraktär. Man hittar inte rätt på samtliga tre spår, men när det fungerar som i "168 And One" är det faktiskt ett recept på riktigt bra och varierad hardcore som redovisas. Potentialen finns men låtmaterialet håller tyvärr inte ännu. *blachem@hotmail.com*

Ronnie Schmidt

DAVIDIAN - "WELCOME TO EVERWORLD" (SLAVE TO METAL MANAGEMENT) §§

Med ett namn som **Davidian** trodde jag att det skulle röra sig om Bay Area-thrash. Jag hade fel. Istället rör det sig om mjuk hårdrock av den där typen som jag är så förtjust i. Riffandet i sig rör sig i gränslandet mellan **Dream Theater**, **Black Sabbath** och betydligt kommersiellare band. Då och då påminner gitarren mig om de fåtaliga nittiotals **Van Halen**-låtar som jag hört. Progressivt, kommersiellt och riffglädje på samma gång. Det bör påpekas att det som framför allt sätter stämpeln "kommersiellt" på **Davidian** är sången, som är av typisk **Axel Rudi Pell / Stormwind / Rob Rock**-karaktär. Självklart inte av lika hög klass, men den duger bra. Låtarna är lite väl långa. Dra ned längden till runt fyra minuter så hålls intresset uppe hela låten igenom. *slavetometal@swipnet.se*

Robert Stotzky

DISRUPTION "GET DOWN-RELOAD-ATTACK" §§§

Tung och snabb thrashdöds, levererad av en kvartett unga killar. De tre låtarna piskar på fint och ljudet är helt okej. En fullängdsplatta skall tydligen vara på gång, den skall bli intressant att ta del utav. Alla fans av **The Haunted**, **Reclusion**, **Darkane** mfl bör omgående kolla in detta. Kul att det finns en helt ny generation som är beredd att ta över den dag då Jensen blivit gråhårig. *disruption666@yahoo.com*

Larsa Carlsson

THE HARLEQUINS "AMONGST VILLAINS & STRAY DOGS" (SLAVE TO METAL MANAGEMENT) §§§§

Captain Villain och Franz Loco ger oss en dos svängig rock med helsköna texter - ta detta exempel från öppningsspåret "The Burlesque Dictator": "Genie in a bottle - live wire in full throttle / Iron fist, silver spoon - an acid trip in black balloon." Genialt är bara förnamnet. Får mig att tänka på **Monster Magnet**. Med tanke på musiken tror jag inte att jag är helt ute och cyklar om jag påstår att Villain och Loco gärna lånar ett öra åt Dave Wyndorf och hans hejdukar. Tyvärr är det inte lika bra hela tiden. När tempot dras ned en smula, som i "I Give And So Shall You (Roman Song)" så blir det lite tråkigt. Det repareras dock snabbt av den korta men härliga - och trumlösa - "Eight". Plattan avslutas i samma stil som den inleddes, det vill säga med **Monster Magnet**-doftande rock. Jag ser med spänning fram emot nästa släpp. Låt oss hoppas att det kommer snart. *slavetometal@swipnet.se*

Robert Stotzky

HEARSE §§§

En portainspelad demo var det ett bra tag sedan jag hörde och det känns faktiskt ganska bra att få vara lite primitiv ett tag i all överproducerad sörja som flottar ner genren.

Hearse hostar blod på allt vad överproduktion heter och får mig på ett otillåtet bra humör med sin starkt 80-tals smaksatta dödsmetall. Trots att **Hearse** beskriver sig själva som ett nytt band så finns här en hel del erfarenhet där medlemmarna har medverkat i band som **Furbowl** och inte minst **Arch Enemy** där Johan Liiva tidigare ju agerade lungplågare. Med något vassare inspelning och fortsatt spelglädje så kan det här bli en riktig skräll under året. All lycka till er mina herrar! *xamorte@hotmail.com*

Ronnie Schmidt

INSISION - "REVELATION OF THE SADOGOD" §§§§

Det är sällan numera, på gränsen till aldrig som man får lite kvalitativt amerikanskt dödsmangel forcerat genom mellangärdet. Därför grips man av ren frenesi vid första genomlyssningen av **Insisions** demo "Revelation Of The SadoGod", dels p.g.a. att det här så förbannat bra och dels för att mangelgudarna kommer från Stockholm av alla städer. Det är sällan vi Göteborgare behöver huka oss för något från den kungliga huvudstaden men här blir man tvungen om man nu inte vill säga upp bekantskapen mellan kranium och nacke.

I skrivande stund är det klart att **Insision** har erhållit ett kontrakt med Wicked World och att debutskivan "Beneath The Folds of Flesh" ligger på diskarna i slutet på mars. Välförtjänt, så räkna med inferno inom kort. *insision@hotmail.com* **(Se intervju med Insision på sidan 36)**

Ronnie Schmidt

KILLDEADS - "STAY ANGRY" §§§§

Killdeads manglar skiten ur det mesta. En explosiv och galen blandning av grind, hardcore och GBG-punk ur den hårdare skolan. Texterna (?) hör man inte särskilt mycket av, men det gör ju liksom inget. Den enda invändning jag har är att speltiden är för kort - eller så är priset för högt. Femtio spänn kostade plattan där jag köpte den. Med fyra låtar och en total speltid på 3:45 så känns det lite väl dyrt. Dock är det utlovat att nästa släpp skall vara betydligt längre, och är då alltså ett givet köp. *killdeads@hotmail.com*

Robert Stotzky

BORIS LARSSON - "NAKED BEFORE ANTICHRIST" §§§§

Jag tycker på intet sätt att lo-fi är ett måste på en demoinspelning. Ljudet får tvärtom gärna vara rent och snyggt. Eftersom jag säger detta kan ni säkert lista ut vad jag skall säga härnäst. Just det. "Naked Before Antichrist" är lo-fi, och det låter så helrätt att jag inte vill förbättra signal-brusförhållandet en enda dB. Det här är skitig rock som står stadigt planterad i gitarrmyllan. Låtar som "I Ain't Got Water Enough To Feed A Flying Horse" och "Who Could Love A Man Without A Cadillac?" visar att Boris kan mer än spela grymma - och långa - solon, han kan även skriva riktigt bra låtar. Han har även en röst som passar så bra till den här musiken att det nästan är skrämmande. Missförstå mig rätt - han har inte världens mest välklingande stämma, men tonsäkerheten är helt okej och melodierna är lagom enkla och medryckande. Att trummorna är programmerade och ganska monotona känns som en petitess i sammanhanget. Elva låtar och ett pris som är så löjligt lågt som tjugonio kronor - i affären alltså. Jag föreslår att du kontaktar Boris personligen och köper direkt från honom för trettio spänn istället. Det här skall uppmuntras. Snudd på full pott. *borisl@spray.se*

Robert Stotzky

MORDANT - "DIE!!!!" (SLAVE TO METAL MANAGEMENT) §§§

Musiken har jag inte mycket att säga om, här finns allt från riktigt dödsdoftande saker till sköna, svängiga heavyriff. Tyvärr förstörs det hela av sångaren som låter rent miserabelt. Jag kan inte ryta på typiskt blackmetalmanér och det kan inte han heller. Skillnaden mellan oss är att jag inte spelar in demos där jag försöker. Med en bättre sångare skulle det här kunna vara riktigt bra, nu är det mest påfrestande. Hade den här demon kommit 1983-84 hade det varit en annan sak. Idag krävs mer än så här. *slavetometal@swipnet.se*

Robert Stotzky

ROACH - "ROACH" §§§

De imponerade på mig när de spelade på Belsepub i höstas. Denna tvåspårsdemo saknar både titel och info, men innehållet är desto intressantare. Tung mullrande tungmetal i samma anda som gamla **Machine Head**. Synd att man bara fick två låtar, men två bra låtar är bättre än inga alls. *roachist@hotmail.com*

Larsa Carlsson

SARCASTIC - "PAST, PRESENT... FOREVER" §§§§§

Likt storband som **Testament**, **Moonspell** och **Cradle Of Filth** så har även **Sarcastic** beslutat sig för att spela in några gamla låtar på nytt. Tur är det säger jag som inte var med då det begav sig. Här bjuds fyra egna låtar samt en cover på **Carnages** "The Day Man Lost". Stilen är brutal thrash som imponerar stort. Särskilt fjärde låten, "Over The Silvery Sea", skickar behagliga rysningar längs min ryggrad. Här låter sångaren Jörgen stundtals inte helt olikt Legion från **Marduk**. När sedan refrängen bjuder på en sångmelodi som även den doftar **Marduk** så är det svårt att inte slänga upp den knutna näven och börja banga loss. Trummorna låter lite burkiga i vissa låtar, men när det är thrash spelar det inte särskilt stor roll. Jag kan bara uppmana **Sarcastic** att skriva mer material - mycket mer. Sverige behöver bra thrash, och det här är bra. Riktigt bra. *http://surf.to/sarcastic*

Robert Stotzky

SCURVY - "DEMO 1 ´2000" §§§

Då jag besökte **Judas Priest**-giget i Göteborg blev jag tillfrågad om jag ville köpa en demo. Jag frågade vad det var för musik, men lyckades i svaret bara urskilja "dödsmetall" Självklart räckte det för att jag skulle nappa, så jag halade fram ett halvkilo mynt och stoppade på mig kassetten. Då jag kom hem framåt kvällskvisten satte jag mig ned för att höra vad det var jag egentligen köpt. Glad blev jag då jag märkte att det var gammal hederlig, manglig dödsmetall och inget annat som bjöds. Jag tycker mig höra spår av både **Macabre** och en aning **Dismember**. Mina begränsade dödsmetallkunskaper till trots tycker jag mig även känna igen en del från mina fåtaliga möten med band som **Suffocation** och **Obituary**. Hur som helst är det bra. Texterna är roliga, med titlar som "Grandpa Reaper" och "Forklift Massacre." *http://come.to/scurvy*

Robert Stotzky

SHATTERED
"SERENADE OF SADISM" §§§
(SLAVE TO METAL MANAGEMENT)

Skön och rå thrash som låter som det ska. Ljudet är en aning tunt men det gör inte så mycket. Texterna är nämligen fulla av old-school ondska om blodsoffer och ond bråd död och om texterna känns gamla så ska banne mig ljudet vara därefter. Min största invändning är att trummorna ofta är lite väl långsamma. Visst är det kul med kontraster i musiken, men det skadar aldrig att mangla lite mer. *slavetometal@swipnet.se*

Robert Stotzky

UNCHASTE – "WE'RE ONLY IN IT FOR THE BANANAS" §§§

Buskisdödsarna **Unchaste** från huvudstaden blandar bananer med rak oldschool deathmetal och vanlig hårdrock. Humorn är viktig, saknar du självdistans och ser allting inom hårdrocken med seriösa ögon kan du lika gärna sluta läsa här. **Unchaste** är knappast menat att bli taget på de seriösaste villkoren, då de bland annat fått med en **Backstreet Boys** cover och låttitlar som "Äta Barn" och "Gnuttätaren". Faktum är att det låter roligare än vad det egentligen är, låtarna sticker inte ut ordentligt långt musikaliskt sett. **The Kristet Utseende** och **Onkel Kånkel** har fortfarande monopol på bisarr pervorock. *http://come.to/unchaste*

Larsa Carlsson

WOLFSBLOOD – "THE DEVIL IS IN THE DETAILS" §§
(Slave To Metal Management)

Ännu en Studionysos-produktion, men den här gången passar gitarrljudet för ovanlighetens skull särdeles väl in i ljudbilden. **Wolfsblood** spelar svängig musik som rör sig i gränslandet mellan rock 'n roll och hårdrock. I första låten delar en vanlig och en distad stämma på sånginsatserna på ett högst förtjänstfullt sätt. Bäst är dock titellåten som doftar diesel och öl. Inte helt olikt gamla **Hellacopters.** *slavetometal@swipnet.se*

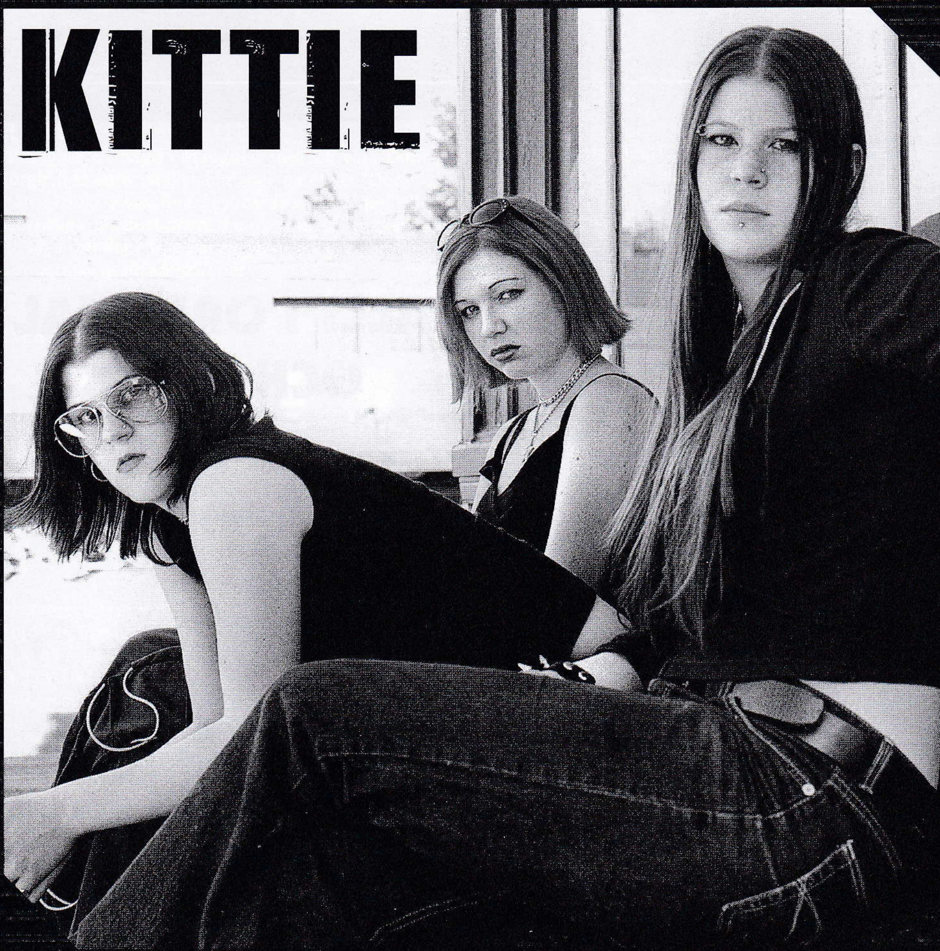
Robert Stotzky

WORTEX – "NIGHTMARES FROM THE OTHER SIDE – DREAMS IN RED" §
(SLAVE TO METAL MANAGEMENT)

Studio Studionysos är en av demoband flitigt använd studio. Tyvärr lider Studionysos av Sunlightfenomenet - alla band låter likadant. Inte musiken, utan ljudbilden, alltså. Det blir en smula tråkigt när man lyssnat igenom ett tiotal demos där gitarrerna låter exakt likadant, och samma trummaskin använts. I **Wortex** fall är trummaskinen dessutom synnerligen tråkigt programmerad. Nåväl, allt detta skulle man kunna bortse från om låtarna varit riktigt bra. Nu faller det sig emellertid så illa att låtarna inte heller håller måttet och därmed förpassas denna platta till den växande högen av "lyssna bara i yttersta nödfall"-plattor. *slavetometal@swipnet.se*

Robert Stotzky

KITTIE

«Oracle» är namnet på Kitties andra album. I Kitties fall är antagligen detta ett viktigare album än det tredje, som annars brukar betraktas som det album som för alltid bestämmer ett bands framtid. Nu råkar det dock vara så att Kittie är ett band som blivit hypat som få och åtnjutit stor uppmärksamhet på grund av att bandets alla medlemmar är av kvinnligt kön. Det var alltså dags för tjejerna att visa att de är bra på vad de gör och ingen produkt av ett skivbolag som vill tjäna snabba pengar i dessa neometal-tider.

text: robert stotzky | bild: sony music

För ett tag sedan lämnade gitarristen/bakgrundssångerskan Fallon Bowman bandet. Varför hon lämnade Kittie när de precis slagit igenom är inget de kvarvarande medlemmarna vill prata om. Klart står i alla fall att det inte berodde på en svår sjukdom, vilket var ett av de rykten som tidigt cirkulerade. Med tanke på hur hårt metalvärlden drabbats av sjukdomar de senaste åren var det ett välkommet besked. Som ni säkert redan vet så avled Chuck Schuldiner i Death nyligen tragiskt i cancer och Chuck Billy (Testament) och James Murphy (Testament/Death m.fl.) har även de drabbats av den otäcka sjukdomen. Fallons avhopp gjorde att åtminstone jag funderade över Kitties fortsatta karriär. Det var ju till exempel Fallon som stod för de hysteriska vrålen på singelhiten «Brackish». Skulle man lägga av eller ta in en ny gitarrist, och i så fall vem? Det visade sig att inget av mina alternativ var något alternativ för Mercedes, Morgan och Talena, de övriga medlemmarna. De fortsatte helt sonika som en trio där Morgan tog över rollen som gitarrist, vilket visade sig vara ett helt korrekt val.

KVAR FÖR ATT STANNA

Visserligen föll jag snabbt när jag hörde det första albumet, «Spit». Ändå var det egentligen inget som stack ut, förutom ett par singelspår och det faktum att det var en (eller rättare sagt två) tjejer bakom micken. Hur som helst så lever «Oracle» upp till alla förväntningar med råge. Det är helt enkelt en platta som slår «Spit» på alla nivåer. Att GGGarth fått till en alldeles excellent produktion hjälper såklart även det till att höja plattan till oanade höjder. Det märks även att de turnerat med band som Pantera och Slipknot, två band jag får anledning att återkomma till senare under intervjun. Sångerskan Morgan växlar utan problem mellan hysteriska Phil Anselmo-vrål och vanlig sång som dessutom understundom är sanslöst vacker. Att trummisen Mercedes har en särskild plats i sitt hjärta vigd åt hardcore märks på trumspelet, som också är mycket bättre än på debuten. Möjligen saknar jag några riktiga mangelpartier, men tjejerna har ju framtiden för sig.

Det är Mercedes som ringer upp mig från Toronto en måndagkväll. Med typiskt anglosaxisk artighet ber hon att få tala med Robert, «please». Jag presenterar mig och frågar efter att jag gett plattan lite beröm - man måste ju smöra lite - hur den mottagits än så länge. Hon svarar att plattan blivit mottagen otroligt väl och att de har fantastiskt roligt just nu, eftersom de turnerat en hel del på sistone och fått en enorm respons från fansen. Det verkar som om alla gillar det nya materialet, vilket är coolt, avslutar hon.

Utvecklingen mellan de två albumen är ju högst påtaglig och påminner om utvecklingen mellan Panteras «Vulgar Display Of Power» och «Far Beyond Driven», eller Slipknots första och deras senaste mästerverk, «Iowa». Det är hårdare och mer brutalt. Mercedes håller med. Jag frågar om det var ett medvetet val, eller om det bara råkade bli så.

– Det bara blev så, svarar hon. Vi ville inte börja skriva nytt material med färdiga idéer om hur vi skulle låta. Vi ville bara skriva och då blev det riktigt, riktigt hårt och riktigt, riktigt brutalt.

Ungefär här märker jag också att den här intervjun kommer att gå riktigt bra. I vanliga fall är jag - kontrollfreak som jag är - beroende av mina högar av frågepapper för att kunna hålla samtalet på någorlunda hög nivå. Försök själva intervjua en trött rockstjärna som gjort femtio intervjuer på en dag, och säkerligen svarat på samma frågor femtio gånger. Mercedes däremot är glad och ger åtminstone intryck av att vara intresserad av mina frågor.

Det finns några band här i världen som jag inte förstår mig på, men som alla andra verkar dyrka. Ett är Neurosis, ett annat är Pink Floyd. Ett första steg på den smala och krokiga vägen att lära sig uppskatta Pink Floyd skulle kunna vara att få höra deras låtar i metalversioner. Du kan antagligen redan nu gissa varför jag tar upp detta här. Precis. Kittie har spelat in en cover på nämnda bands «Run Like Hell». Självklart vill jag veta varför. Mercedes förklarar.

– Det var tänkt att vi skulle spela in en låt till ett tribute-album för länge sedan och vi hade redan börjat spela låten live. Sen blev det inget av med albumet, men eftersom fans redan börjat skrika efter den när vi spelade live, så bestämde vi oss för att spela in den till den här plattan, helt enkelt.

Plattan ja. Som jag nämnde i inledningen så kan detta mycket väl vara den platta som bestämmer framtiden för Kittie. Med den vetskapen hängande som ett Damokles-svärd över sig måste det ha varit svårt att skriva nytt material. Eller?

– Inte direkt. Jag menar...vi hade inte skrivit något på nästan fyra år, så vi ville verkligen börja skriva igen, och allt bara klickade perfekt. Direkt när vi kom hem från turnén så började vi skriva och alla de här coola sångerna bara kom. Det var faktiskt väldigt enkelt att skriva den här gången.

Att få chansen att turnera med band och artister som Slipknot, Pantera och Ozzy Osbourne - dessutom när man inte är äldre än att man egentligen skulle gå på gymnasiet - måste vara ganska så häftigt, för att använda sig av årets största underdrift. Jag frågar om det påverkat dem i deras skrivande, vilket Mercedes svarar nekande på.

– Inte direkt. Jag tror att sättet vi skriver på har kommit som en naturlig utveckling mer än inspiration från andra artister. Men det är ju definitivt mäktigt att stå vid sidan av scenen och se någon som Ozzy eller Pantera spela varje kväll. Det är definitivt något avundsvärt.

När jag lyssnar på «Oracle» så tycker jag faktiskt att Morgan när hon skriker som värst låter väldigt likt Phil Anselmo.

– Ha, ha, that's cool, skrattar Mercedes.

INGEN SKVALLERTANT

Just Pantera har ju ett rykte om sig att vara helt sjövilda. Hur var det när ni hängde med dem, var de lika vilda då eller försökte de uppföra sig, undrar jag.

– Det är klart att de alltid är vilda, svarar hon snabbt. Ingen behöver göra sig till när de umgås med oss. Dessutom är vi precis lika vilda och galna som de, haha.

Tyvärr vägrar Mercedes trots min vältaligt och försäkran ett det skall stanna mellan oss avslöja en enda lite saftig skvallerkaramell. Jag beslutar mig därför för att hämnas genom att ställa en av de tråkigare frågorna. Jag vet att det fortfarande finns människor som tror att Kittie är produkten av ett skivbolags önskan att casha in på neometalvågen som likt en tsunami obarmhärtigt svept över världen. Visst finns det de som försöker, se bara på Linkin Park, Limp Bizkit och de övriga band som spelar någon slags lightvariant av Korn, ofta med än mer kommersiella inslag som rap. Jag har inget emot att band säljer mycket, men varför i så fall inte göra som Slipknot? De bevisar ju om något att det är fullt möjligt att skriva riktigt hård musik som ändå går hem hos de något så när stora massorna. Vad har då Mercedes att säga till de som tvivlar på Kitties äkthet?

– Hmmm...fuck off, så klart. Jag menar...jag blir så trött när de inte ens kan göra ordentlig research. Vi gjorde typ en miljon demos och lika många gigs innan vi blev signade. Folk är dumma, jag bryr mig inte längre.

Att ni var ute och spelade mycket innan ni blev signade vet jag, men hur gick det till när ni blev signade? Gjorde ni som vanligt och skickade runt demos och fick napp, eller hur gick det till?

– Vi hade skrivit på för att spela på en festival för osignade band i Toronto. Vi gjorde våran spelning där och träffade en kille som jobbade för ett skivbolag i lobbyn. Vi skrattade åt honom för att han hade en så ful hatt, ha ha!

Aha, konsten att bli signad är alltså att förolämpa talangscouten. Eller kanske inte...Mercedes fortsätter.

– Vi pratade med honom och sa att vi hade en spelning och han kom dit nästa kväll och kollade. Efteråt sa han typ «yeah, ni var ju riktigt coola». Så det var inget stort och dramatiskt. Vi var helt enkelt på rätt plats vid rätt tidpunkt.

Eftersom ni turnerat både i Europa och Nordamerika så vill jag ställa en av mina standardfrågor, nämligen om det är någon märkbar skillnad på publiken på Atlantens båda sidor.

– Javisst, absolut, svarar hon med eftertryck. Europa är mycket mer metal. Fansen här...fans i Amerika är bara...konstiga. Men fansen i Europa äter, sover och skiter metal, ha ha! Har de ett favoritband så lever de för det bandet. Det är väl den största skillnaden, skulle jag tro.

Det där har ju också ändrats under åren, påpekar jag. Kanske är det på väg att bli bättre, men många svenskar som går på konsert står mest med armarna i kors längs väggarna och kollar, istället för att röja (kanske dags för övriga delar av Slavestate-crewet att rannsaka sig själva).

COOLA FÖRÄLDRAR

Tjejernas föräldrar måste väl ändå sägas vara något alldeles speciellt. Hur många skulle låta sin tonårsdotter börja spela i ett metalband och åka på turné jorden runt? Mercedes har en annan syn på det hela.

– Jag skulle inte ha lyssnat på dem ändå, så det så, skrattar hon och förklarar att föräldrarna förstod hur viktig musiken var när tjejerna började spela en massa gig i området där de bodde. Då de var för unga för att själva ha körkort fick föräldrarna snällt ställa upp och köra medlemmar och utrustning kors och tvärs.

Vi fortsätter prata om musiken och framtiden och det framkommer snart att det är just musiken som är i fokus. Texterna är av underordnad betydelse och kommer alltid efter att musiken är färdig. Kittie har heller inget budskap de vill förmedla genom sin lyrik utan lämnar det fritt åt lyssnaren att själv tolka texterna. Att ta in en ny medlem för att fylla Fallons plats är heller inte aktuellt. Det flyter på bra när de nu är reducerade till en trio och när de spelar live har de en extra gitarrist.

KITTIE LÄXAR UPP UNDERTECKNAD

Nu vill jag gärna veta vad ni lyssnar på för musik. Har ni olika musiksmak eller...?

– Jag lyssnar på mycket hardcore, men också band som **The Haunted**, **God Forbid**. Många Victory-band, band på Victory Records. Morgan lyssnar på mycket death metal som **Cannibal Corpse** men också en hel del svenska band.

Coolt! Svenska band skall vi snart prata mer om, men än så länge vill jag stanna kvar i Kanada ett tag. Jag vet inte om det bara är mina bristande kunskaper, men så vitt jag vet har det inte kommit så många metalband från Kanada. På 80-talet fanns Infernäl Mäjesty, idag har ni Devin Townsend och Cryptopsy (Gods of Grind!). Finns det några bra band inom den kanadensiska underjorden som vi borde känna till?

– Absolut, svarar Mercedes snabbt. Låt mig tänka...bara för att du frågar så kommer jag inte på några namn, så klart, men det finns en hel del band härifrån som är riktigt bra.

Du nämnde att ni lyssnar på en hel del svenska band. Är det så att svenska band är väldigt populära «over there»?

– Det är många som är inne på svensk death- och black metal här där vi bor. Men det är inte så stort som jag skulle vilja att det var, skrattar hon. Ni har så många band som är så otroligt bra, som **The Haunted**. Jag har sett dem två gånger här och båda gångerna spelade de inför typ 700 personer.

Jag frågar när hon såg The Haunted. Jag har ju bara sett dem en gång, och det var när Peter Dolving sjöng i bandet. Dolving var sjukt bra och vrålade som en galning. Han var ju definitivt en viktig del av The Haunteds framträdanden. Mercedes berättar att hon sett dem väldigt nyligen, med ett par veckors mellanrum. Jag måste banne mig ta och se dem snart igen, måste ju kolla in Marko Aro och se om han lever upp till Dolvings sinnessjukt grymma framträdanden. Hur var Marko live?

– Han är fantastisk, helt otrolig. De har ju en ny gitarrist också, upplyser hon mig om.

Jaha ja. Det visar hur hemma jag är i den svenska musikscenen. Folk från Kanada upplyser mig om medlemsbyten i svenska band.

– Jo, fortsätter hon, det är gitarristen från **The Crown**, Marcus.

Va? Har Marcus Sunesson lämnat The Crown? Eller har han bara hoppat in temporärt? Och vem har han ersatt? Frågorna hopar sig som flugor kring ett kanniballik men jag kastar dem åt sidan för att upplysa Mercedes om att det blivit en del ändringar även i The Crowns sättning. Numer så är ju Tomas Lindberg (At The Gates/Skitsystem m.fl.) ny sångare i bandet, vilket hon inte kände till. Tur är väl det, tänker jag. Då behöver jag inte skämmas alltför mycket. Jag berättar även att The Crown släpper en ny platta nästa år, vilket hon tycker är hur bra som helst. Jag kan bara hålla med, även om jag innerst inne önskar att Tomas återuppväcker At The Gates och en gång för alla visar var thrash-skåpet skall stå. Då jag fått svar på mina frågor börjar jag avrunda intervjun och passar på att hälsa Kittie välkomna till vårt vinterland. De kommer nämligen hit för en spelning - i Stockholm.

– Yeah, that's right...

Det duger, som alla förstår, alls inte. Nästa vända måste det bli åtminstone bli ett gig i Göteborg, staden som förnedrats med epitetet «Popstad 2001». Visserligen har Göteborg fött sådana monumentalt överskattade artister som Håkan Hellström, men han får väl ses som undantaget som bekräftar regeln - att Göteborg är en punk- och metalstad och inget annat. Hörde förresten för ett par dagar sedan att Håkan Hellström utsetts till Årets Göteborgare! Det är ju så man sparkar bakut! Inte nog med att man inte kan lyssna på radio utan att få höra hans spruckna röst vräka ur sig nödrim staplade högre än Eiffeltornet, nu måste man också skämmas för att man bor i Göteborg! Vad kommer härnäst? Jag hoppas att de ansvariga bakom utmärkelsen läser detta och nästa år ger priset till någon som förtjänar det bättre - det vill säga så gott som vem som helst. Det finns ju faktiskt en lång lista på kandidater som länge gjort allt för att sprida metallen över vårt vackra rike - Tony Jelencovich, Andy LaRoque, Fredman eller eldsjälarna bakom RockScene, för att nämna några. Våga vara lite politiskt inkorrekta, för tusan!

vomitory´s turnédagbok från x-mas fest 2001.

Sätt ett gäng death och blackmetal-band på turné och se vad som händer. Supa och svina tills samtliga organ lägger av att fungera. Vomitorys gitarrist Urban Gustavsson fick den stolta äran att ge en rapport från X-mas Fest 2001. Medverkande band förutom Vomitory var Cannibal Corpse, Kreator, Marduk, Dark funeral, Nile och Krisiun.

av: urban gustavsson

10/12 KARLSTADS FLYGPLATS, SVERIGE

Efter lite krångel och nödlögner för tjejen vid incheckningsdisken, om att vi blivit lovade att ej behöva betala för överlast av vårt merchandise.(Hur hon nu kunde gå på det), så sitter vi redo att dra emot Bryssel. Vi kommer fram vid 22-tiden efter diverse mellanlandningar och väntan på plan. Möts upp av två killar ifrån bokningsbolaget Metallysee och ett starkt överförfriskat **Dark Funeral**. Caligula lovar direkt "att killarna ifrån Värmland ska han raka porrpung på". Lord Ahriman låter mer som en neanderthalare som försöker lära sig prata svenska. Vi blandar upp oss i två minibussar och drar till en bensinmack för nödvändiga inköp av vin, sprit och öl. Sen bär det av till Hengelo i Holland där en buss med popbandet **Marduk** står och väntar på oss. **Dark Funeral** skall bo på hotell för att morgonen därpå bli upplockade av en buss tillsammans med **Nile**. Vi blir hyfsat snygga av resan på minibussarna, alkohol kan verkligen göra underverk. Sista pisspausen innan Hengelo spyr Ahriman i vår buss. Chauffören svär på belgiska och svänger in på en mack för att städa ur. När jag ska gå ur bussen halkar jag i spyan och flyger handlöst i asfalten, varpå mina snälla hårdrockskompisar fullkomligt sprängs av skratt. Själv tror jag sista stunden är kommen och att stå på en scen och blästra gitarr är bara att glömma i framtiden. Efter lite svordomar finner jag att det inte var så farligt.

11/12 OSNABRÜCK, TYSKLAND

Vaknar upp i en engelsk turné buss med allt det innebär. Gårdagens tokfylla med **Dark Funeral** gör sig tydligt påmind när jag försiktigt reser mitt huvud. **Marduk** pojkarna är redan uppe, de låg och sov när vi stormade in i bussen inatt. Faan skriker Mogge och Bogge, första fanset är redan här. Klockan är runt 15.00 på tisdagseftermiddagen. Ska inte **Vomitory** gå ut och skriva autografer frågar de och småskrattar, det står ett väskmongo utanför säger Bogge. Utanför bussen står en lustig liten man med pennor, block och kameror överallt. Han fullkomligt går med full attack emot en när man lämnar bussen för att gå in på spelstället för att få frukost. **Cannibal Corpse**, **Kreator** och **Krisiun** är sena till spelningen för de var i Grekland och spelade i förgår och resan till Tyskland tog lite tid. Men alla spelar och premiären för oss gick bra. Publiken var lite väl stel men va fan, man kan inte begära att allt ska vara bra.

12/12 ESSEN, TYSKLAND

Efter spelningen igår blev det fest så klart. Min bandkamrat Uffe vann tävlingen "Den som först spyr i en av bussarnas papperskorgar". Det var han rätt så nöjd med. Kire (Legion) i **Marduk** ligger i sängen hela dagen idag på grund av någon infektion skit han fått. Men han genomför spelningen på kvällen, starkt! Fy fan, här var det döds att spela. Bra ljud och super publik. **Kreator** gör sin sista spelning, de hoppar sedan av turnén. Det är för mycket som inte blir som de vill ha det. Man kanske blir kräsen när man hållit på så länge, vad vet jag. Men det får fan va någon hejd på det, vad sägs om att "fel scenljus förstör min karma". Resten av kvällen går i vodkans tecken.

13/12 OFFENBACH, TYSKLAND

Sist vi spelade här var det april, svinvarmt och trångt. Denna gång är det svinkallt och trångt. Giget går så där. Erik är nära att spy på scenen när gårdagskvällens fylla gör sig påmind och vill ut genom kroppens alla porer. Hahaha, det skulle ju varit tufft om han gjort det. Vad kvällen slutar med har nu börjat bli rutin. Det som gör det lite extra roligt är att många ifrån alla banden är med och super som riktiga metalheads.

14/12 STRASBOURG, FRANKRIKE

Dark Funeral och **Niles** buss vill inte gå framåt någonstans i Tyskland. Bussbolaget har glömt ha glykol i bussen så den frös ihop. De blir sena till stället som vi redan spenderat några timmar på. På den bussen finns mycket av backlinen, så stressen och kaoset blir himla intensivt när de anländer. Det är tajt tills dörrarna slås upp men allt hinns med. Vi får strömavbrott i andra låten och luften går ur en lite grann. Men det är lätt att få tillbaka blästret i kroppen för franska människor är inte blyga att visa sina känslor om de tycker något är bra. Scenvakt i Frankrike ska jag aldrig bli i alla fall. Där skulle arbetarskyddsstyrelsen göra sig ett besök ...

15/12 ANTWERPEN, BELGIEN

Vaknar upp i Europas rövhål nummer ett, Belgien. I dag spelar vi som fjärde band. **Seth**, **Enthroned** och **Behemoth** ska spela också. Det märks på publiken att den är uppvärmd när vi spelar. Bästa giget hittills, ett jävla mangel. Men det är ju en sak som är helt obegriplig. Europakontoret ligger i Belgien men det är fan minst utvecklat av alla länder i Europa. Kass mat, öl, skithus, duschar och människor. Vi var till och med tvungna att lämna logerna innan spelningen var slut.

16/12 TILBURG, HOLLAND

Så kommer det man alltid får när man är ute en längre tid och spelar, nämligen influensa, ont i kroppen och feber. Men jag är inte ensam kan jag ju trösta mig med. Några i varje band är kassa, de går runt och snorar och hostar. 013 är ett mäktigt ställe att spela på. 2200 pers går det in framför stora scenen. Lite knäsvag är man när man slår an första ackordet. Men det går lika fort över. Ikväll delar vi loge med en trio starka brassar. Kul som fan, de är inte alls blyga för en fest. Tony i **Nile** och pojkarna i **Dark Funeral** har väl aldrig heller varit rädda för en skvätt. **Sinister** är med som förstaband ikväll också. Tror fan dom har med hela släkten till spelningen, för logen är full med kärringar och annat löst folk som snikar öl.

17/12 BERLIN, TYSKLAND

Tobben får magont utav helvete och får uppsöka läkare. Orkar inte spela så vi får ställa in vår spelning. Jävligt tråkigt för spelstället är en ruskigt häftig lokal.

18/12 MÜNCHEN, TYSKLAND

Tobben har blivit bättre, men Erik har fått skiten också. Här är det snö och kallt av bara fan. Sitter hela eftermiddagen fram till spelning och bara slappar. Kör ett

kortat set på grund av sjuklingarna i bandet. Men det går bra, båda lyckas hålla tätt hela giget.

19/12 PRATTELN, SCHWEIZ

Det första man gör när man spelar på Z7 så besöker man det närliggande porrvaruhuset. Det finns inget märkvärdigt egentligen, mest en massa videofilmer. Z7 är ett stort ställe. Därför känns det rätt så surt att börja spela en kvart efter dörrarna har slagits upp. Men lokalen fylls snabbt och spelningen går okej trots att alla är sjuka. Turnéledaren som åker i vår och **Marduks** buss har fått lunginflamation och får åka hem idag. Synd för det var en skitbra kille, till skillnad ifrån de andra tre som bara flamsar omkring. Försöker bli av med lite av skavankerna med hjälp av min kompis Jack Daniels resten av kvällen.

20/12 MILANO, ITALIEN

Snö och kallt. Som tur är har dom byggt in utomhus arenan och sätt in stora värmefläktar så vi inte fryser ihjäl. Italienare är fan fanatiker. Står i kö ifrån 12.00, dörrarna öppnar 17.00. Jävlar vilket mangel när vi spelar, de är fan helt galna. Tråkigt för de som är magsjuka här. Toaletten består av ett hål i marken och två fotsteg man ska ha fötterna på. Skiter ju hellre på mig än att stå där. Efter spelningen blir det restaurang och en balja vin, festen är total. Caligula firar jubileum, han har supit en månad i sträck idag.

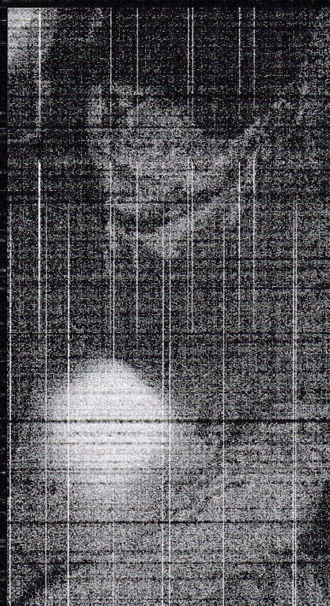
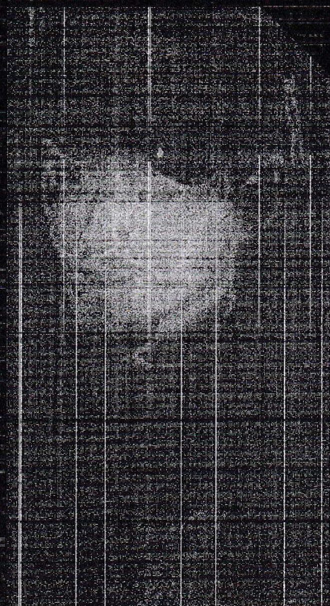
21/12 WIEN, ÖSTERRIKE

Alla band som spelat på Arena i Österrike förstår varför jag inte gillar detta ställe. Det suger stor bäverpung. Nästan så jag kan förstå hur ett koncentrationsläger såg ut och fungerade.
Erik har blivit sjukare och får uppsöka doktor. Har fått nått virus i magen och de vill ha kvar honom på sjukhuset i två dygn. Men det vill inte Erik, men spelning för hans del ikväll är bara att glömma. Vi andra tre bandmedlemmar vill köra ändå. Kör tre låtar instrumentalt, en mycket konstig upplevelse. Försöker förklara för människorna vad som är anledningen till att vi inte har någon sångare. De uppskattar att vi kör ändå, coolt. Kvällen avslutas med knäckning av videofilm via knät och spritfest med flintgösarna i **Marduk**.

22/12 ZWICKAU, TYSKLAND

Resan ifrån Österrike börjar med att vi är tvungna köra runt Tjeckien för att komma till Tyskland. Längre resa men spar tid i alla fall. De är ju inte med i EU och tjeckiska gräns-gestapo kan vara lite kluriga om man har otur med mutor och papper som ska fyllas i m.m.
Väl inne i Tyskland blir vi sittande i bilkö som aldrig tar slut. Julrush och snö kaos kan ju bara sluta med bilkö. Tristessen är total, men vi kommer fram till slut klockan 21.30!. Kraftigt försenat går **Dark Funeral** på scenen. **Cannibal Corpse** ställer in sin spelning för att hinna med flyget i Amsterdam. Vi hinner inte heller spela, tråkig avslutning men så kan det bli. Vi och **Dark Funeral** blev i alla fall skjutsade till Bryssels flygplats under natten i en minibuss av en galen belgare. Ett under att vi överlevde den turen på en cirka åttio mil i snöstorm. Nästan så man inte brydde sig om att vi brände planet med en halvtimme. Kom hem tillslut efter lite om bokningar och förseningar. Bara att sätta sig och längta tills nästa tur.

ABANDON

Det optimala skitsnacket måste vara när det "kunniga" folket grupperar all aggressivitet och ilska som negativ. Själva uppkomsten är givetvis oftast en negativ upplevelse för individen men själva utlevandet är som en enda lång utdragen tillfredsställelse. Till sådana här nödvändiga och givande vredesutbrott behövs ett riktigt emotionellt soundtrack. Göteborgsbaserade Abandon har gång på gång levererat just detta.

text: ronnie schmidt

Tror bestämt att det var nästan på dagen tre år sedan jag först konfronterade kraften inom Abandon. Då verksam för Helsingborgsbaserade zinet Fear Magazine och boende i en pittoresk håla utanför Göteborg kallad Floda. I väntan på pendeltåget efter kneget så låg skivaffären Bengans ganska lägligt till där skivutbudet i och för sig var rent katastrofalt men där hårdrocksavdelningen trots allt höll måttet, mycket tack vare en säregen lungplågare vid namn Johan.

Vänligen så instruerade han mig i tidigare oupptäckta marker i form av band som Eyehategod, Converge, Old Man Gloom men inte minst allsmäktiga Neurosis. Sedan dess är jag totalt förankrad och förlorad i sludgecoreträsket. Ganska snart fick jag ta del av Abandons första "officiella" demo "Dark Days Ahead" som golvade mig totalt, tätt följd av en otitulerad demo, "Unfinished Blasphemy" och nu senast "When It Falls Apart". Fyra demos som tillhör de absolut främsta som levererats de senaste åren inom Sverige. När det nyligen kom till min kännedom att "When It Falls Apart" slutligen skulle släppas på skivbolaget Black Star Foundation så var en intervju helt enkelt nödvändig.

När det som vanligt kroniskt stegrande temperamentet lagt sig efter den överdrivna omsorgen rörande öltappningen på den lokala puben Rover så möter jag tre av de fyra medlemmarna i Abandon som dagen till ära även har med sig en medlem från bandet In Ruins Of. Kvartetten är för dagen desarmerad med en medlem (trummisen Dani) och det är ett sargat gäng musiker jag möter. Gitarristen Ingo är den enda som ser någorlunda pigg ut medan David och Johan verkligen ser ut som om de har andats melankoli i flertalet år med huvuena långt dragna över huvudet och med en hållning som få svärmödrar glatt skulle applådera. Någon eufori upplever jag inte direkt när jag inledningsvis ber de att kort beskriva varför Abandon bildades.

– Johan hade en dröm..... **(David)**

– Precis. Nej, men när vi startade så visste vi inte riktigt vad vi ville. Då var det givetvis massa annat folk med men det känns som om det är först nu som det verkligen har fallit på plats. Nu har vi hittat rätt. Tidigare visste vi inte riktigt hur vi skulle spela eller varför vi spelade. Vi var jävligt dumma tidigare och hoppades på ett bra skivkontrakt på något stort bolag, men upptäckte ganska snart att det var helt fel väg. Den sidan av skivbranschen är jävligt förljugen och rutten. Det är bara massa jävla pengahunger, istället för att folk ska få göra de de vill. Det är folk som vi helst inte vill befatta oss med. **(Johan)**

– När man inte kan ställa sina egna villkor så känns det bättre att själv bygga grunden inom de kretsar som man känner till. **(Ingo)**.

TUNG, TYNGRE, ABANDON.

En grund som Abandon helt och hållet själva så väl förankrat med sina becksvarta releaser och nu senast i form av "When It Falls Apart" som faktiskt spelades in i april förra året och alltså först nu släpps på självständiga bolaget Black Star Foundation. Man tycker ju att nytt material borde vara på gång?

– Det känns lite konstigt att prata om de låtarna nu eftersom vi snart ska spela in igen. Som vanligt blir det tyngre, snabbare, mörkare och hårdare, hehe. **(Johan)**

– Det blir väl en sex till åtta spår med en speltid runt en halvtimma. **(Ingo)**

– Troligtvis blir det samplingar precis som på "When It Falls Apart" och en hel del fagra duetter mellan mig och David, men om den släpps på Black Star vet vi inte. Först och främst ska vi se till att spela in någonting bra sedan får vi eventuellt ta den biten. **(Johan)**

Hursomhelst så är en sak säker och det är att kommande alstret knappast kommer att släppas på amerikanska skivbolaget Pavement. När nyheten nådde mig för cirka två år sedan att Abandon äntligen hade kammat hem ett så välförtjänt kontrakt med det då hyfsat respekterade bolaget Pavement var jag rasande glad och inte sen att gratulera medlemmarna. Allt var frid och fröjd och bolaget började så smått att marknadsföra signeringen som en hybrid av Meshuggah och Crowbar. Tiden gick och Pavement hörde inte av sig, men en dag så kom ett besked som löd att de tyvärr var tvungna att bryta kontraktet. Abandons egna reflektioner?

– Först hörde de av sig efter vår demo "Dark Days Ahead". Sedan när de fick höra demon efter det så ville de signa oss direkt. Så de fixade fram ett kontraktsförslag. **(Ingo)**

– Vi agerade ju som unga och dumma och tyckte att allting lät jättebra. Det känns inte riktigt som om vi tänkte till ordentligt såhär i efterhand. Men det var också bra för hade vi släppt plattor på Pavement så hade vi aldrig blivit såhär bra som vi är idag. **(Johan)**

– Det hade varit för tidigt, då hade vi aldrig kommit fram till den här musikstilen. **(Ingo)**

– Några i bandet ville bli stora rockstjärnor, men jag ville aldrig bli det. Vi visste inte riktigt vad vi ville helt enkelt. **(Johan)**

– Just då kändes det ju inte som om tiden var fel, men nu i efterhand så tycker man ju det. **(Ingo)**

– En dag fick vi bara något jävla standardbrev där det stod att de sköt upp inspelningen på obegränsad tid. Så höll det på ett bra tag och till slut fattade vi att de inte ville ha något med oss att göra. **(Johan)**

– Enligt de så var det ekonomin som haltade men det verkade mer som om de hade interna problem. Killen som signade oss, Joey Severance fick ju sparken ganska snart och sedan tog någon kille över som hette Stuart Ness. **(Ingo)**

Det är den sortens folk liksom som hanterar oss som någon jävla produkt som de ska sälja, de handlar inte om något estetiskt tänkande överhuvudtaget. De ska bara kränga enheter... **(Johan)**

Sångaren Johan som inte för så länge sedan grejat ett kontrakt med bolaget No Tolerance Records via hans andra band Relevant Few, som vi porträtterade i föregående nummer av den här blaskan. Debutskivan kommer ut i mars och heter "Who Are Those Of Leadership?" (läs recension i det här numret), en release kryddad med en Sverigeturné som förband till inga mindre än Napalm Death. Mitt i allt detta så väljer Johan att hoppa av Relevant Few. Kan tyckas märkligt ...

– Jag hade helt enkelt inte tillräckligt stort hjärta för att kunna hålla igång det. Naturligtvis hade det varit väldigt roligt att turnera med ett band som Napalm Death, men det blev för mycket bollande och jag kände att det gick ut över Abandon. Bestämde mig för att istället fokusera på en grej och då var inte valet så svart. Abandon är hemma helt enkelt. **(Johan)**

Med de orden knäpper jag av bandaren och känner hur ett lugn lägger sig över de tre. Spänningen släpper något och dialogerna sträcker sig nu helt plötsligt från ironisering av mina försök att få en överkropp likt Glenn Danzig till hur David snabbt tvingades lära sig hantera samplingskonsten inför "When It Falls Apart". Tanken släpper dock ganska snart de fria dialogerna då jag återigen inser att Abandon helt enkelt mår bäst av att själva agera ciceroner i sin utveckling. De må vara hur fientliga mot musikindustrin de vill eller hur politiskt korrekta eller inkorrekta som helst bara de fortsätter att leverera fanatiskt bra sludgecore för bruk i mitt allt för ofta dunkla sinne. Tanken må vara egoistisk men faktum är ju att Abandon helt enkelt inte är kreatörer av en design som kan bäras av vemsomhelst.

Abandon är ej för alla, ej ens för de flesta.

Dying Fetus, som 1998 släppte det brutala mästerverket "Killing On Adrenaline", tappade till min förvåning hela 3 medlemmar för ca 1 år sedan. Då tänkte man direkt att Dying Fetus glansdagar var slut, men icke, den nya line-up:en krossar. Nåväl, ex-Dying Fetus medlemmarna Jason Netherton (bas) och Kevin Talley (trummor) slöt ihop med ex-Pessimist gitarristen Mike Harrison och de tre bildade grind/death combon Misery Index. Efter ett tag så slöt sig också Sparky Voyles dit, även han ex-Dying Fetus. Nu har bandet släppt sin debut EP vid namn "Overthrow" och ambitionerna är höga.

text: david lichter

Vems idé var det att starta Misery Index och varför?
– Jason och jag har känt varandra sedan sex år tillbaks då **Dying Fetus** låg på Wild Rage Records. Vi höll kontakten men under de senare åren när vi har jobbat på de två senaste **Dying Fetus** releaserna så har vi blivit väldigt bra vänner. Jag mötte Kevin första gången när han kom till Maryland 1997 och det klaffade direkt. Så det senaste året när både Jason och Kevin lämnade **Dying Fetus** så bestämde vi oss för att starta ett litet projekt, bara för att ha kul. Jag hade tonvis med material som jag hade jobbat med under åren och det blev grunden till vår första EP, "Overthrow".

Jag har alltid undrat varför Jason, Sparky och Kevin lämnade Dying Fetus. Berätta historien bakom detta.
– Jason lämnade bandet p.g.a. skolan. Han var tvungen att fullfölja college annars så skulle han straffas ekonomiskt. Med de omständigheterna så tyckte han att det var bäst att låta **Dying Fetus** fortsätta turnera, dessutom tyckte han helt enkelt inte att det var roligt längre. John och hans flickvän som på den tiden skötte bandets ekonomi sparkade förmodligen Kevin och Sparky.

Era texter i Misery Index påminner mig om de som skrevs för Dying Fetus. Är ni politiskt aktiva och vad är era åsikter mot samhället i USA och världen i allmänhet?
– Det här skulle Jason kunna prata om i timmar för det är verkligen hans bit. Men om jag får summera det så skulle jag vilja säga att vår musik inte är speciellt politisk. Skulle hellre vilja definiera det som en hjälp till människor att inse deras potential som människor. Vi försöker att röra vid mänskligt undertryck och slå ett slag för den fria själen och den fria kreativiteten. En icke-konformistisk, humanistisk syn på livet.

Ni släppte nyligen er första EP "Overthrow". Berätta lite om den, vart den spelades in osv. Har ni fått positiva reaktioner?
– Vi spelade in skivan och mixade den på samma ställe som **Dying Fetus** har spelat in alla sina skivor, Hit and Run Recording Studios i Rockville, USA. Så här långt har alla varit väldigt positiva till den.

Jag har hört ett rykte om att ni jobbar på ett skivkontrakt med Relapse Records. Bekräfta om detta är ett rykte eller inte.
– Hmm, de har erbjudit oss ett kontrakt och vi håller på att fundera på det men vi har inte skrivit på något ännu. Vi har även hört massa rykten om att vi har skrivit på för Century Media också. Det stämmer inte heller.

När kom Sparky med i bandet?
– Sparky gick med i bandet under den tidiga hösten 2001. Det var oundvikligt att han skulle gå med i **Misery Index** då det fungerar så perfekt mellan oss.

Er cover av Terrorizers gamla slagdänga "Dead Shall Rise" är grymt bra. Jag antar att ni gillar detta legendariska grind bandet? Vems idé var det att göra en cover på denna låt?
– Jag är inte säker på vem som kom på idén till att göra en cover på "Dead Shall Rise". Jag tror att Jason och jag kom på idén nästintill samtidigt. Jag plockade ut riffen och Jason skrev den påhittade lyriken sedan var det klart. Kevin lärde sig den väldigt snabbt så det var lätt att spela in den.

När kan vi förvänta oss en fullängdare från Misery Index?
– Just nu håller vi på att jobba med en splitcd på Willowtip records med bandet **Commit Suicide**. Vi kommer att bidra med två nya låtar och en cover. Efter det kommer vi att börja jobba med fullängdaren. Så här långt har vi ungefär 4-5 låtar klara.

Kommer ni att turnera mycket i framtiden?
– Inte speciellt men visst har vi planerat in lite spelningar. Vi har för mycket att göra just nu med Willowtip plattan och fullängdaren.

När hörde du brutal musik för första gången?
– Det första riktigt brutala albumet som jag lyssnade på var Bolt Throwers "Realm of Chaos" 1990. Jag golvades totalt av undergroundkänslan och de mördande riffen. Jag kommer ihåg att jag tyckte att Karl Wilits var den sjukaste sångaren av alla. Sedan hörde jag Carcass och då var det kört, "Necroticism" skivan ändrade bokstavligt talat mitt liv. Du kan fortfarande höra influenserna på "Overthrow".

Denna fråga är säkert given, men kommer ni hälsa på och spela hos oss i Sverige i framtiden? Vore riktigt grymt eftersom Sverige och Skandinavien sällan lockar hit brutala band, tyvärr.
– Vi har redan fått en förfrågan om att turnera där borta faktiskt men tiden passade inte riktigt.
Vi skulle gärna turnera i Skandinavien och troligtvis kommer vi att göra det så småningom.

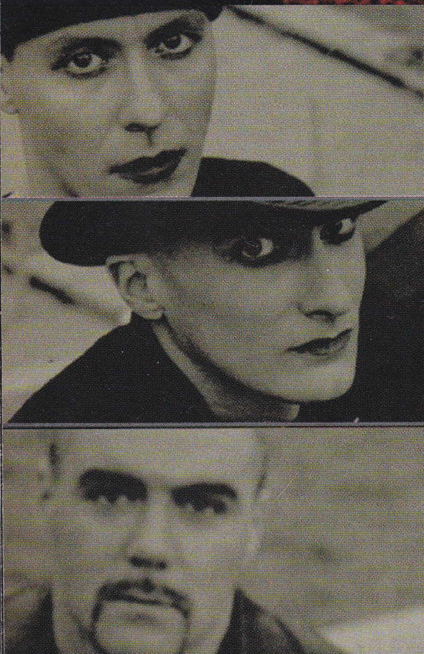
De första gångerna jag hörde låtarna "Final Scream" och "Hail Mighty North/Forest Trolls Of Satan" (från Dying Fetus EP:n "Grotesque Impalement") så garvade jag skiten ur mig. Vems idé var det att skriva dessa lustiga stycken? Du kanske kan svara på det fastän du inte var med i Dying Fetus?
– Innan **Dying Fetus** bildades så fanns det ett annat metalband som hette **Damnation** som spelade liknande musik. Även om jag inte har hört spåren så tror jag att det är **Damnation** spår som de har gjort om en aning. Det var ett skämt helt enkelt. Jason kom på sångtiteln medan jag gjorde omslaget till skivan. Han ville att det skulle vara en satir av black metal låtar men med svängig musik.

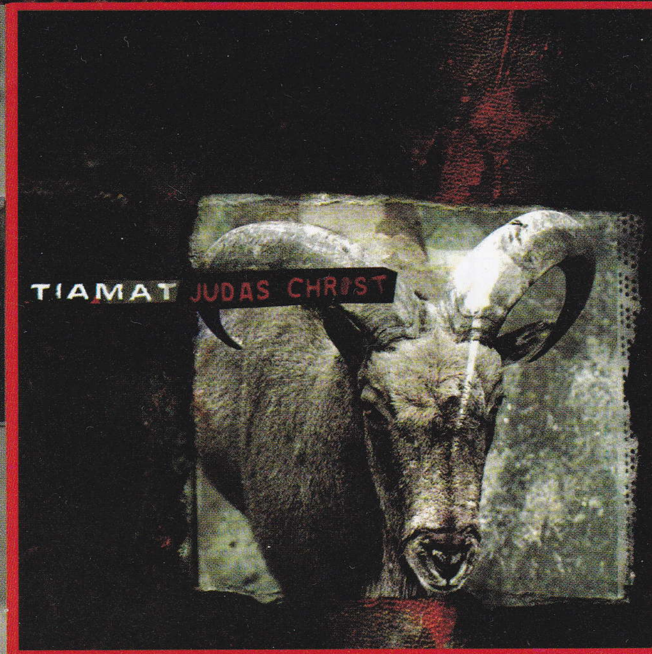
Är alla i bandet självlärda musiker?
– Alla i bandet har sysslat med musik i 10-12 år och vi är alla självlärda. Vi växte upp med metal och övade hela tiden. Jag började med att spela bas men bytte sedan till gitarr för att kunna skriva låtar. Sist jag pratade med Kevin sa han att han hade spelat sedan han var tolv år gammal och precis som jag så började han jamma till Metallica för att sedan gå vidare därifrån.

Nämn dina 5 bästa album genom tiderna. Må vara svårt, men försök.
– Fastän jag är mer för death metal, grind och black metal så är mina val lite udda.
1. **Devin Townsend** – Ocean Machine 2. **Carcass** – Necroticism 3. **Entombed** – Cladestine 4. **Yngwie Malmsteen** – Eclipse 5. **Opeth** – Still Life. Efter dessa så måste jag säga alla **Iron Maiden** skivorna.

BORDER MUSIC WELCOME CENTURY MEDIA RECORDS

TIAMAT

out February 18th
TIAMAT
Judas Christ
Ltd. Box/CD/CD Digi/Gatefold-LP

The Scandinavian lords of gothic rock present their new opus!

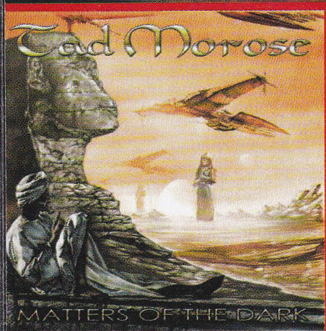
TIAMAT in the year 2002 allow muted keyboards to blend perfectly next to harsh guitars, tying together melancholic distance with rhythmic advances, magnificently staging Johan Edlund's ice-cool voice

TIAMAT live at a venue near you - watch out for tour dates!

www.churchoftiamat.com

Tad Morose

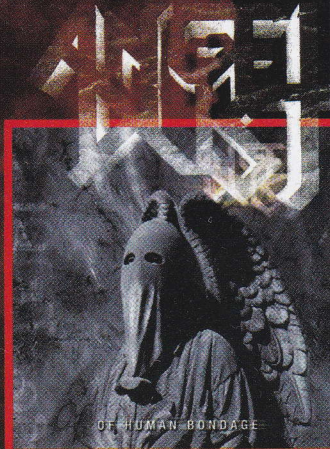

out now:
TAD MOROSE
Matters Of The Dark

Pounding original songs which carry on the early, traditional spirit of bands like Savatage, Black Sabbath and Jag Panzer with a great amount of melody and epic feel!

Featuring guest vocalist Charles Rytkönen (Lefay)

www.morose.com

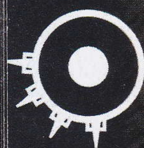

out February 25th
ANGEL DUST
Of Human Bondage

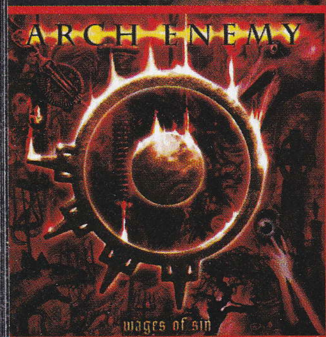
One of Europe´s most versatile heavy metal bands

A polished power metal jewel assembled by heavy guitar grooves, a tight rhythm section, and highly emotional and charismatic vocals

www.angel-dust.de

ARCH ENEMY

Out March 18th:
ARCH ENEMY
Wages Of Sin + Bonus

The long awaited new album - finally released in Europe:

Wages Of Sin captures ARCH ENEMY´s trademarked alchemy of aggression, melody, technicality, brutality and exceptional musicianship

Double CD with 8 bonus tracks, two videos and a 20-page full colour booklet - available for the price of one CD album!

scar culture

Out February 25th:
SCAR CULTURE
Inscribe

"F**king brutal!" (Billy Milano)

The technical skill of death metal, the brutality of grindcore and the groove of hardcore

Produced by Billy Milano (S.O.D./M.O.D.) !

www.scarculture.com

CENTURY MEDIA Visit our Web Sites: www.centurymedia.de • www.centurymedia.com • www.centurymedia.net • www.centurymedia.com.br

SLAVESTATE'S ÅRLISTOR 2001

DANIEL BERGQVIST

1 SYSTEM OF A DOWN – "TOXICITY"
Med sin frenesi, galenskap, variation och med inte ett enda dåligt spår så slår "Toxicity" knock på alla medkombatanter under skivåret 2001. Helt enkelt en värdig vinnare av årets bästa platta.

2 **Machine Head** – "Supercharger"
3 **Neurosis** – "A Sun That Never Sets"
4 **Slipknot** – "Iowa"
5 **Tool** – "Lateralus"
6 **Dropkick Murphys** – "Sing Loud, Sing Proud"
7 **Ill Nino** – "Revolution Revolucion"
8 **Blink 182** – "Take Off Your Pants and Jacket"
9 **Skitsystem** – "Enkel Resa Till Rännstenen"
10 **Slayer** – "God Hates Us All"

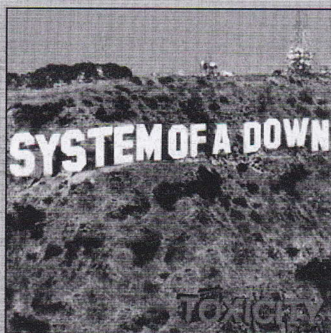
ÅRETS LÅT:
Machine Head – "Deafening Silence"

ÅRETS NYKOMLING:
Mastodon – "Lifesblood"

ÅRETS SVENSKA PLATTA:
Skitsystem – "Enkel Resa Till Rännstenen"

ÅRETS POSITIVA ÖVERRASKNING:
Att skivåret blev så grymt bra som det blev.

ÅRETS FLOPP/BESVIKELSE:
Panteras inställda Sverige besök.

ÅRETS SÄMSTA PLATTA:
Lacrimosa – "Fassade"

ÅRETS TRE BÄSTA GIG:
Har bara bevittnat två spelningar under året och det var med **Misconduct** och **Butchery** så jag får väl nämna dem.

ÅRETS BÄSTA UTTALANDE:
"Vi blev tvångskommenderade att bli amerikaner" – Jan Guillou

ÅRETS BÄSTA ICKE-METAL:
Therese, som med sin blotta existens skänker ro till mitt kaotiska inre.

LARSA CARLSSON

1 SLIPKNOT – "IOWA"
Nio maskerade män som kunde stå för sina aktioner var svårt att hitta under detta år, men från "Iowa" kom dem.

2 **Rammstein** – "Mutter"
3 **The Cult** – "Beyond Good And Evil"
4 **Entombed** – "Morning Star"
5 **Reclusion** – "Shell Of Pain"
6 **System Of A Down** – "Toxicity"
7 **Fear Factory** – "Digimortal"
8 **Raunchy** – "Velvet Noise"
9 **Slayer** – "God Hates Us All"
10 **Amorphis** – "Ad Universum"

ÅRETS LÅT:
Totenmond – "Marschieren"

ÅRETS NYKOMLING:
Reclusion – "Shell Of Pain"

ÅRETS SVENSKA PLATTA:
Entombed – "Morning Star"

ÅRETS POSITIVA ÖVERRASKNING:
Infinite Mass – "The Face"

ÅRETS FLOPP/BESVIKELSE:
Agnostic Front – "Dead Yuppies"

ÅRETS SÄMSTA PLATTA:
Jacobs Dream – "Theater Of War"

ÅRETS TRE BÄSTA GIG:
Slayer – Hovet, Stockholm.

Tool – Hultsfredsfestivalen.
Entombed – Musikens Hus, Göteborg.

ÅRETS BÄSTA UTTALANDE:
"I Stockholm finns det fler människor att provocera" – Pippirull/Humorlabbets Skåne-Paul på frågan om varför han inte bor kvar i Skåne.

ÅRETS BÄSTA ICKE-METAL:
The Soundtrack Of Our Lives – "Behind Music"

FELICIA OLSSON

1 FEAR FACTORY – "DIGIMORTAL"
Pärlaplatta

2 **Entombed** – "Morning Star"
3 **Tool** – "Lateralus"
4 **System Of A Down** – "Toxicity"
5 **Slayer**– "God Hates Us All"
6 **Kreator** –"Violent Revolution"
7 **Diverse artister** – "Contaminated 3.0"
8 **Vader** – "Reign Forever World"
9 **Ozzy Osbourne** – "Down To Earth"
10 **Slipknot** – "Iowa"

ÅRETS LÅT:
Infinite Mass – "Bullet"

ÅRETS NYKOMLING:
Reclusion – "Shell Of Pain"

ÅRETS SVENSKA PLATTA:
Entombed – "Morning Star"

ÅRETS POSITIVA ÖVERRASKNING:
Infinite Mass – "The Face"

ÅRETS FLOPP/BESVIKELSE:
Rob Zombie – "The Sinister Urge"

ÅRETS SÄMSTA PLATTA:
Edguy – "Mandrake"

ÅRETS TRE BÄSTA GIG:
Slayer – Hovet, Stockholm
Butchery, Legion – Live at Balder MC, Huskvarna

King Diamond – Kåren, Göteborg.

ÅRETS BÄSTA UTTALANDE:
"En gång kuksugare, alltid kuksugare" – Humorlabbet

ÅRETS BÄSTA ICKE- METALL:
Andrea Bocelli

RONNIE SCHMIDT

1 NEUROSIS – "A SUN THAT NEVER SETS"
Optimala individuella upplevelser kan helt enkelt inte definieras. Naturligtvis p.g.a. att de själva medvetet har muterat sig likt ett virus, krypterade för vidarebefordran och alltid så glödande vackra. Exakt så odefinierbart fantastisk är "A Sun That Never Sets".

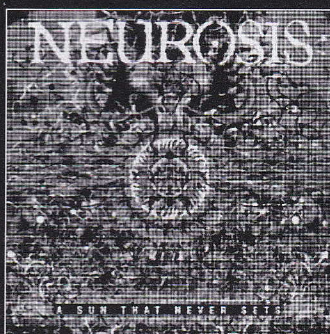
2 **Old Man Gloom** – "Seminar III–Zozobra"
3 **Old Man Gloom** – "Seminar II – The Holy Rites of Privitivism..."
4 **Tool** – "Lateralus"
5 **Dropkick Murphys** – "Sing Loud, Sing Proud"
6 **Slipknot** – "Iowa"
7 **Opeth** – "Blackwater Park"
8 **Converge** – "Jane Doe"
9 **Will Haven** – "Carpe Diem"
10 **Crowbar** – "Sonic Excess In It's Purest Form"

ÅRETS LÅT:
Slayer – "Disciple"

ÅRETS NYKOMLING:
Cult Of Luna – "S/t"

ÅRETS SVENSKA PLATTA:
Opeth – "Blackwater Park"

ÅRETS POSITIVA ÖVERRASKNING:
En enda person fick mig under det gångna året att faktiskt acceptera mig själv för första gången. Tyvärr finns hon ej längre vid min sida men minnet av temporär lycka lever kvar. Min vän, du krävde så lite och gav mig så fantastiskt mycket. Tack.

ÅRETS FLOPP/BESVIKELSE:
Machine Head – "Supercharger"

ÅRETS SÄMSTA PLATTA:
Jacobs Dream – "Theater Of War"

ÅRETS TRE BÄSTA GIG:
Kent – Hultsfredsfestivalen.
U2 – Globen, Stockholm.
El Caco – Hultsfredsfestivalen.

ÅRETS BÄSTA UTTALANDE:
"Vi ligger alla i rännstenen, men somliga av oss tittar på stjärnorna" Oscar Wilde

ÅRETS BÄSTA ICKE-METAL:
Kent, i alla dess former.

SLAVESTATE'S ÅRLISTOR 2001

KRISTIAN FORSELL

1 EVERGREY – "IN SEARCH OF TRUTH"
Något av det absolut bästa. Varje ord och varje ton ingjuts med sådan känsla och sådan ärlighet att det är svårt att greppa. Helt overkligt.

2 **Dimmu Borgir** – "Puritanical Euphoric Misanthropia"
3 **Hardcore Superstar** – "Thank You For Letting Us Be Ourselves"
4 **Dark Funeral** – "Diabolis Interium"
5 **Soilwork** – "A Predators Portrait"
6 **Backyard Babies** – "Making Enemies Is Good"
7 **Opeth** – "Blackwater Park"
8 **Halford** – "Live Insurrection"
9 **Maleficio** – "Army Of Forgotten"
10 **Judas Priest** – "Demolition"

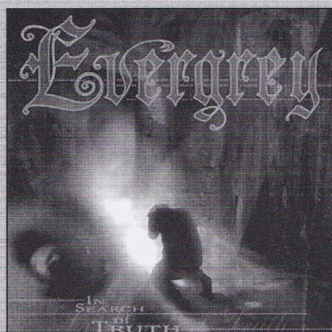
ÅRETS LÅT:
Evergrey – "The Encounter"

ÅRETS NYKOMLING:
Arise – "The Godly Work Of Art"

ÅRETS SVENSKA PLATTA:
Petter – "Petter"

ÅRETS POSITIVA ÖVERRASKNING:
Linkin Park – "Hybrid Theory"

ÅRETS FLOPP/BESVIKELSE:
Stratovarius – "Intermission"

ÅRETS SÄMSTA PLATTA:
Slipknot – "Iowa"

ÅRETS TRE BÄSTA GIG:
Dimmu Borgir – Kåren, Göteborg.
King Diamond – Kåren, Göteborg.
Blaze – Kåren, Göteborg.

ÅRETS BÄSTA UTTALANDE:
–

ÅRETS BÄSTA ICKE-METAL:
Hardcore Superstar – "Thank You For Letting Us Be Ourselves"

DAVID LICHTER

1 SLAYER– "GOD HATES US ALL"
"Finns inte så mycket att säga egentligen. Slayer är och kommer att förbli mitt favoritband. Med detta album så har de ännu en gång visat att de är bäst. Argt, tungt, snabbt och hårt. Deras bästa platta sedan "Seasons In The Abyss". Helt klart!"

2 **Kreator** – "Violent Revolution"
3 **Six Feet Under** – "True Carnage"
4 **Lacuna Coil** – "Unleashed Memories"
5 **Ancient Rites** – "Dim Carcosa"
6 **Opeth** – "Blackwater Park"
7 **Sodom** – "M-16"
8 **Iced Earth** – "Horror Show"
9 **God Dethroned** – "Ravenous"
10 **Deicide** – "In Torment In Hell"

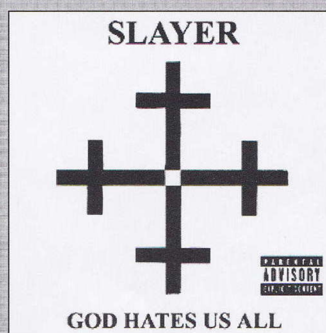
ÅRETS LÅT:
Slayer – "Disciple"

ÅRETS NYKOMLING:
Soils Of Fate – "Sandstorm"

ÅRETS SVENSKA PLATTA:
Arch Enemy – "Wages Of Sin"

ÅRETS POSITIVA ÖVERRASKNING:
Lacuna Coil – "Unleashed Memories"

ÅRETS FLOPP/BESVIKELSE:
Borknagar – "Empiricism"

ÅRETS SÄMSTA PLATTA:
Em Sinfonia – "Intimate Portrait"

ÅRETS TRE BÄSTA GIG:
Slayer – Hovet, Stockholm 2/10.
King Diamond – Arenan, Stockholm 16/3.
Soils Of Fate / Insision/ Obscura / Butchery – Club Alcazar, Stockholm 8/6.

ÅRETS BÄSTA UTTALANDE:
–

ÅRETS BÄSTA ICKE-METAL:
Camel

NINNI SJÖLUND

1 ABORTED – "ENGINEERING THE DEAD"
Med schyssta, välutvalda samplingar och mangel a la ***Cannibal Corpse****, så jävla bra!*

2 **Gurkkhas** – "A Life Of Suffering"
3 **Kreator** – "Violent Revolution"
4 **Deceased** – "Behind the Mourner's Veil"
5 **Beyond Twilight** – "The Devil's Hall Of Fame"
6 **Mörk Gryning** – "Maelstrom Chaos"
7 **Aeon** –"Dark Order"
8 **Iced Earth** – "Horror Show"
9 **Twisted Sister** – "Club Daze Volume II"
10 **Cradle of Filth** – "Bitter Suites To Succubi"

ÅRETS LÅT:
Aborted – "Nailed Through Her Cunt"

ÅRETS NYKOMLING:
Aeon – "Dark Order"

ÅRETS SVENSKA PLATTA
Mörk Gryning – "Maelstrom Chaos"

ÅRETS POSITIVA ÖVERRASKNING:
System Of A Down – "Toxicity"

ÅRETS FLOPP/BESVIKELSE:
–

ÅRETS SÄMSTA PLATTA:
Powers Court – "Nine Kinds Of Hell"

ÅRETS TRE BÄSTA GIG:
Deströyer 666 – 2 Heavy 4 you festivalen, Falkenberg.
Hypnosia – 2 Heavy 4 you festivalen, Falkenberg.
Satanic Slaughter – Motala.

ÅRETS BÄSTA UTTALANDE:
–

ÅRETS BÄSTA ICKE-METAL:
Sagan om Ringen soundtracket

ROBERT STOTZKY

1 SHAKIRA – "LAUNDRY SERVICE"
Likt ingen annan klarar hon av att kombinera slitstarka poprefränger med ett musikaliskt arv med rötter både i Mellanöstern och Sydamerika. Årets bästa, mest medryckande och utan tvekan sexigaste platta.

2 **Cradle Of Filth** – "Bitter Suites To Succubi"
3 **Opeth** – "Blackwater Park"
4 **Slipknot** – "Iowa"
5 **Otep** – "Jihad EP"
6 **Testament** – "First Strike Still Deadly"
7 **Arise** – "The Godly Work Of Art"
8 **Kittie** – "Oracle"
9 **Halo** – "Guattari (From The West Flows Grey Ash And Pestilence)"
10 **Akercocke** – "The Goat Of Mendes"

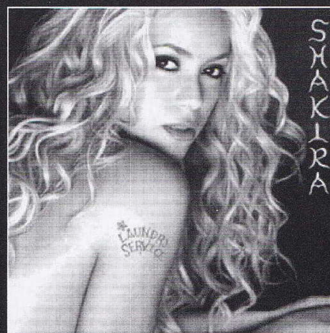
ÅRETS LÅT:
Shakira – "Whenever, Wherever"

ÅRETS NYKOMLING:
Arise – "Godly Work Of Art"

ÅRETS SVENSKA PLATTA:
Opeth – "Blackwater Park"

ÅRETS POSITIVA ÖVERRASKNING:
Entombed – "Morning Star"

ÅRETS FLOPP/BESVIKELSE:
Att Göteborg fick utmärkelsen "Popstad 2001"

ÅRETS SÄMSTA PLATTA:
Kult Ov Azazel – "Triumph Of Fire"

ÅRETS TRE BÄSTA GIG:
Entombed – Musikens Hus, Göteborg
Judas Priest – Kåren, Göteborg
Arise – Musikens Hus, Göteborg

ÅRETS BÄSTA UTTALANDE:
–

ÅRETS BÄSTA ICKE-METAL:
Shakira – "Laundry Service"

INSISION

Mötet med Insisions frontman Carl Birath skulle äga rum söndag klockan 13:00. Stressad som fan rafsade jag ihop mina pinaler och begav mig hem till honom vid Kungsholmen i Stockholm, där jag 15 minuter för sent (såklart), träffade Calle som just hade varit och köpt lite fikabröd som vi senare skulle smälla i oss under intervjun.

text: david lichter | foto: insision

Väl framme i hans mycket mysiga lägenhet, så ser jag bland annat gamla, tuffa Deicide posters och obskyra HR Giger tavlor hänga på väggarna. Cd-skivorna är spridda lite här och var och katten Mephisto examinerar mig. Jag känner mig verkligen hemma hos dödsbrölaren. Till hans hem har jag kommit för att samtala om kommande skivan, skivbolaget och en massa annat.

– "Beneath The Folds Of Flesh" heter den och ska släppas den 25 mars. Egentligen var det sagt att den skulle släppas 1 januari, men den blev framskjuten på grund av omslagsproblem. Plattan släpps på Wicked World, underbolag till Earache. Inspelad i Berno, vi tänkte på Dugout först, men Danne (Ekeroth, bas) och Thomas (Daun, trummor) tyckte att vi skulle kolla Berno, där bland annat **Haunted** och **Deranged** spelat in tidigare. Vi hade lyssnat på senaste **Deranged** och tyckte att de hade ett kanonljud så Thomas kontaktade Berno, som i sin tur kontaktade Wicked World huruvida vi skulle ha den här studion.

Calle fortsätter.

– Dan Tobin på Wicked World tyckte att det lät skitbra. Plattan har ett bra ljud! Det är rent utan att vara kliniskt och inte så ruffigt som en del plattor är nu nuförtiden. Den är förresten helt analogt inspelat vilket tillför en lite mer stökig känsla. Vi är spontant, rakt upp-och-ner, nöjda.

Som sagt så är Wicked World ett underbolag till Earache, där bland annat band som Decapitated och Hate Eternal redan finns. Insision passar enligt min mening in där galant med sin arga och stenhårda dödsmetall. Jag passar på att fråga hur de kom i kontakt med just Wicked World.

– Earache har varit i kontakt med oss innan jag var med, redan vid släppet av mini-CD:n "The Dead Live On". Vi hade skickat in mcd:n och de var intresserade, men det rann ut i sanden. Sedan höll vi på att skicka runt demos (Promo 2000) till Roadrunner, Relapse och alla de där bolagen. Vi fick klassiska "tillbakabrev" där det stod "tack för visat intresse...", ja du vet. Sedan var det faktiskt Dan Tobin på Wicked World som tog kontakt med oss, tyckte vi lät skitbra och ville ha med oss. Så vi tänkte att vi kollar upp vad det är för deal. Då skickade Dan ett förslag. Fan det måste ha varit över ett år sen de kontaktade oss. Sen var det tjafs inom bandet om huruvida vi skulle nappa på det här eller inte, för Earache har ju inte haft så jävla bra rykte sedan tidigare. Jag menar, att har de pengar så kan de göra bra pr, och det är det vi kan behöva. Kontraktet sträcker sig över fyra plattor. Nu är det Dan Tobin som styr Wicked World och han är en jävligt trevlig snubbe. Jag tror detta kommer att bli skitbra. Hur som helst, efter många om och men så skickade de oss det slutgiltiga kontraktet och vi skrev på. Fan jag kan inte annat än att hoppas på att allt funkar, men vem vet, vi kanske blir blåsta, hehe.

Ni läsare sitter nu säkert och tänker på alla problem Earache haft genom åren. Bland annat uteblivna pengar, uteblivna utlovade turnéer osv. Är detta något som gör Insision nervösa?

– Mer avvaktande, säger Calle lugnt. Tänk om det blir som med andra band och det kanske det blir, men då får vi bita i det sura äpplet. Det var inga andra bolag som var intresserade. Många kan ju säga "vi kan vänta". Men jag är hälften till trettio, jag var inte sugen på att vänta och det var inte de andra heller tror jag. Vi ville göra någonting nu och vi ville göra det snabbt. Vi har bra material och bra grejer, därför nappade vi på det här direkt. Men man har ju det i åtanke att "tänk om...". Men det är risker man får ta.

FRÅN HOPP TILL BESVIKELSE

Alla dödsfanatiker av den brutala skolan kan inte ha missat snacket om turnén med Dying Fetus som skulle härja över Sverige i mars, från Umeå i norr till Stockholm i söder. Det har tydligen blivit ändringar tyvärr. Jag ber Calle utveckla och berätta mer om detta.

– Idén var egentligen Perras, från gamla Heathendoom och en annan snubbe vid namn Klabbe Svensson. Det var nämligen på **Mayhem** konserten på klubben, Fryshuset, förra året som Klabbe kom fram till mig och frågade om vi var intresserade av något större gig. Men vi var ju packade, så det där tog man ju som det kom. Men två veckor senare så ringer han upp mig igen och berättade att han planerat en turné med **Dying Fetus**, **Nominon**, **Aeon** och något till band som jag inte minns namnet på. Det var deras idé i alla fall. Så vi nappade på det, och skulle det klaffa, så var vi ju med. Sen så har det runnit ut i sanden och jag kan nog säga det inte blir någon turné, tyvärr. Det var lite arrangör problem och klubbar som ville ha för mycket betalt. Det är jävligt tragiskt med tanke på att man gått ut med datum på nätet och i brev etc., även om det har varit preliminära datum, så fattade vi det som från arrangörernas sida att det näst intill var klappat å klart. Det sista som jag fick veta när turnén var inställd var att **Dying Fetus** bokningsbolag hade tackat ja till den här idén. Vi var klara också. Kontraktet skulle bara skrivas på men sedan gick det neråt. **Aeon** lämnade återbud, fan till slut så droppade **Nominon** av. Det skulle möjligtvis skjutas upp till april har jag hört. Vi får se.

Dying Fetus kommer väl?

– Antagligen inte eftersom turnén är paj. Arrangörerna här i Sverige hade planerat denna turné, som skulle vara i 15 dagar, i de större städerna ibland annat i Norge, Finland, Danmark och i Sverige då såklart. Finland sprack rätt tidigt, på grund av något jidder. Man har nog tagit sig lite vatten över huvudet också skulle jag tro.

Visst vore det coolt om Wicked World knåpade ihop en Europaturné med, låt oss säga stallkamraterna Hate Eternal med Erik Rutan i spetsen, kanske de unga och begåvade polska grabbarna i Decapitated och Insision såklart? Tja, det kanske var att ta i lite, men tanken är ljuv. Blir det någon turné efter släppet av nya plattan?

– Vi hoppas på det. Eftersom **Dying Fetus** turnén sprack, så har vi kontaktat Dan Tobin på Wicked World och sagt att han får fixa en turné. Skulle jag ha ett bolag så vill man ju promota sina band för att tjäna pengar. Vi ska inte sticka under stolen med det, mycket handlar om pengar, även om man diggar musiken stenhårt. Dessa större bolag vill ju tjäna pengar på att de släpper plattor. De bör skicka ut oss på turné. Fan, det är ju det vi vill: lira, lira, lira. Han drar nog ihop någonting. Jag tror att denna platta kommer slå stenhårt och därför behövs det en turné på det, då skulle det vara ännu bättre. Vi är ju ett liveband. Det coola skulle vara att ta med ett större band och spela runt i Europa eller nåt och avsluta här i Sverige. Det behövs lite mer mangel här i Svea rike.

FÖRSTÄRKNING

I somras fick Stockholmsmanglarna sexsträngad förstärkning i plutonen. Nämligen Toob Brynedal från avsomnade Genocrush Ferox. Hur hittade Insision honom tro?

– Han kom in på en höft. Jag har faktiskt ingen aning om hur vi fick tag på honom, skrattar Calle. Jag tror att det är Thomas som vi får tacka igen. Mitt första intryck av honom var "fan, vilken skön snubbe", helflummig kille. Han kom hem till Thomas första gången, Vi drack lite pilsner och snackade. Han verkade vara helcool, dalmas. (skratt) Stenhård. Han är jävligt duktig på gitarr, det är därför jag tror att han platsar bra i bandet. Han snappar upp jävligt fort, han är tekniskt bra. Han spelade innan i **Genocrush Ferox** och jag tror det var så Thomas fick tag på honom, eftersom **Genocrush Ferox** gick isär och då stod han ju där utan någon att lira med. Vi

behövde en till gitarrist, för det blev lite tomt på scenen och ljudmässigt också. Det blir maffigare med två guror och man kan experimentera mer med soundet.

Så han har smält in bra i bandet?

– Han har smält in perfekt. Vi är ju alla olika karaktärer, men det känns helt rätt. Vi passar perfekt. Man kan inte alltid vara vänner och kompisar hela tiden, men ändå, det hör till. Han är jävligt tillbakalutad, cool och lugn , hehe.

UNDERGROUND, SOUND OCH DÖDSSCENEN

Jag tar upp det här om underground med Calle. Vad det betyder för honom och vad han tycker om den.

– Hmpf! Underground är ett så svårt begrepp. Vissa säger att underground är att man ska skita i all kommersialism. Absolut, jag tycker också att kommersialism suger, men ingen kan säga att han inte vill tjäna någon slant alls. Man vill ju kunna finansiera sin "hobby". Gör vi denna platta så kommer vår musik ut till fler människor och det tycker jag är jävligt viktigt, till folk som kanske inte har chans att höra oss. Demon som vi släppte nu innan nya plattan, "Revelation Of The Sado-God", den släpps i femhundra ex, bara demotape, sedan släpps den kanske i tusen ex på cd-version och femhundra på en vinyl split-10". Det är inte så många ändå, det kanske är tvåtusen. Självklart kan man diskutera huruvida det bara är de inbitna som köper detta. Men när de är slut då? Då kanske det finns en till inbiten som vill ha den? Då är det bra med ett bolag som kan pröjsa för oss så att vi kan få ut jävligt mycket musik. Jag tycker att musiken är viktigast, det här är ingenting jag kommer kunna leva på. Jag kommer alltid att vara tvungen att vara ute och ta ströjobb. Underground är underground. Jag tycker det är skitbra med bra band som slåss. Det är då det luktar svett och tårar. Men bara för att vi har ett bolag i ryggen så är det ju inte så att de kommer spela på våra instrument, så vi är inga jävla sellouts utan vi sitter fortfarande i replokalen och kämpar som fan. Sedan att vi får spela in en platta är ju bara bra för scenen. Det är ju också en bra kanal att nå ut till publik som kanske annars inte kommer höra oss. Alla beställer inte demon från distros, det finns de som inte ens lyssnar på band tyvärr. Slavestate har säkert killar i ryggen som sponsrar er. Det är ju inte så att pengarna flyger in i fickan. Det är reklam som Slavestate får pengar ifrån och precis som reklam så har vi ett bolag som hjälper oss. Fan jag käkar fortfarande makaroner ju.

Har ni som målsättning att kunna leva på er musik?

– Går det, så går det. Jag skulle gärna vilja tjäna pengar på det jag gör. Det skulle vara underbart att leva på det man tycker är kul.

Ni som hört Insision kan inte neka till att deras musik tillhör den brutala skolan av dödsmetallen. Dödsmetall från USA är som vi alla vet, den bästa sorten. Vad är orsaken till att Insision har fått sitt feta, hårda sound?

– **Största** anledningen till det är nog att den dödsmetall vi växte upp med var just amerikansk döds! **Cannibal Corpse**, **Morbid Angel**, **Deicide** bland annat. Men vi har också lyssnat på **Dismember**, **Grave**, **Entombed** och så. Fan, jag menar, när jag började spela dödsmetall så gjorde jag det för att det var grymt utan att tänka var det för sorts genre. Genren i sig kommer efter folk som tittar på en tänker, "de låter som de här, och som de där". Sen har det ju bara blivit att **Insision** börjat låta såhär. Man gör ju musik som man själv vill höra. Det är där jag tror det ligger, att vi har börjat spela i den här genren. Men framförallt så är ju så det att många av banden vi lyssnat på och som vi fortfarande lyssnar på är amerikanska. Dödsmetallen är ju bredast i USA, så det tycker jag inte är konstigt. Sedan kanske man diskutera att vi är svenskt band och varför inte vi låter som ett svenskt band, men skitsamma, who cares? Vi spelar den musik vi gillar och då blev det såhär. Det är jag stolt över.

I Grekland är undergroundscenen stor. Folk som gillar denna sortens brutala musik är verkligen besatta av den. Inveracity är ett grekiskt band som Insision är polare med och en split-10" (split-cd:n släpps snart) har just släppts.

– Ja. Först kom det en split 10", alltså en vinyl och den är nog tillgänglig och går att beställa redan nu på en distro i Grekland. Nuclear Winter Distro/Rec. Adressen till distron finns på hemsidan. Det är låtar från "Revelation of the SadoGod" . Fan, köp och stöd för helvete! Vi kommer också få några ex, typ trettio stycken hit upp till norden. Vi kommer antagligen att köpa lös några och så men när vet jag inte, de är inte kvicka de där grekerna inte. Sedan skall det komma en Cd-split, samma material som 10" på Revenge prod. Den ska väl också dyka upp när som helst. Fan det har tagit sån satans tid. 10" skulle egentligen släppts i och med "Revelation Of The SadoGod"-kassetten, men vad saker och ting skiter sig, hehe.

Hur kom ni kontakt med Inveracity?

– Genom Anastasis på Nuclear Winter. **Inveracity** är polare till honom och är fan det hårdaste bandet i de trakterna. Så länge du inte tycker om håriga män med löständer, dracula capear och pig-voice som gastar och mal på i sina smutsiga vaggor?

De har ett jävligt bra fanzine där nere vid namn Repulsive Echo.

- Det är samma gäng. Det är polare där omkring. Jag var faktiskt i Grekland i förra sommaren och hälsade på hela gänget och var på konsert i Aten. Det var jävligt spännande. Det är absolut inte som när i Norden. Här i norden så kommer alla svartklädda, långt hår och så vidare. Där kom folk i pastellkläder och konstiga frisyrer. Det var allt från pudelrockare och svartmetallare till dödsare. Det är bara för att det är sån stor efterfrågan på brutal musik, så när det väl blir spelning så kommer alla som är intresserade.

Dödsmetall scenen i Sverige har i mitt tycke, vuxit fram mer och mer på sistone. Vilket är bra, såklart! Då menar jag inte trallvänligt döds, utan hård sådan ...ni vet. Men frågan är vad Calle tycker om dagens dödsmetall?

– Svenska **Immersed In Blood** är skitbra, sen har du **Soils Of Fate**, **Spawn Of Possession** etc. etc. Alla bra. På senaste halvåret har det bara exploderat. Jag är bara rädd att det kan bli precis som med blackmetal scenen. Det kan bli ett överflöd så att det till slut kokar över. Bland tusentals band kanske det bara finns ett fåtal bra. Bolagen bara släpper band efter band efter band. Kvantitet går före kvalité. Men dödsmetallscenen idag är stor, nu har det kommit en massa dödsspelningar. Jag kommer ihåg runt 1990, då var det mycket döds. Det var spelningar varje helg i de trakterna jag befann mig i som Vällingby, Tensta, Hjulsta med band som **Dismember** och **Grave**. Sedan fanns det också mindre spelningar på ungdomsgårdar med lokala hjältar, det var också jävligt coolt och det är synd att de har dött ut. Då kunde man gå på en dödsspelning, betala tjugo spänn, sitta och dricka en folkpilsner utanför och alla kände alla. Folk stagedivade då också, det är fan något man saknar.

Vilka band har respektive medlem i Insision lirat i innan Insision?

– Jag sjöng i ett band vid namn **Azatoth**, Roger spelade gitarr i ett band kallat **Disfigured**. Jag tror inte de gjorde någon demo eller någonting. Toob spelade innan i **Genocrush Ferox**. Thomas tror jag har spelat i **Illdoor**, som var typ döds light, väldigt smattrigt, och i bandet **Embalmer** och Danne har spelat i både **Dellamorte** och **Diskonto**.

LYRIKEN

Calle är författaren i bandet, han skriver alla texter. Det är inte det typiska kött och blodtemat som gäller här inte. Vad handlar dina texter om?

- Satan, inre demoner .Det mörka inom mig själv, utanför och mänskligheten. Det är inga blackmetal texter. Det varierar, kan vara allting från inre visioner, mina tankar, mina drömmar. Jag läser mycket Lovecraft, bland annat låten "Ex-Oblivion" från "Promo 2000" är egentligen bara en egen tolkning på en klassisk Lovecraft-novell. Jag känner inte att jag behöver begränsa mig själv till just ett speciellt område. Jag har ingen att stå till svars för att såhär ska det vara eller inte vara. Jag gör precis vad jag vill. Jag skulle kunna sjunga om kärlek och blommor, men nu gör jag inte det. Jag lyssnar väldigt mycket på musiken, för det är bland annat därifrån jag får min inspiration alternativt från en tanke i huvudet som bara har malt och malt. Då sätter jag ner det på papper. Det ska kännas bra också när jag sjunger, att musiken och texten hör ihop. Det ska vara den rätta känslan. Fast det är ju relativt.

Du tog upp satanism, vad är/betyder det för dig?

– Det är en relativ fråga. Satanism för mig är självbejakande. Satan existerar i allra högsta grad. Jag tror vi alla kommer att komma till helvetet i slutet. Det har alltid varit ett hett debattämne, vad som är "true" och vad som inte är "true", hur mycket evil du är osv. Åt helvete med det alltså. Jag bejakar bara mig själv och mina egna instinkter vad jag själv tycker är bra. Jag utövar inte min egen satanism på ett eget plan för dig, för dem eller någon annan. Det är bara jag och mig själv det handlar om. Sedan vad andra har för åsikter, det ger jag blanka fan i. Som sagt var, synen på satanism är relativ för mig, jag har rätt att ändra mina åsikter när jag känner för det. Man utvecklas hela tiden, men man kommer inte utvecklas så pass att man känner att man är fullständig. Det är därför det finns ett ihållande moment av att man fortsätter kämpa på i ens egna tankegångar. Inre styrka ger det mig. Rex mundi regare!

BAREN + INSISION = SANT

Dokussåpa, Robert Aschberg och TV3. Ni vet väl vad jag talar om? Jo, Baren. Som ni minns så fick Insision och Hypocrisy visa vad de gick för. Detta spektakel var inget Calle nappade på direkt.

– Jag gillade det inte alls, suckar han. **Insision** i helhet såg väl ett tillfälle att exponera sig ett större namn. Större namn kan man väl också diskutera. Jag hade ingen lust alls i början, men man kan inte bara sätta armarna i kors och tjura, det går inte i **Insision** Det funkar inte så. Man får ta det som det kommer även fast man tycker att det suger, så det var bara att köra. Det var Danne som kom på denna idé, för han hade gjort någon hårdrocksprył innan, en **Kiss**-kväll och nu ville han ha något brutalare. Jag tror inte ens Barenmedlemmarna var beredda på hur brutalt det skulle bli. Vi lirade med **Hypocrisy** som väl var något dragplåster tror jag, men jag tyckte det var jävligt kul. Jag spydde galla över allt och alla hela tiden, bad de fina i kameran och gå och knarka. Det kanske inte blev så himla uppskattat, men ändå. Jag förstod inte vad vi hade där att göra. Fast jag ångrar faktiskt inget såhär i efterhand, för jag tyckte det var jävligt roligt. Vi kom dit, visade kuken och gick därifrån. Det tycker jag är viktigt, för en sak som man inte ska glömma är att när det gäller metal och rock 'n' roll generellt så handlar det om rebellisk gunst. "Här står vi, här är du, och här är vi, fuck off!" Vi gick dit, körde vårt race, krökade och gick hem liksom, hehe. I tv så står Meral och säger att hon blev förbannad och att det var det värsta hon har hört. Vi, även **Hypocrisy**, kan säga att så var det inte, hon kom nämligen in direkt efter vi hade lirat och sa att det var skitbra. "Var är sångaren? Fan va' bra det var!" Fast i TV så sa hon raka motsatsen. Hehe, jag tror sångaren i Hammerfall jämförde oss med en utdragen bilkrash. Det var roligt så länge det varade. Det var ett jävla drag i alla fall.

Earache har varit så generösa att de har köpt en Internetdomän åt bandet. På denna adress så finner ni den officiella Insision hemsidan (www.insision.com) där man kan finna lite smått och gott. Går det bra för den?

Vi har väl snart 4000 som har kommit sen vi öppnade i somras, så att jag tycker det är bra. Det är aldrig något negativt i gästboken, förutom spam och sådan skit. Men det plockar man bort. Jag har gjort en face-lift på den en gång, det var till det bättre. Nu till slappet skall den göras om igen. Jag tycker det går jävligt bra. Internet är mycket bra, det är lätt att komma ut till folk och kommunicera. Det är bara slänga iväg adressen då kan du gå dit och ladda hem fullständiga låtar och det tycker jag är en jävligt bra grej, särskilt för demoband. Det finns många band som låter en ladda hem ett smakprov på demo, det tycker jag är mycket lågt. Jag tycker det är viktigt att kunna höra en hel låt från ett demo. För övrigt är Internet i sig ett bra verktyg. Jag sitter framför datorn ofta, jag går och står **Insision** varje dag. Det finns inget mail som inte handlar om **Insision** Vi har fått jävligt mycket bra respons.

Tycker du det är viktigt att ett band har en hemsida?

– Jag tycker det är viktigt. Fast har man ingen så gör det ju inget, kör på det. Man kommer ut till hela världen med en hemsida. Vi är tillgängliga för folk i t ex Malaysia och Thailand. De kan gå in och skriva och tycka och tänka, beställa demo. Fansen är viktigast. Är de nöjda så är vi nöjda.

Vad lyssnar ni i bandet på för musik?

- Alla har jättebred musiksmak. Roger gillar fusion/jazz till exempel och Toob diggar lite skumma prylar han med, men i det stora hela så lyssnar bandet på dödsmetall, inom alla skolor. Allt från **Mötley Crue** till **Sex Pistols**. Allting som får hjärtat att slå två slag extra. All metal och rockinfluerad musik sväljer man så länge det är bra och så länge det är så som man själv skulle vilja ha det och har det där jävlar anamma, då är det jävligt bra. Jag lyssnar mycket på både folkmusik, klassiskt musik mm. Jag tror det är bra att man är "allätare", för du inte ska fastna i någon genre för då blir du oftast blind och ser inte mycket, close-minded. Då kan man stagnera och fastna i sitt eget beteende, samtidigt uppmanar jag inte folk att blir crossovers, man behöver inte kopiera andra musik stilar för att förnyas, även om många band gör det. No names!

Dina fem favvoplattor genom tiderna, just nu?

– Fan, sånt här är alltid svårt, Jag får väl dra till med något, så att alla besserwissrar har något att argumentera om.

Deicide – "Deicide"
Motorhead – "Live At Hammersmith"
Cannibal Corpse – "Eaten Back To Life"
Judas Priest – "Unleashed In The East"
Nile – "Amongst The Catacombs Of Nephren-Ka"

Dina sista ord innan vi avslutar?

– Jo, jag får tacka för en bra intervju och passa på att tacka alla som varit på konserterna, köpt demos och stöttat oss genom åren. Kolla in plattan i mars. Skit i etablissemanget! Full gas!

I en tid då stress är trend och teknologin snart har raserat all social kommunikation, så kanske det inte var så underligt att norska Theatre Of Tragedy tog ett så radikalt steg i och med förra skivan "Musique". Nu tillbaka med nya skivan "Assembly" vilket är en titel som så väl beskriver dagens uppsättning av Theatre Of Tragedy, en magisk hybrid av flertalet genrer. Hein Frode Hansen, trummis och en av originalmedlemmarna gjorde en paus i skinnplågandet för att diskutera det mesta förutom just slagverk med undertecknad.

text: ronnie schmidt | bild: nuclear blast

En definition av mitt minne är emellanåt riktigt skrämmande. Stundtals rasande effektivt för att sekunden senare utan pardon förbise milstolpar i ens liv. Just därför minns jag inte riktigt hur passionen uppstod till just Theatre Of Tragedy. Visst, jag minns omslaget till "Velvet Darkness They Fear" dekorerat av en lättklädd madam invirad i tyger i den inom goth praktiskt taget obligatoriska kulören mörklila. Men hur den och föregångaren hamnade i skivsamlingen förblir ett mysterium. Däremot kommer jag ihåg hur jag på den tiden var som besatt av den för första gången extremt markerade gränsen mellan ondska och godhet samt kärlek och hat. Skönheten personifierad av Liv Kristine med en röst som jag än idag håller som den starkaste kvinnorösten inom metal och odjuret i form av Raymond I. Rohonyi med sitt atmosfäriska growlande. Sedan dess har turerna varit många med otaliga medlemsbyten och med ett helt nytt sound i bagaget. Nya verkat är titulerat "Assembly" och att den har passerat passionens och perfektionismens smedja förstår man när man lyssnar på Hein.

– Vi började faktiskt arbetet med den redan i mars, direkt efter europaturnén förra året. Efter "Musique" så kändes det som om vi kunde gå vilken väg som helst egentligen så det tog ett bra tag innan vi kom överens om vilken riktning som hela projektet skulle ta. Först i juni började vi låtskrivandet och höll på med det till mitten av september. Den sista låten gjorde vi faktiskt klart i studion. Sedan stack vi över till Helsingfors i två månader för att spela in tillsammans med Hiilismaa.

Får inte ur det finskklingande ekot Hiilismaa ur huvudet. Rannsakar mig själv fort och kommer på att jag känner igen namnet från produktioner åt band som HIM, Apocalyptica och Moonspell. Akter som inte direkt låter som nutida Theatre of Tragedy...

Hehe, du behöver inte vända in och ut på dig själv för det är just han. Han var verkligen toppen att jobba med. Balanserad, rolig och med ett imponerande tålamod. Anledningen till att vi valde honom var framförallt hans goda egenskaper inom det elektroniska och då även rock. Vi var noga med att poängtera att vi inte ville ha något typiskt finskt gothsound och jag tycker inte att det finns något sådant heller på "Assembly".

Men åttiotals ikonen Kim Wilde som snart gör comeback kunde vi hittat där, avbryter jag skrattandes...

– Hehe, jo det stämmer faktiskt. Vi valde att göra en cover på hennes låt "Keep Me Hanging On". Valet var enkelt, det var helt enkelt den enda låten som ingen var oenig om. En partylåt helt enkelt som är en rätt kul kontrast till all deppig goth som vi har gjort genom åren, hehe. Men vi valde att inte ha med den på skivan trots allt och kommer att spara den till någon samlingsplatta eller till någon singel.

FÖRÄDLINGSPROCESSEN

Kontrast var verkligen ordet för reaktionerna var enorma när Theatre Of Tragedy mer eller mindre chockerade musikvärlden med släppet "Musique" under år 2000. Visst kunde man ana att en viss utveckling åt det mer elektroniska skulle komma med tanke hur "Aegis" lät, men i min galnaste fantasi trodde jag inte att kasten skulle bli så tvära. Ensam är jag knappast över att ha vaknat upp till och från och svurit stolt över att den här dagen ska jag banna mig leverera en rejäl förändring i mitt liv. Sällan blir det givetvis så, men hur växer egentligen en sådan markant förändring fram?

– Efter "Aegis" så bestämde vi oss alla för att ta sex månader ledigt. När vi sedan träffades igen så bestämde vi oss för att göra nya försök där alla var tvungna att vara hundra procent engagerade. Resultatet av det var att två medlemmar försvann, Eirik och Tommy, så vi fick fortsätta med fem man. Det kändes som ett bra tillfälle att göra något nytt, så vi snackade igenom det och kom fram till att vi skulle experimentera lite och börja från scratch genom att bygga ett lite modernare och mer uppdaterat Theatre Of Tragedy.

Reaktionerna lät inte vänta på sig antar jag?

– Nej, precis. Men det var som vi hade förväntat oss. När vi spelade in plattan så visste vi ju att det var en väldigt radikal förändring. Några tyckte att det var det bästa vi gjort och några tyckte att det vi gjorde tidigare var mycket bättre. Men sånt är livet liksom, det är ingen som håller en pistol mot tinningen på folk och tvingar de att köpa plattorna. Tycker de om det så antar jag att de köper det, gör de inte det så skiter de helt enkelt i det.

Theatre Of Tragedy dansar ju knappast solo när det gäller extrema förändringar i musikinriktningen från en specifik skiva till en annan. Kreator gjorde ett genant försök till något gothliknande med "Endorama", Metallica tog på sig märkliga kostymer i samband med "Load" och att Paradise Lost har haft bättre mornar än de senaste åren kan nog de flesta hålla med om. Är alla utflykter till nya, ej tidigare besökta marker positiva och är det bara en myt att all utveckling resulterar i något bättre?

– För mig var **Kreator** som bäst på "Pleasure to Kill" och "Extreme Aggression" tiden och **Paradise Lost** har jag följt sedan demonivån. Jag tycker fortfarande att **Paradise Lost** står sig väldigt bra och framförallt "One Second" är en fantastisk kombination av elektronik och rock. **Metallica** har inte riktigt varit sig själva sedan "The Black Album" och nuförtiden så förstår jag mig faktiskt inte på deras musik. **Kreator** måste jag ge en eloge för deras nya skiva är jävligt bra!

Kreator har ju tacksamt gått tillbaks till sitt gamla sound och visat att de fortfarande kan agera thrashtitaner. Hur stor är chansen att Theatre Of Tragedy kommer att andas ren goth igen?

– Obefintlig. Det skulle kännas väldigt oäkta, som ett svek mot oss själva och mot fansen som köper plattorna.

MÅNGFALDEN BERIKAR

Läsare av forna metalblaskan Fear Magazine kunde i nummer 6.66 läsa att jag verkligen inte var en av dem som glorifierade "Musique" utan istället ganska duktigt sågade den (betyg 2 av 5). Tiden läker ju dock som bekant alla sår och det som fick mig att så småningom tänka om var när jag av en ren händelse kolliderade med de elektroniska ciceronerna Apoptygma Berzerk. När jag nu sedan i efterhand lyssnar på "Musique" och nya "Assembly" så är det svårt att inte notera de otaliga influenserna som bubblar inom dessa verk.

– Kul att du har märkt det. Det är ju en av anledningarna till att vi har valt att kalla skivan "Assembly" (sammankomst). Små bitar som kommer från sex olika individer som har så extremt skild musiksmak.

Några konkreta exempel?

– Det varierar något fruktansvärt. Jag t.ex. lyssnar på allt från country till **Kreator**. Haavard lyssnar mycket på synth, industri, ebm, goth och pop. En annan lyssnar på mycket på amerikanska storheter som **Linkin Park, Marilyn Manson** och **Nine Inch Nails**. Några av oss lyssnar t.o.m. på techno, r'n'b och hiphop så det finns verkligen influenser från nästintill alla genrer i "Assembly".

Men i en sådan extremdemokrati måste det väl vara svårt att kompromissa?

– Jo det är det verkligen stundtals, framförallt beroende på att vi är sex stycken väldigt starka personligheter med olika drivkrafter. Så visst finns det diskussioner och konflikter rörande hur bandet ska utvecklas men det är en så väldigt viktig del av **Theatre Of Tragedy** eftersom den skapar sådan kraft i utvecklingen. Är alla ständigt eniga så blir ju resultatet samma om och om igen, men med en uppriktig diskussion och en positiv konflikt så resulterar det istället i ett unikt och spännande sound.

Så där har vi en av anledningarna till att ni aldrig har haft samma line-up på mer än en skiva?

– Nja, inte riktigt faktiskt. Det har faktiskt att göra med att det har varit svårt att hitta folk som engagerar sig till hundra procent i bandet. Men stommen har alltid varit densamma med mig, Liv, Raymond och Lorentz enda sedan 1994.

MÄNNISKA VS MASKIN

En hel del har ju som bekant hänt i Theatre Of Tragedy sedan den där fyra spårs demon 1994. Men det är långt ifrån bara det som har utvecklats sedan dess. Tar vi en titt på samhället så har det ju sedan dess urartat i en enorm teknisk explosion där ena onödiga produkten efter den andra patenterats. Hein kan knappast förneka att även de har dragits med i den här vågen eftersom "Assembly" berör detta tema på nästintill samtliga spår. Även på det privata planet dominerar teknologin ska det visa sig.

– Jo, teknologin blev ju väldigt viktig i och med inspelningen av "Musique" och vi lärde ju oss fantastiskt mycket av Erik Lundgren som hjälpte oss på den skivan. Dessa erfarenheter tog vi med oss till "Assembly". 95 procent av programmeringen har jag ju gjort själv, vi har inte använt några färdigprogrammerade loopar eller färdigprogrammerade låtar. Det var ett helvete!

Det stämmer som du säger att temat på "Assembly" helt klart är vem det är som bestämmer egentligen. Är det vi som bestämmer över maskinerna, eller är det maskinerna som bestämmer över oss? Skulle till exempel strömmen försvinna på jorden eller om telefonlinjerna skulle kollapsa i två-tre veckor så skulle ju fullständigt kaos utbryta på den här planeten. Men vi i bandet är stora anhängare av teknologi och har liksom rubbet, mobiltelefoner, datorer, hi-fi, tv, dvd, video osv. Jag älskar allt som har med sådan där skit att göra. Vi använder oss ju väldigt aktivt av dessa "onödiga" ting inom musiken också.

Internet har betytt väldigt mycket för oss för att t.ex. kunna kommunicera med Liv som ju bor i Tyskland. Istället för att bränna ut idéer på en cd och skicka den till Tyskland så räcker det ju att man konverterar filen till mp3 och skickar över den via mejl.

Liv Kristine ja, som ju är obestridd frontfigur i bandet. Promotionbilderna på bandet centrerar utan tvekan runt en fager Liv och de andra hamnar onekligen i skymundan. Ett rollspel som Hein och de övriga knappast verkar irritera sig på. Rykten runt frontfigurer är ju kroniska, så när Liv flyttade till Tyskland 1996 och två år senare släppte en soloskiva titulerad "Deus Ex Machina" (plötsligt slut) hördes många röster om ett avhopp.

– Det började precis som du säger när hon flyttade till Tyskland i slutet på 1996. Då gick det väldigt mycket rykten om att Liv skulle sluta. Detta var inte speciellt unikt dock för det har funnits rykten om att alla i bandet skulle sluta. Var det inte Liv så var det någon av oss andra hela tiden.

All heder åt övriga medlemmar men frågan är om Theatre Of Tragedy hade varit det framgångsrika band som de är idag utan Liv och hennes skönsång. Hennes "dialoger" med Raymond skapade ju något originellt och det är svårt att inte ta till begrepp som pionjärer när man vilar till de äldre albumen. Hein låter lite tveksam till en början men erkänner till slut min definiering.

– Hmmm....ja, det kanske stämmer. Det utvecklade sig naturligt på den tiden. Vi satt och skrev på en låt som hette "A Hamlet For A Slouthful Vassal" men kände att den behövde en lite mer melodiös touch. Vi kände ju Liv och hon höll samtidigt på att öva med en lokal ungdomsteater i samma byggnad som vi repade i. Hon provsjöng snart med oss och vi tyckte att det funkade helt enkelt och på den vägen är det.

Länge fortsätter jag och Hein att diskutera allt från framtida videor till stundande turnéer vilket troligtvis raserar hela Heins intervjuschema, men mitt i detta inferno av dialoger så förstår jag att Theatre Of Tragedy aldrig kommer att sluta utvecklas och framförallt aldrig avvecklas för med en sådan passion i grunden så kan inga grundstenar forceras. Den konservative, likt vapendragare Larsa Carlsson (med kommentaren "Fy fan, han låter ju som E-Type" i bagaget) gör sig inte besvär medan den öppensinnade musikälskaren framöver gärna får promenera under min skyddande mantel.

Genrekollision

"Blackmetal" skrek Venom för länge sedan, men fortfarande finns det åtskilliga orkestrar som vigt sitt musikaliska arv åt den svarta metallen. Under årens lopp har genren utvecklats åt många håll. Nifelheim håller kvar vid det primitiva, andra manglar hårdare än helvetet själv som exempelvis Marduk, medan engelska Cradle Of Filth försöker göra mainstream av de mörka skogarnas hemligheter. Slavestate gjorde ett blindtest med Blackmoon, känd från Dark Funerals första skivor samt WAR, Blackmoon, Infernal, TV3:s Mänskligt och egna skivbolaget Hellspawn.

vid protokollet: larsa carlsson

Innan vi går loss på de tolv låtarna mjukar vi upp stämningen med lite allmänt tjafs. I juletider som rådde när plattan nådde mannen med ett pentagram ingraverat på bröstet kändes en "hur firade du jul då?" fråga ironiskt angelägen.

– På samma sätt som vanligt, det vill säga inte alls. Har fan inte brytt mig om detta på sju-åtta år. Jag var för övrigt totalt insnöad under dessa dagar, så det gick fan ens knappt att ta sig ut. Så jag satt inne och lyssnade på metal och kollade på gamla bra filmer och så.

Hur kom du in på blackmetal?

– Jag kom in på denna musikstil i och med band som **Bathory** och **Venom**. Sedan var man ju en gång en entusiastisk tapetradare och höll på och beställde demos från diverse obskyra band hit och dit. Mycket grymt kom man över på detta viset. Första blackmetal plattan jag någonsin hade var «At War With Satan» och det var 1983. Jag tyckte i och för sig att det lät för jävligt då. Först senare fattade jag storheten hos detta band. En i övrigt stor och avgörande händelse var när **Bathorys** «Under The Sign Of The Black Mark» kom ut. Jag och en polare var på Åhlens och snodde plattor och vi fick då med oss denna mycket onda platta. Sedan dess så har jag tyckt att denna platta är en av de absolut bästa och ondaste blackmetal plattorna i historien.

Hur står det till med den egna karriären i Infernal?

– Det går riktigt jävla bra med **Infernal**, vi har en fet ny line-up med Alzazmon och Typhos på trummor respektive gitarr. Vi har nyligen signat till Hammerheart och plattan lär väl komma om ett halvår. Vi skriver nytt material för fullt just nu, och det går i samma stil som MCD:n, men är mer utvecklat samt att det numera också finns lite **Morbid Angel**-influenser i musiken också. Vi kommer att knäcka **Dark Funeral** i bitar. Inget skitsnack.

Vilket var ditt senaste skivköp?

– Senaste Ozzy plattan. Ett jävla skämt!

Så där ja, men nu är det högtid för Blackmoon att kommentera de tolv låtarna i detta nummers genrekollision.

Marduk – "La Grande Danse Macabre" (La Grande Danse Macabre, 2001)

– **Marduk**? Låter som Legion som sjunger i alla fall. Har knappt hört de senaste **Marduk**-plattorna, så jag känner inte till denna låt. Hursomhelst, tungt som fan.

Bathory – "Equimanthorn" (Under The Sign Of The Black Mark, 1986)

– **Bathory** – "Equimanthorn" från «Under The Sign of The Black Mark»... mycket bra låt med världens en gång bästa och råaste black metal "band". Jag älskar hela denna platta, en av de ondaste plattorna genom tiderna. Konstigt nog också den **Bathory**-platta som Quorthon verkar gilla minst. Men mannen verkar ju halvslut i skallen. Han skulle ha lagt ner efter «Blood, Fire, Death».

Mörk Gryning – "Tusen År Har Gått" (Tusen År Har Gått, 1996)

– Haahhahahahahhahahaha hahha! NO FURTHER COMMENTS!!!!!!! Skulle tro att detta är mina gamla «favoriter» som vi (**Dark Funeral**) en gång totalsågade i en gammal Close-Up.... **Mörk Gry....** Nej, jag vågar fan inte säga det då bandet helt enkelt är för onda.

Thy Infernal – "Rotting In Hell" (Warlords Of Hell, 2001)

– ????? Typisk svenskt, gillar det dock inte alls. Tralligt, helt ointressant och oorginellt. Sådan trendig typ av döds/black som går en totalt förbi. Nästa låt tack. (**Thy Infernal** är dock från Holland // red anm)

Dark Funeral – "Hail Murder" (Diabolis Interium, 2001)

– Hahahahahahaha! Jag visste det! **Dark Funeral**..... Ja, som sagt, rätt omöjligt för mig att helt objektivt ge ett rättvist utlåtande om bandet ifråga. Så, jag säger därför helt enkelt vad jag personligen tycker, vilket jag förmodar är meningen: Låten är lättlyssnad, catchig men för melodisk för att vara **Dark Funeral** samt relativt obrutal, fast nu piskar trummorna någorlunda snabbt. Sången är dock bra. Matte är ju också en mycket bra trummis. Även om jag personligen inte tycker detta är något speciellt alls, så går det ju att fatta att detta går hem hos blackmetal kidsen. Dock; detta är knappast nyskapande, banbrytande och sätter knappast en ny standard för genren som Ahriman påstår. Tycker fan inte att varken recensioner eller bandets egna utlåtanden står i proportion till hur det låter.

Lord Belial – "Lamia" (Enter The Moonlights Gate, 1997)

– **Lord Belial**. Inte min bag...då detta är alldeles för tralligt. I alla fall denna låt. Jag gillar inte flöjtar och annat trams som blackmetal!

Immortal – "One By One" (Sons Of Northern Darkness, 2002)

– Jävligt bra låt. Skulle tro att detta är nya **Immortal**. Låter riktigt jävla bra. Gamla «Pure Holocaust» är dock min favorit. Gillar inte deras senaste plattor. Hursomhelst, låter resten av nya plattan såhär, så måste den vara fetbra. Ok, man är lite trött på alla «Frostdemons of Blashyrkh» hit och dit, men bandet har hållit sin stil genom åren och fattar vikten av att hålla ett koncept från början till slut.

Svartsyn – "Apocalyptic Prophecy" (...His Majesty, 2000)

– ??????? Har ingen jävla aning, men det låter definitivt norskt. Låter sådär lagom ruttet. Inget speciellt, men jag lyssnar hellre på sånt här än fjollig övermelodisk svensk black metal. (**Svartsyn** är definitivt inte från Norge, de är från Sverige och bakom trummorna sitter hans forna bandkamrat Draugen som spelade på första **Dark Funeral** MCD:n)

Dissection – "Night's Blood" (Storm Of The Lights Bane, 1995)

– **Dissection** – "Nights Blood". Mycket bra, fast jävligt melodiskt. Synd att mannen ifråga kastat bort sin karriär på diverse osmarta aktiviteter. Det blir intressant och se om det nu blir någon fortsättning som det ryktas om. **Dissection** hade ju med säkerhet blivit jävligt stora om det nu inte hade gått som det gjorde. Jon är ju fan ett litet musikaliskt geni.

Dimmu Borgir – "The Insight And The Catharsis" (Spiritual Black Dimensions, 1999)

– **Dummy Burger!**.... Vet dock ej vilken platta. Musikaliskt helt ok, men absolut inte min grej. Alldeles för smörigt. Gillar inte den där rena sången som basisten gör. Dock ska sägas att trumspelet på detta samt på den senaste plattan är helt jävla oustanding. Den där Nick verkar ju vara ett jävla monster.

Kult Ov Azazel – "Le Messe Noir" (Triumph Of Fire, 2001)

– Har ingen jävla aning. Relativt rensigt samt riktigt hysterisk sång. Troligtvis svenskt. Rätt Ok, men oorginellt. (Kult Ov Azazel är inte heller från Sverige // red anm).

Mayhem – "Chainsaw Gutsfuck" (Live) (European Legions, 2001)

– **Mayhem** – "Chainsaw Gutsfuck". Vete fan vilken live platta det är från....Såg dem relativt nyligen här i Stockholm, och det lät brutalt. Kan dock inte säga annat än att Maniac är en helt bedrövlig sångare. Han låter ju exakt som Kalle Anka. Inte fan är det ont inte. De borde ta in Attila i stället eller någon vanlig typisk black metal skrikare. Det skulle ju låta bättre. I övrigt tycker jag inte att dagens upplaga av **Mayhem** har något med det egentliga **Mayhem** att göra. **Mayhem** utan Euronymous är och förblir en omöjlighet.

BEDÖMT ALBUM

AGATHODAIMON - "CHAPTER III"
(NUCLEAR BLAST) §§§§
Antingen har min förmåga att bedöma musikaliska kvaliteter försvunnit eller så börjar fler och fler band i den sexhundrasextiosjätte vågen av blackmetal att producera riktigt bra musik. Först **Ancient**, sedan **Nightshade** - och även **Macbeth**, även om de kanske inte klassas som blackmetal av alla - och nu också **Agathodaimon**. Äckligt sköna gitarrmelodier och solon - alltför ovanligt inom blackmetal, antagligen för att de flesta inte kan spela - kombinerat med den sedvanliga råa rösten och de snabba trummorna skapar en helhet som inte går av för hackor. Akustiska gitarrer och annat dylikt stör inte på något vis, utan bidrar bara till att skapa en skön stämning. Till och med partierna när sångaren pratar på det där typiskt mäktiga sättet går i detta fall hem hos mig. Det passar helt enkelt så jäkla bra. Den här plattan kommer att gå varm i min CD-spelare, var så säker. Köp och var trendig.
Robert Stotzky

ANCIENT - "PROXIMA CENTAURI"
(METAL BLADE) §§§§
Ancient har aldrig hört till de band jag med nöje avnjutit. Därför känns det extra roligt att kunna säga att de äntligen fått till det ordentligt. De ser fortfarande mer än lovligt roliga ut med smink och ringbrynjor, men musiken är bättre än någonsin. Några stora förändringar i stilen tycker jag mig inte märka - det är fortfarande melodisk svartmetall - men låtsnickeriet har tydligen funkat denna gång. Texterna är bra och av berättande karaktär, så refränger får du leta länge efter, här är det historier som serveras. Bra jobbat, **Ancient**!
Robert Stotzky

ANGRA - "REBIRTH"
(SPV) §§§
Angra spelar någon sorts intressant korsning av progressiv musik och powermetal. Som grädde på moset har de en väldigt duktig sångare Edu Falaschi, som är klart inspirerad av den inte ack så okände Russel Allen. Jag låter mig inte luras av de vackra keyboardpartierna, låtarna är inte lika bra som förebilderna, de saknar den äkta känslan och ärligheten. Synd på så pass proffsiga musiker.
Kristian Forsell

ANNIHILATOR - "WAKING THE FURY"
(SPV STEAMHAMMER) §§
"Alice In Hell" var faktiskt en riktig hårdrockshit som var helt omöjlig att karva ur hjärnbalken. Än idag tycker jag att det är en bra låt att sätta på vid behov av nostalgi och ska man vara riktigt ärlig så finns det inte så mycket annat att svänga skallen till från dessa kanadensare. Uppföljaren "Never, neverland" var visserligen helt okej men sedan dess tycker jag inte att **Annihilator** har presterat något utöver det vanliga och då är det nästan tolv år sedan den skivan kom. Självklart är de rasande skickliga musiker och samtliga medlemmar, med en extra gloria runt gitarristen Jeff Waters kan med all säkerhet hantera sina vapen i sömnen. Problemet har varit förmågan att skriva starka låtar och kan man inte det så spelar det ingen roll om man är vassare än Yngwie på gura och problemet kvarstår naturligtvis på "Waking The Fury". **Annihilator** förblir tekniker utan målsinne.
Ronnie Schmidt

ARCH ENEMY - "WAGES OF SIN"
(CENTURY MEDIA) §§§
Plattan har funnits i Japan ett bra tag nu, så helt färsk är den inte. Bakom mikrofonen sitt inte längre Johan Liiva, ersättaren är en tysk dam vid namn Angela Gossow. Det funkar lika bra det, **Arch Enemy** har inte införskaffat något skönsjungande flickebarn, det är fortfarande rosslande deathmetalröst som gäller. Bandets första platta "Black Earth" står sig fortfarande som bandets bästa, det var innan lirandet kom framför låtarna. Ingen kan förneka att bröderna Amott är talangfulla gitarrister, men varför måste hela tiden glänsa så mycket hela tiden? Var det ingen som berömde deras sandslott i sandlådan när de var små? När de inte fastnar med fingrarna och kör raka stänkare fungerar "Wages Of Sin" utmärkt, även om vissa partier är alldeles för mycket powermetal för min smak. Plattan kommer att släppas som en dubbel-CD med åtta bonuslåtar. Ett taktikspel för att alla fans som köpte skivan på import skall tvingas köpa plattan igen.
Larsa Carlsson

AUTONOMY - "AUTONOMY"
(EARACHE) §§
Autonomy skulle kunna beskrivas som en sämre variant av **Limp Bizkit** med lite sludge vrål a´la **Raging Speedhorn** på vissa partier. Den sång som inte vrålas fram är nog den mest enerverande skit som jag har hört av ett så kallat hårt band. Plattan ger ett splittrat intryck. Det blandas lite väl friskt ibland av sludge, hiphop, snabbt rappande och katastrofal vanlig sång. I vanliga fall har jag absolut inget emot vare sig hiphop eller frenetiskt kulspruterappande, men här blir det lite för mycket av det goda. Som vi alla vet så har Earache varit på dekis ett bra tag nu, men att det var så här illa ställt kunde jag inte ens ana.
Daniel Bergqvist

AWESOME MACHINE - "UNDER THE INFLUENCE" (I USED TO FUCK PEOPLE LIKE YOU IN PRISON) §§§§
När Christian Smedström drar över strängarna händer det grejer, fylligare gitarrsound får man leta efter. Äntligen är "Under The Influence" här, plattan som bandet spelade in förra sommaren då jag passade på att besöka dem mitt under inspelningen för att dricka öl och göra Slavestates första intervju någonsin. Det som är skönt med **Awesome Machine** är att de inte följer genrens lagar och regler, de är inte dugg rädda för att gå sin egen väg. Tonvikten ligger inte i att försvinna i en pårökt dimma, hela skivan är en gitarrbaserad varelse som går ut på att "rocka fett" helt enkelt. Inledande rökaren "Tomorrow" visar vart skåpet skall stå och blir sedan uppföljd av fler kanonlåtar. De två mest utstickande och kanske bästa låtarna är de lågmälda melankolieposen "Mother´s Gone" och "Emotional Waters", den sistnämnda är en uppemot nio minuter lång psykedelisk resa. Bandet har fått med intressanta gästmusiker i form av **In Flames** gitarrister Björn Gelotte och Jesper Strömblad, Anders Iwers från **Tiamat** och **Mustaschs** galning Ralph Gyllenhammar. I Göteborg har bandet rönt framgångar och spelar på Sticky Fingers varannan vecka känns det som. Nu är dags för resten av världen och det borde inte vara speciellt svårt.
Larsa Carlsson

BAD RELIGION - "THE PROCESS OF BELIEF"
(EPITAPH) §§
Sen som alltid så upptäckte jag **Bad Religion** först på senare år och då i samband med releasen av utomordentliga "Stranger Than Fiction". Givetvis rotade man då genast runt i arkiven och gick tillbaks i katalogerna för att studera tidigare releaser. I ett otränat öra lät detta precis som på skivan som på ett sådant sätt hade frälst mig. Nästan åtta år senare är allt precis som vanligt och en oförändrad ljudbild på så många år är ju givetvis imponerande men samtidigt rasande trist. "The Process Of Belief" är långtifrån en dålig skiva, tvärtom är det stundtals riktigt bra pop/punk/rock men jag förstår inte hur man orkar ta sig igenom det här mer än ett fåtal gånger. **Bad Religion** ska ha en gigantisk honnör för att de fortfarande står sig efter så många år men gammal är väldigt, väldigt sällan äldst. På "The Process of Belief" gör gitarristen Brett Gurewitz comeback men kan ju givetvis inte själv lyfta detta till oanade höjder. Fansen blir inte besvikna och visst kan detta locka nya åhörare för **Bad Religion** är ju trots allt som en såpopera, där du när som helst kan återuppta kontakten och omgående känna igen dig.
Ronnie Schmidt

BATTLELORE - "BATTLELORE"
(NAPALM) §§
De blandar lite hejvilt med doom, death, goth och powermetal. Bitvis klickar arrangemangen perfekt men titt och tätt undrar man vad finländarna sysslar med egentligen. Vet de vilken våning de bor på? Bra sång från både man och kvinna samt hyfsat mycket dynamik och melodier. Plattan är lite schizo, man vet inte riktigt vart den skall ta vägen ibland. Men det är väl charmen med en sådan här platta, man skall ju inte skrika efter ensidighet.
Larsa Carlsson

BEATEN BACK TO PURE - "SOUTHERN APOCALYPSE"
(RETRIBUTE RECORDS) §§
"Southern Apocalypse" får mig att tänka på sludgemästarna **Eyehategod** fast i en tveksam b-variant krönt med meningslöst flumgung. Sången är under all kritik och passar inte alls till musiken som däremot håller relativt hög klass. Steve Austin från **Today Is The Day** har stått bakom rattarna i studion och frågan är om han har varit vid sina sinnens fulla bruk för det här är emellanåt märkvärdigt trist. Jag hoppas verkligen inte att detta är en fingervisning om hur **Today Is The Day** kommer att vilja låta framöver.
Ronnie Schmidt

BLACKSHINE - "SOULLESS & PROUD"
(STEAMHAMMER SPV) §§§§
Ja, jävlar såhär ska man rocka. Tror faktiskt inte att det är en slump att den här plastbiten anländer till mig på en fredagskväll då arbetsveckan har gjort sitt för att sänka en och då suget efter en riktig kall rackare driver en till vansinne. "Soulless & Proud" är som stöpt för sådana tillfällen och trots att det tar ett par lyssningar innan man kommer överens med sången och strukturen så är det väl värt tålamodet. I gengäld får du skitig, hård rock n´roll med metalattityd som spräcker knäna på nöjda låtsasikoner som t.ex. **Motörhead**. Vitt veckoslut, vad snackar du om? Skål för fan!
Ronnie Schmidt

BLAZE - "THE TENTH DIMENSION"
(SPV) §§§§
När "Silicon Messiah" släpptes rätades alla frågetecken ut gällande forne **Maiden**-sångarens sångkompetens och skivan mottogs varmt av både fans som kritiker. "The Tenth Dimension" fortsätter i samma spår som föregångaren och **Blaze** presenterar sin bästa sånginsats någonsin.
Låtarna är mycket jämnare nu, men det är fortfarande de snabba låtarna som utgör skivans toppar och de långsamma står för botten. Solona framförs i en klass för sig och Andy Sneap har rattat fram ett riktigt tungt ljud.
Kristian Forsell

"DEBUT AV VÄRLDSKLASS"

ARISE - "GODLY WORK OF ART"
(SPINEFARM) §§§§§
Denna min första kontakt med Alingsåsarna **Arise** känns som en sammetsbeklädd taggråd mot mina trumhinnor. Det som vankas är inget annat är dödsthrash helt i stil med det som **At The Gates** bjöd oss på sin smått otroliga "Slaughter Of The Soul", och sämre förebilder kan man ju ha. Det märks att grabbarna behärskar sina instrument, som tur är så kan de även skriva låtar. Tyvärr tycker jag inte att det håller riktigt hela plattan ut. Det blir dock aldrig dåligt, bara mindre bra, lite mindre intressant. Men jag skall inte klaga för mycket. Om jag inte missminner mig så är detta **Arise** debutplatta, och som sådan håller den världsklass. Med en utveckling i rätt riktning så kommer det här att bli stort. Mycket stort. En kul detalj är att låten "Delusion Of Life" låter som en total **Hypocrisy**-stöld. Omedvetet - antagligen - har de snott både gitarrljud och riff från **Hypocrisys** "Abducted" - dock började man fundera när både rösten och sångmelodin i början av denna låt verkar vara tagen från plattan innan, "The Fourth Dimension"... **Hypocrisy**-hyllning?
Robert Stotzky

BLOODDUSTER – "CUNT"
(RELAPSE) §§§

För korta låtar känns ungefär likadant som en för tidig utlösning. När det feta riffet härjar som bäst tar låten slut tvärt. **Bloodduster** är en kul bekantskap i bemärkelsen att de spelar dödsrock med grindpartier. Lite synd att vissa av låtarna känns stympade likt en amputering i fältkrig, oftast klockar låtarna in på runt minuten. Kul att galningarna från Australien har vågat blanda in old-school deathmetal och **Entombed**-rockiga riff kring det intensiva grindcoremanglet. Det känns som att bandet valt rätt stil med omsorg, vem hatar inte känslan när man inser att band valt stil bara för att låtsas vara nyskapande och nytänkande? Nu är denna lilla influensblandning ingenting som kommer ge världens musikbransch ett nytt nyckelord, de individer som inte är fast i den tyngsta och sjukaste minoritetsmusiken lär inte kunna kategorisera bandet på egen hand. Även antiporrdemonstranter utan sinne för pubertetshumor skall hålla fingrarna från denna platta då de frekventa samplingarna är hämtade från den runkande tonåringens gömda samling. Skivtiteln säger väl en hel del, fast det är väl den skivtitel även Britney Spears borde använda sig av, då hon lägger ut miljontals kronor på att bevisa och motbevisa sitt rovdjurskomplex på samma gång?

Larsa Carlsson

BLOOD RED THRONE – "MONUMENT OF DEATH"
(HAMMERHEART RECORDS) §§§

Tchort (**Emperor/Satyricon/Einherjer/In The Woods**) bestämde sig för att gå tillbaks till rötterna och spela gammal go' dödsmetall. Sagt och gjort, han samlade ihop några vänner och gjorde en platta. Ett i mitt tycke lyckat val. Visserligen är det - och det säger de själva också - knappast nyskapande, men varför skall musik alltid vara nyskapande? Det räcker väl om det är bra? Hursomhelst märks det att influenserna varit många - **Deicide**, **Cannibal Corpse**, **Obituary** och **Slayer** är bara några. Nu når inte Tchort med sitt anhang upp till dessa bands musikaliska höjder, men det är långt ifrån dåligt. Medelbra döds, helt enkelt. Endast om du har extra mycket pengar i plånboken denna månad.

Robert Stotzky

BOLT THROWER – "HONOUR VALOUR PRIDE"
(METAL BLADE) §§

Krigsmaskinen är tillbaka med sitt sjunde album och allt är precis som vanligt.
Muller riff av den fetaste sorten, dubbla kaggar och en fruktansvärd tyngd. Men tyvärr
är tempot som tidigare segt och tröttsamt. Några spår går ner men sen blir det rena sömnpillret. Man kan ju inte göra annat än att säga att **Bolt Thrower** är konsekventa i sitt
musikskapande. Men lite mer variation skulle inte skada enligt mig. "Honour Valour Pride"
är bara en upprepning av deras tidigare skivor.

Daniel Bergqvist

BORKNAGAR – "EMPIRICISM"
(CENTURY MEDIA) §§§

Sex svarta rockar tillhörandes sex hårfagra musiker med sänkt blick pryder bilderna. Norska **Borknagar** är tillbaka igen. I och med att basisten/sångaren ICS Vortex hellre vill hålla till med **Dimmu Borgir** på heltid har bandet införskaffat svensken Vintersorg på sång och Tyr på bas. Om Vortex färgade det tidigare materialet med sin makalösa stämma på sitt sätt så gör även Vintersorgs röst vackert sken av sig på sitt sätt. Det märks verkligen att norrlänningen från banden **Vintersorg** och **Otyg** står bakom mikrofonen. Förra plattan "Quintessence" växte med tiden och blev flitigt spelad i mitt hem, och jag är säker på att "Empiricism" går samma öde till mötes. Øystein G Bruns känsla i det musikaliska skapandet är underskattad, det är inte vilken idiot som helst som skapat denna vackra musik som är för mjuk för att kallas blackmetal, men för hård för att kallas gothmetal. Höjdarspåret "Inherit The Earth" är mottot för bandets kvalitet, synd att inte alla låtarna lät ungefär som den. **Borknagar** har skapat en egen fåra i ett gränsland mellan mjukt och hårt.

Larsa Carlsson

BRAINSTORM – "METUS MORTIS"
(METAL BLADE) §

I tretton år har tyska Brainstorm kämpat. Helt i onödan, hur kan de slösat bort hela tretton år på att spela powermetal? Förmodligen så kommer de säkert hålla på i minst tretton år till, de är ju trots allt tyskar.

Larsa Carlsson

BREACH – "KOLLAPSE"
(BURNING HEART) §§§§

Vore jag girig och egoistisk regissör över **Breachs** karriär så skulle den faktiskt utvecklas just såhär. Då skränigt hardcoreband som jag av någon sjuk anledning kommer ihåg via låten "Predict A Life" på någon samling, numera mycket djupare förankrade i någon typ av alternativ sludgecore klass. 1999 års "Venom" var med facit i hand på gränsen till fulländad och just då kändes det som om **Breach** hade överträffat sig själva men med "Kollapse" så tar de ytterligare ett överraskande steg. Valet vid vägkorsningen känns igen från band som **Cave In** och **Neurosis** som på ett positivt sätt har utvecklats på liknande vis. Mörker i grunden givetvis men med oändliga förgreningar som stundtals är omöjliga att definiera men där inget av ingredienserna tar smaken från den genomgående tyngden. Visst finns det små korn kvar av forna **Breach** för vissa spår genomsyrar given punk och hardcore men på de flesta punkter är detta en helt nytänkande maskin. **Breach** tillhör framtiden och imponerar med sin hunger efter utveckling.

Ronnie Schmidt

CARNAL FORGE – "PLEASE....DIE! (CENTURY MEDIA) § § §

Tredje plattan på tre år från fläskthrasharna **Carnal Forge.** Med passion för fett groove och hårda bayarea-riff håller bandet sin egen flagga högt även denna gång. Ny bassist i gänget är Lars Lindén, mest känd för gitargnidare i **Slapdash**. Men medlemsbytena har inte påverkat bandets sound, bröderna Kuusistos riff är blytunga och Jonas Kjellgren panikvrålar som vi är vana vid. Kjellgrens röst kan bli något enerverande i längden, många jag försökt lura in lite **Carnal Forge** och **Dellamorte** (Kjellgrens andra band) har fallit för musiken men ogillat sången. Vare sig du gillar sången eller inte mosar bandet allt som är i vägen utan att ge några ursäkter, dock kan det bli ensidigt i längden. Tolv låtar borde varit max tio. Inledningshiten "Butchered, Strangled, Strangled, Hanged" är dock en riktigt manlig och välriffande thrashmetaltriumf. Glöm inte bort det.

Larsa Carlsson

CHIMAIRA – "PASS OUT OF EXISTENCE" (ROADRUNNER) § § § §

Positiva aggrochocker såhär veckorna efter infernot kallat jul är man verkligen inte bortskämd med. I en sådan tid så blir man bara så förbaskat tacksam över ett släpp som **Chimairas** "Pass Out Of Existence". Amerikanska **Chimaira** (ett fruktat monster i den grekiska mytologin) är en smältdegel av det bästa inom den amerikanska metalindustrin med formgivare som **Machine Head**, **Fear Factory** och **Slayer** men framförallt hittar jag här den nyfikenhet och intelligens som man finner i t.ex. svenska **Meshuggah**. Med skruvad kvalitativ aggro där nästintill samtliga spår håller överraskande hög kvalité placerar sig "Pass Out Of Existence" en bra bit upp på årsbästalistan. Med vansinnig men kontrollerad frenesi, ett utmärkt album samt en nyligen avslutad turné med **Slayer** i bagaget så kan detta helt enkelt inte misslyckas.

Ronnie Schmidt

GILBY CLARKE – "SWAG" (SPITFIRE RECORDS) § §

Detta är **Guns ´n´ Roses** ex-gitarrist Gilby Clarke´s femte soloplatta. Musiken rör sig i gränslandet mellan blues och klassisk rock ´n´ roll. Inga större överraskningar sker, men så dåligt som jag trodde att det skulle vara är det inte. Gilby Clarke har samlat ihop ett gäng gästmusiker till skivan. Bland annat Eric Singer från **Kiss** och Tracii Guns från **L.A. Guns**. Så vill du ha en dos rock så vet du vad som kan vara värt att satsa på.

Daniel Bergqvist

THE COMPANY OF SNAKES – "BURST THE BUBBLE" (SPV) § §

Gubbrock och rocktolvor från bland annat **Whitesnake**-medlemmar. Riffen är så standard de kan bli och låtarna känns torra, tråkiga och ointressanta. Fungerar säkert på förfestamodellen och som bakgrundsmusik i någon lagerlokal men inte i min stereo.

Kristian Forsell

CONSORTIUM PROJECT II "CONTINUUM IN EXTREMIS" (MASCOT) § § §

Ian Parry, känd från **Elegy** är för den som inte redan visste det en förbluffande bra sångare. Hans egenskaper som producent är inte lika utvecklade och jag tänker då främst på det fruktansvärda trumljudet som stundtals låter identiskt med klicket från min väckarklocka. Om man bortser från detta så är plattan faktiskt bra, stundtals smått fantastiskt. Det som drar ner betyget är enbart ojämnheten, mina öron hör en kraftig klasskillnad mellan låtarna. Musiken är influerad av **Symhpony X,** men låter på samma gång väldigt egen. Lyssna först!

Kristian Forsell

COSMIC BALLROOM – "ROCK N ROLL OVERDOSE" (E.S.P) §

Cosmic Ballroom överräcker kanske det mest genomskinliga och vidriga plagiat jag någonsin skådat. Hela attityden, melodierna, ljudbilden och texterna flåsar verkligen **Backyard Babies**.

Nu är jag långtifrån en fantast av **Backyard Babies** och kanske är det därför jag tycker att "Rock N Roll Overdose" är så fanatiskt dålig, men faktum är att jag är säker på att orsaken är en helt annan. Jag hoppas nämligen verkligen att de flesta musiker strävar efter att på något sätt, synligt eller ej skapa något originellt. **Cosmic Ballroom** stjäl rakt av och visst kan man stjäla bitar för att komplettera en ljudbild men då får man åtminstone ha tillräckligt med vett och göra det förbannat snyggt.

Ronnie Schmidt

CRADLE OF FILTH – "HEAVY LEFT-HANDED AND CANDID" (SNAPPER DVD) § § §

Potentialen inom DVD formatet är helt otrolig. Tyvärr har få förstått detta men inom en snar framtid kommer detta att dominera totalt för möjligheterna är helt enkelt enorma. Som skribent är detta ett litet dilemma, tidigare har det ju räckt med att man tvingas lyssna på eländet nu tvingas man ju se på skiten också. Naturligtvis har detta med musiksmaken att göra och att jag håller **Cradle Of Filth** som ett stycke dynga känner de flesta till på redaktionen. Gillar man **Cradle Of Filth** dock så är detta naturligtvis rena orgiehaglet med en livekonsert från i påskas, videon till "Born In A Burial Gown", backstagebilder från turnen i USA och Japan plus en hel del annat givetvis. Ett givet köp för de inbitna, vi andra låter helt enkelt bli.

Ronnie Schmidt

CREED – "WEATHERED" (SONY MUSIC) § §

Creeds debutalbum "My Own Prison" sålde fanatiskt bra i staterna och det förstår jag för skivan är trots massiv sågning från "kunnig" svensk press faktiskt riktigt bra. Uppföljaren "Human Clay" däremot nådde inte alls upp till föregångarens småtrevliga höjder. "Weathered" bygger vidare på detta och visar tyvärr knappast upp ett nytt **Creed** utan istället ett trött överproducerat spektakel klart kulörsatt i amerikańska färger. Tendenser till att försöka sig på hårdare takter misslyckas och trots att singelsläppet "My Sacrifice" är riktigt bra med sin karaktäristiska **Creed**-refräng så är materialet överlag alldeles för tunt. **Creed** kan, frågan är bara om de vill

Ronnie Schmidt

CRUACHAN – "FOLK-LORE" (HAMMERHEART RECORDS) §

Tro mig, jag älskar verkligen republiken Irland. Har aldrig varit där eller ens tenderat till att åka dit, ändå så håller jag denna del av Storbritannien varmt om hjärtat. En sak kan jag säga och det är att min kärlek ej beror på **Cruachans** tama blandning av rock och folkmusik.

Trista, långa stycken utan poänger eller tempoväxlingar där en skönsjungande madam gör sitt bästa för att stjäla fantaster av **Blackmores Night**. En gåta i sig är ju hur många buteljer de fick muta nationalhjälten Shane MacGowan med för att få låna hans enorma röstresurser på spåret "Spancill Hill". För jämfört med **Cruachan** så levererade **The Pogues** bannemej ren blasfemi.

Ronnie Schmidt

DAEMUSINEM – "DAEMUSINEM DOMINE EMPIRE" (COLD BLOOD INDUSTRIES) § § §

Daemusinem är inte bandet som fjortisbrudarna på bussen snackar om. Vad de har missat är en trio hemmahörande i Italien som lirar musik i gränslandet mellan death och blackmetal. Uppspeedat Göteborgsound med kräksäng kan man kalla det, sångaren imponerar inte ett dugg. Helt okej produktion och plattan inleds med två-tre riktigt bra låtar innan plattan maler vidare på egen hand och levererar något som åker in genom ena örat och ut genom andra.

Larsa Carlsson

DANCE MACABRE – "EVA" (HAMMERHEART RECORDS) § § §

Det här är vad jag kallar ett multietniskt band - medlemmarna kommer från Finland, Belgien, Holland, Jugoslavien och Israel. Tanken bakom detta projekt var också att skapa något som tog det bästa inom konst, litteratur och musik från hela Europa och föra samman detta till en obskyr helhet. I första låten funkar det bra. Den börjar så där typiskt gotiskt vackert, med en flygel, för att sedan övergå i en typisk heavy/gothmetallåt. Så långt allt väl, men säg den hårdrockare som inte skulle sätta morgonkaffet i vrångstrupen när andra låten börjar. Där bjuds det nämligen på inget annat än en blippande eurodiscosynth. Den får visserligen snart ge vika för de industridoftande gitarrerna, men det är här man förstår att något inte står rätt till. Så här håller det sedan på plattan igenom. Jag som ändå kan skryta med en ganska bred musiksmak tycker att det är bra. Många av refrängerna är dessutom av typisk **Sisters Of Mercy**-karaktär, vilket som allom bekant aldrig är fel. Det som dominerar till sist är ändå den **Crematory/Moonspell**-doftande metallen. Möjligen efterlyser jag lite mer tryck och tyngd i produktionen, men det är en petitess i sammanhanget.

Robert Stotzky

DECAPITATED – "NIHILITY" (EARACHE) § § §

Polska **Decapitated** har lirat dödsmetal sedan 1996 och det hörs. Influenserna från dödens pionjärer som **Morbid Angel** och **Cannibal Corpse** finns där hela tiden. "Nihility" rensar på helt ok och visar att polsk döds inte bara är **Vader**. Jag vill definitivt se fler liknande akter av Earache. Då kommer de att bli ett bolag att räkna med igen. Kan tänka mig att den norska döds-Elghen myser när han hör detta, och jag gör honom gärna sällskap.

Daniel Bergqvist

DECEMBER – "THE LAMENT CONFIGURATION" (EARACHE) § § §

December manglar på i **Today is the Day / Will Haven** skolan och gör det bra. Musiken är skramlig och galen och med en sång som får mig i vissa stunder att tänka på Steve Austin. **December** är helt klart en positiv överraskning för mig. Som lite kuriosa med förmodad tvivelaktig sanningshalt är att porrkungen Matt Zane brukar använda **Decembers** musik för att egga upp sina flickor till stordåd.

Daniel Bergqvist

DEMONS OF DIRT – "KILLER ENGINE" (HAMMERHEART) § §

Ännu ett svenskt thrashmetalband, **Demons Of Dirt**

"DET HÄR ÄR 2001 ÅRS BÄSTA DEBUT, ALLA KATEGORIER"

CULT OF LUNA – "S/T" (RAGE OF ACHILLES) § § § §

Konturerna av Umeå som den nordliga musikmetropolen har den senaste tiden mattats något oerhört. **Meshuggah** är som alltid extremt oproduktiva och **Refused** har ju för länge sedan slutat skandera, just därför blir man så härligt matt när man möter en sådan här debut. Stundtals krypande lugn för att ganska snart explodera i suggestiv, ångestfylld hardcore med oerhört djupa och mörka kulisser. Intensiteten kryper tätt inpå men trots det så finns här utrymme för eftertanke och det är när man får utrymme för den som **Cult Of Luna** redovisar sin storhet. Allt som är svårdefinierat brukar man ju av lathet nuförtiden associera med **Neurosis** men trots att det givetvis finns en hel del element här som påminner om amerikanarna så tycker jag att **Cult Of Luna** har en högst solid och egen ljudbild. Det här år 2001 års bästa debut, alla kategorier.

Ronnie Schmidt

"ETT NYTT STAIND?"

DROWNING POOL – "SINNER"
(WIND UP) §§

Amerikanska **Drowning Pool** låter exakt som de band i den **Staind** våg som sköljer över oss. Jag har inget emot det men det börjar bli lite tröttsamt med band som dyker upp överallt och som följer samma mall. **Drowning Pool** är inte dåliga men det känns som om genren är mättad för längesen. Bandet blir aldrig lika softa som **Staind** men det blir heller aldrig riktigt hårt. Musiken lunkar fram utan större överraskningar. Ett plus dock till sångaren Dave Williams som lyfter materialet en aning. Ett skapligt album, inte mer.

Daniel Bergqvist

härstammar från Borlänge och ser av bilderna ut att vara jätteunga. Thrashmetal med enbart en gitarr kan bli klent och stelt. **Demon Of Dirt** är klena, stela och förbannat tråkiga. Jag får inte en minsta kick av lyssna på det här, bandet borde låtit sig utvecklas ett par steg innan de gav in sig i elden. I den stenhårda konkurrens banden har nu kommer det bli ohyggligt svårt för detta band att sno till sig utrymme.

Larsa Carlsson

DESOLATE – "EVENTIDE OF THE ORB AND HEAVENS"
(X-RATED RECORDS) §

Vissa band ska helt enkelt aldrig lämna replokalen. Detta gäller bland annat **Desolate**. Må det icke finnas någon som gillar det här, det vore då ett hån mot oss seriösa musikälskare. Detta ska tydligen vara någon form av deppig blandning av melodiös black metal och goth. Vad det låter som är en annan fråga. Pinsamt.

Kristian Forsell

DILUVIUM – "AURORA"
(CCP RECORDS) §§

Gothrock med kvinnlig sång och mycket keyboards. Fungerar bra i små doser men blir väl sömnigt med en hel platta. Det saknas "hooks" i musiken, något som rycker tag i lyssnaren och frälser den. Bara ett ytterligare dussinband inom genren som inte riktigt vet vad de vill och fortfarande letar efter en identitet.

Kristian Forsell

DISINTER – "DEMONIC PORTRAITURE"
(MORBID RECORDS) §§

Schysst platta tänker jag först, men sedan inser jag att någonting inte står riktigt rätt till, kollar vart bandet kommer ifrån. Chicago. För inte fan hade ett svenskt band gjort sådana missar med snodda riff, stundtals rakt av. Påminner inte slingan i låt nummer fyra("Where We Are Mortal") mycket om **Dismembers** "On Frozen Fields"? Inte nog med detta, låt tio ("Demonic Portraiture") har riff från låten "Blinded By Fear" med **At The Gates**. Klart som fan att man diggar detta, men rätt ska vara rätt. Blir riktigt förbannad på detta USA band som inte håller koll på influenser och ripoff. Måhända att amerikanare låter sig luras men det går inte att lura svenska metalfans!

Ninni Sjölund

DIVERSE ARTISTER – "CZECH ASSAULT"
(RELAPSE RECORDS) §§

"Jag låg med henne i Tjeckoslovakien" trallade **Doktor Kosmos** under förra året. Vackert, men jag kan nästan lova att de inte hade detta som soundtrack till sin kärleksseans. Relapse fortsätter att släppa nationsinriktade samlingar där mer eller mindre okända band inom ett land får dela på spåren. Naturligtvis är kvalitén av varierad kvalité men en del inslag som de från **Imperial Foeticide** och **Contrastic** fungerar faktiskt. Relapse ska ha en honör för att de ger ut skivor som ej är utgivna endast för att sälja platina.

Ronnie Schmidt

DOC HOLLIDAY – "A BETTER ROAD"
(RECORD HEAVEN MUSIC) §§§

Doc Holliday är ett hyfsat band i samma skola som bland annat **Blackfoot**. Inledningen "Jailbreak" är en av de bättre tolkningarna på legendariska **Thin Lizzys** alster. Fortsättningen är dock inte i samma anda, utan här doftar det öken, kaktusar och dammiga pickups. Den här genren inom rocken har fått en nytändning, det är fler och fler som känner groovet från Sydstaterna vilket jag tycker är helt i sin ordning då det finns hur mycket som helst att hämta ifrån. För att nämna några av de större ökenrockarna så har vi ju givetvis **Lynyrd Skynyrd**, **Molly Hatchet** och **Allman Brothers**. **Doc Holliday** hamnar nog inte i deras liga men är ändå duktiga på att få det att svänga. Gillar ni Sydstatsgroove så är denna skiva väl värd ett köp.

Tommy Pedersen

DOMINE – "STORMBRINGER RULER"
(DRAGONHEART) §§

Det är ganska tragiskt att det ska vara så otroligt svårt att hitta ett eget sound och en egen stil i dagens läge. Det är kanske framförallt inom powermetal som fantasin tryter ordentligt. **Domine** gör inget undantag utan följer genrens regelbok till punkt och pricka. Highpitchad sång, halvsnabba trummor och vinande gitarrer i ett ilande tempo, precis som vi är vana att höra det. Detta gör dem endast till en grupp i mängden, och draklyriken borde väl vara ganska uttjatad vid det här laget?

Kristian Forsell

DOPE – "LIFE"
(EPIC/FLIP) §§§

Hade någon för ett år sedan sagt att **Linkin Park** skulle sälja platina i Sverige hade jag gapskrattat. Men syns man så säljer man, inget annat kan väl sägas om **Linkin Park**. Dock är det skönt att bandets framgångar gjort att man kan få höra annat än Daddy DJ på radion. **Dope** är ett ytterligare ett band i den nya generationen av amerikanska band. "Life" är plattan för kidsen som livnär sig på **Linkin Park**, **Vision Of Disorder**, **Rob Zombie**, **Papa Roach** och **Mudvayne**. Musiken känns ordinärt, men första singeln "Now Or Never" är som klippt och skuren för några varv på radiostationerna i USA. De rastaflätade medlemmarna i **Dope** har förmodligen en ljus framtid att se fram emot, om de pallar konkurrensen. Det är många surrande bin i kupan just nu.

Larsa Carlsson

DRAGONLORD – "RAPTURE"
(SPITFIRE) §§

Amerikanska kvintetten **Dragonlords** **Dimmu Borgir**-aktiga blackmetal är inte så uppseendeväckande i sig, men om jag får lov att presentera männen bakom det hela får plattan en annan dimension, eller åtminstone annan infallsvinkel. Eric Peterson, ledargestalt i **Testament** spelar gitarr och morrar, Steve Di Giorgio som horat runt i en drös med band bänder bassträngarna och **Sadus**-bekante Jon Allen slår på skinnen. Självklart lyser bay-area thrashen igenom stundtals, men fokus är lagd på nordisk symfonisk blackmetal. När Eric fick äran att nämna favoritsångare i Fear Magazine för några år sedan valde han **Dimmu Borgir**-sångaren Shagrath och visst har han inspirerats av denne norrman nu när han vågat ta klivet fram till mikrofonen. För att återgå till själva musiken så är slutnotan bayarea-toppad symfonisk blackmetal med de typiskt klingande keyboardsen. Gillar du både **Dimmu Borgir** och **Testament** har du ett givet köp, gillar du enbart **Dimmu Borgir** blir du nog inte så besviken heller. Själv har jag ju redan plattan i handen, men speciellt megaintressant känns den inte. Plattan är flera år för sent ute för att välta kidsen. Men man skall aldrig säga aldrig ...

Larsa Carlsson

ENSIFERUM – "S/T"
(SPINEFARM RECORDS) §§§

Ensiferum är fyra finländare som målar sig i ansiktet och klär sig i gamla kläder på skivomslaget. Ja just det, de spelar melodisk metal också, med flöjter, akustiska gitarrer och allt annat som hör till medeltidsmetal. Det låter som hederlig powermetal i tysk stil, fast med sång typ blackmetal light. Då och då brister sångaren ut i vanlig sång, oftast då det är meningen att det skall låta mäktigt. Särskilt mäktigt blir det dock aldrig. Mest blir det bara konstigt. **Ensiferum** var ändå en positiv överraskning - det kunde ha varit mycket sämre.

Robert Stotzky

EPHEL DUATH – "PHORMULA"
(EARACHE) §§

Bandet vars namn jag inte kan uttala spelar blackmetal med storhetsvansinne. Det verkar nästan som om bandet har utgått från att spela så komplex och avancerad musik som möjligt. Ibland så kan man höra små **Emperor** influenser lite här och där. **Ephel Duath** har kallats för blackmetal för datagenerationen och till och med svartmetallens svar på **Dillinger Escape Plan**. Så långt vill jag inte sträcka mig utan sätter på en skiva med **Emperor** istället.

Daniel Bergqvist

FLOWING TEARS – "SERPENTINE"
(CENTURY MEDIA) §§§§

Att vara originell inom gothmetal är inte det lättaste. **Flowing Tears** har inte långt ifrån **Lacuna Coil**, **Left Hand Solution** och gamla alster av **Theatre Of Tragedy**. Efter de första genomlyssningarna betraktade jag bandet som ytterligare ett band i mängden, men sångerskan Stephanie Duchénes karasmatiska röst fastnade innanför pannloben. För att göra soundet mer organiskt krävdes en bantning från sextett till kvartett. Då Duchénes röst är så pass melodiös räcker en gitarr gott och väl. **Flowing Tears** har kapacitet att växa in i en större kostym, bara de inte snöar in sig på **Kraftwerk** och **E-Type** som de forna stoltheterna från Norge gjorde. "Serpentine" är redan gruppens fjärde fullängdare, således hög tid att upptäcka dem. När du väl fastnat för skivan så växer den så det knakar, det kan jag lova! En positiv överraskning.

Larsa Carlsson

"HUR STÅR DET TILL JASON?"

ECHOBRAIN – "ECHOBRAIN"
(CHOPHOUSE-SURFDOG RECORDS) §

Echobrain är den forne **Metallica** basisten Jason Newsteds nya band. Jag har alltid trott att Jason var den hårda grabben i **Metallica**. Jag trodde också att hans avhopp grundades av att han var trött på att lira redneck country och ville mosa igen. Men vad fel jag hade. Detta är en sorglig rock/pop sörja, som är så intetsägande att man nästan blir förbannad. Att biografin kuvar likheter med det kungliga bandet **Smashing Pumpkins** får mig att sura ännu mer. Namnet på bandet måste vara baserat på Jason Newsteds hälsotillstånd.

Daniel Bergqvist

FOREST OF SHADOWS – "WHERE DREAMS TURN TO DUST"
(RAGE OF ACHILLES) §§

Göteborg har knappast gjort sig känt som något näste för **My Dying Bride** doftande goth tidigare. I slutet på förra året så tändes dock ett hopp när **Madrigal** levererade en utmärkt debut på Nuclear Blast. Likheterna mellan de båda Göteborgs-baserade banden är däremot tyvärr inte speciellt många. "Where Dreams Turn To Dust" innehåller blott tre spår men är trots detta nästan en halvtimma lång, vilket stundtals är exakt lika sövande som det låter. Sångaren slår över från growlande till skönsång och borde nog hålla sig till det förstnämnda för ibland låter det pinsamt illa. Inledande "Eternal Autumn" har några småtrevliga inslag men mitt tålamod räcker inte till sådana här långa utlägg och istället för att agera rogivande så blir jag vansinnigt provocerad. **Forest Of Shadows** får knalla till Apoteket och införskaffa vaselin för det här innehåller alldeles för mycket friktion.

Ronnie Schmidt

"INTENSIVARE ÄN HELVETET!"

INIQUITY – "GRIME"
(MIGHTY MUSIC) §§§§

Våra rödvita landsmän i **Iniquity** fortsätter där förra plattan "Five Across The Eyes" slutade. Bandet kör fortfarande krossande deathmetal med tekniska finesser. På nya plattan "Grime" har tempot höjts ett snäpp till bekostnad av dynamiken som präglade vissa partier av "Five Across The Eyes". Jesper Frost bankar mer febrilt än någonsin på trumskinnen, vilket bringar ännu mer kaos än tidigare. **Iniquitys** musik är i vissa stunder lika intensiv som **Immolation** och **Cryptopsy**, med andra ord perfekt musik när alla sinnen skall rensas ut med våld. Kärleken till taktbyten och knepiga arrangemang bidrar tyvärr att låtkänslan försvinner emellanåt, även påtvingas jag känslan att bandet hela tiden försöker överträffa sig själva inom det tekniska planet. Men det är ett sjuhelvetes rens när maskinen sätter igång, och i konkurrensen med den växande floran av deathmetalband står sig bandet fint med mycket heder i behåll. Skall du ge din poppiga omgivning huvudvärk – släng på lite **Iniquity**!

Larsa Carlsson

GILLA BRUJA – "TOOTH AND NAIL"
(RETRIBUTE RECORDS) §§§

Gilla Bruja, låter nästan som rumänsk elitgymnast men längre ifrån detta muller kommer man nog inte med det påståendet. Intensiv, ultrabrutal grind med en hel del utflykter till sludge riket. "Tooth And Nail" är oerhört varierad och skruvad och det är mycket tack vare de industriella begreppen som de leker ganska friskt med och därför växer detta monster för varje lyssning. Nya skumma kulisser växer ständigt fram och gör **Gilla Bruja** till något riktigt intressant som jag gärna vill ska husera över Europa med fullständigt vansinne i blicken.

Ronnie Schmidt

GORELORD – "FORCE FED ON HUMAN FLESH"
(BAPHOMET) §§

Han kallar sig både för The Gorelord och Frediablo. Han är norrman. Han älskar zombiedöds och dess alla attribut. Han är förmodligen uppväxt med norsk blackmetal. Heter morsan **Mayhem** och farsan **Mortician**, då heter ungen garanterat **Gorelord**. Oftast låter skivan som ett långsammare **Mortician** med blackmetalslingor instoppade lite varstans. Texterna är av den extremare arten, här skall det styckas kvinnokroppar och slaktas med motorsåg samt andra diverse handhavanden som inte prästen lär ut till konfirmanderna. Jag diggar **Mortician** stenhårt, men all goremetal är inte av godo. **Gorelord** kommer inte upp i den standard att de får agera förebilder för genrens utveckling, snarare en parantes. Lite rappare och piggare låtar till nästa gång och vem vet vad vi har då? För de som undrar hur man blir lika stentuff som The Gorelord har Frediablo hjärtansfullt skrivit med ett recept för gemene mans framgång: "Drink whiskey & beer, smoke weed, get laid & watch gore and horror all damn day & night". Snart vandrar väl liken på gatan!

Larsa Carlsson

GRAND MAGUS – "GRAND MAGUS"
(RISE ABOVE) §

Gäsp ... denna stonerplatta var då alldeles för seg och andefattig. Jag vill ha hårt gung och friska nyladdade batterier, annars kan det kvitta. Sångaren Janne har fått ytterligare ett jobb, han kommer att sjunga med **Spiritual Beggars**. Mer intressant och relevant finns inte att säga om detta band och denna platta.

Larsa Carlsson

GRAVE DIGGER – "THE GRAVE DIGGER"
(NUCLEAR BLAST) §§§§

Att man som sångare lägger på ett litet vibrato i slutet av en melodi kan jag förstå. Jag kan däremot inte förstå hur man kommer på tanken att lägga vibrato på varje ton man tar. Inledande meningen "U-u-u-nbo-o-o-rn child of the co-o-o-mi-i-i-ng da-a-a-rkne-e-e-ss" fick mig att brista ut i skratt. Som tur är lugnar sångaren ned sig efter ett tag, och när han tar i ordentligt verkar han helt glömma vibratot, vilket är tur. Musiken är riktigt bra heavy metal med små powerinslag här och där. Skönt att få en gryn heavyplatta att vila öronen till då man chockats av **Judas Priests** senaste magplask. Att **Grave Digger** även vågar sig på att tolka och tonsätta Poes klassiska dikt "The Raven" är faktiskt ganska kul.

Robert Stotzky

GUARDIANS OF TIME – "EDGE OF TOMORROW"
(CRAZY LIFE MUSIC) §§§

Dessa norrmän influeras av **Hammerfall** och **Gamma Ray**, och det märks tydligt.
Det är tröttsamt att lyssna på i första delen av skivan, samma "ljudmatta" i stort sett hela tiden, stundtals "för mycket" så att det dränker sången och blir rörigt. Menlöst och tråkigt, (förutom möjligtvis låt fem, "Edge Of Tomorrow") Sedan somnar man om. I början av låt åtta, "Soul Reaper", vaknar man upp ur slummern av ett sinnessjukt skrik. Jag börjar skratta lite åt det men sedan lyssnar jag, noggrant, och tankarna dras stundtals till gamla hederliga **Helloween**. I allmänhet har denna skiva bra solopartier och en förbannat duktig sångare! Låtarna lyfter rejält när sången får större utrymme. En ojämn platta som har sina absoluta höjdpunkter.

Ninni Sjölund

GURKKHAS – "A LIFE OF SUFFERING"
(MORBID RECORDS) §§§

Gurkkhas, tidigare kända som **DAB (Delayed Action Bomb)** är nu här med sin andra skiva.
Skrattar lite åt namnet och att de är fransoser, men när första spåret manglar på infinner sig respekten. Detta låter inte dumt alls. Tight och tekniskt, detta är schysst dödsmetall. Härligt ljud och brutalt mangel som fan. Sedan stannar det upp under låt fyra, som har ett olycksbådande intro, krigsljud blandas med demoniska skratt, sedan sätter de igång och manglar igen. Det är underbart!

Ninni Sjölund

HALO – "GUATTARI (FROM THE WEST FLOWS GREY ASH AND PESTILENCE)"
(RELAPSE) §§§§§

Relapse är världens mest pålitliga bolag. Från Australien kommer enbart galna band. Ett australienesiskt band på Relapse betyder alltså bra, galen musik. Nu spelar inte **Halo** samma typ av musik som många andra band på Relapse, utan här är det mörk, suggestiv ambient med industritendenser som gäller. Jag kan tänka mig att **Halo**, om Relapse skulle ge dem kicken, skulle passa alldeles utmärkt på ett bolag som svenska Cold Meat Productions. Den ljudvägg som slår emot mig har närmligen en hel del gemensamt med band som **MZ.412** och **NON**. Ibland förs tankarna även till ett extremt långsamt **Today Is The Day**. Förstår du som jag det vackra i sju minuter av distad traktor ovanpå ett trumbeat som får **Cathedral** att framstå som ett speedmetalband så gillar du det här. Suggestivt var ordet.

Robert Stotzky

HYPOCRISY – "CATCH 22"
(NUCLEAR BLAST) §§

Inte undra att det ser ut som att Peter Tägtgren inte sovit någon gång sedan han föddes. För inte nog med att han producerar skivor i mängder, han passar på att släppa ett nytt verk med **Hypocrisy** nästan samtidigt som hans andra band **Pain**. Förra plattan "Into The Abyss" slog ner som en skön meteorit i skallen. **Hypocrisy** var tillbaka i form! Ett och halvt år senare är dalmastrion här med "Catch 22" som får ses som ett nytt sett att andas för bandet. Influerat av nya eran av band som till exempel **Slipknot** har bandet dragit ner på dödsandet och glidit iväg mot "tung metal". Plattan har sina höjdpunkter, mörkare låtar som "Uncontrolled" och "Hatred" är hur bra som helst. En fundering som poppar upp i skallen är att **Pain** och **Hypocrisy** närmar sig varandra, så varför inte göra allt under samma namn? "Catch 22" är en bra skiva, den hade varit ännu bättre om det inte hade stått **Hypocrisy** på den.

Larsa Carlsson

IMMORTAL – "SONS OF NORTHERN DARKNESS"
(NUCLEAR BLAST) §§§

Vandra runt uppe på fjällen med vinterromantikerna **Immortals** musik som enda sällskap, skulle det kunna vara något? Jag skulle förmodligen frysa ihjäl efter en kvart så jag avstår. Norska trion fortsätter med "Sons Of Northern Darkness" där förra skivan "Damned In Black" slutade. En flytt från franska etiketten Osmose till tyska Nuclear Blast har hunnits med. Musiken består fortfarande av långa melodiösa blackmetalstycken, de åtta låtarna mäter tillsammans upp femtio minuter.

"KULTURELLT TUNGGUNG!"

ILL NINO – "REVOLUTION REVOLUCION"
(ROADRUNNER) §§§§

Ännu ett nytt jävla hippt neometalband. Så tänkte jag första gången **Ill Nino** dök upp. Det är ju inget nytt att överetablering dödar musiken. OK, bandets recept är inget som helst nyskapande, band som **Korn**, **Sepultura**, **Deftones** och **Slipknot** med flera har härjat framgångsfullt den senaste tio åren. **Ill Nino** är en amerikansk sextett som blandar hårt dynamik med lite latinostuk. Ruggigt mycket talang finns i bandets medlemmar, för att fixa ihop en sådan fusion räcker det mer kunskaper än att kunna dra upp och ner på en E-sträng. Nu är det dock låtarna som är det väsentliga, och är efter ett par genomlyssningar blommar bra låtar upp en efter en. Min egen favorit "Predisposed" är en perfekt mix av dynamik och bra refräng. Bakom trummorna hittar vi förövrigt Dave Chavarri som tidigare spelat med band annat **M.O.D.** och **Pro-Pain**. Chavarri är åldermannen i gänget, de övriga i bandet är i tjugofemårsåldern. Är du torsk på den nya generationens tungmetal så har du ett givet köp här.

Larsa Carlsson

Inga utstickande rökare, manglet samsas med de långsammare och mer melodiösa partierna. Ibland känns skivan som en något sämre upprepning av föregångaren, det är synd. "Damned In Black" hade ett par låtar som verkligen stack ut, tänker självklart på avslutande titelspåret och "My Dimension". Abbath låter i alla fall som vi är vana vid, det vill säga vansinnigt förkyld. Men jag har aldrig haft något emot det, **Immortal** utan Abbaths krakande – inget **Immortal** alls. Lyriken är som vanligt fast förankrad i kyla och kalla fjäll och även denna gång har de tre ståtliga gutterne hamnat på skivomslaget. Trummisen Horghs benskydd ser allt annat än smidiga ut må jag få säga innan jag sätter punkt för denna recension.

Larsa Carlsson

"ORGASMVARNING!"

KING DIAMOND – "ABIGAIL PT 2: THE REVENGE" (METAL BLADE)

§ § § § §

Efter femton år möts Jonathan LaFey och Abigail igen, och på vilket sätt de gör det. När andra band veknar efter så pass lång tid fortsätter **King Diamond** att leverera material av absolut högsta kvalitet. Plattan är, om möjligt, ännu bättre än "House Of God" och som vanligt ligger toppen av låtarna vid Andy LaRocques material. Lineupen är förmodligen den starkaste någonsin, Mike Weads påhopp har blivit en rejäl tillgång för gruppen. Orgasmvarning på bookleten.

Kristian Forsell

INCUBUS – "MORNING VIEW" (SONY MUSIC)

§ §

Incubus lirar i mitt tycke ordinär radio rock. Ibland tycker jag mig höra att bandet inkräktar på både **Faith No More** som **A Perfect Circle´s** territorium. **Incubus** är inte på långa vägar nära att fånga de bägge bands fantastiska storhet utan faller på sin strömlinjeformade och ganska platta rock. Det är inte många stycken på skivan som inte skulle platsa in i den hemska skvalradions utbud. Och skvalradio skyr jag som pesten.

Daniel Bergqvist

KITTIE – "ORACLE" (ARTEMIS RECORDS / SONY MUSIC)

§ § §

Kitties första skiva "Spit" var verkligen som en spottloska i ansiktet. Tre unga tjejer som vräkte ur sig stundtals utmärkt aggrometal vilket just då verkligen var något som behövdes i en stagnerad genre. De imponerade även live i Hultsfred den sommaren och jag har faktiskt sett fram emot uppföljaren.

"Oracle" har en hel del likheter med "Spit" men här har tjejerna forcerat fram en ny terräng och levererar betydligt mer variationsrik aggro än tidigare. Ett par spår som starkt **Pantera** influerade "Severed", titelspåret "Oracle" eller första singeln "What I Always Wanted" är riktiga lyckopiller för aggrofetischister som t.ex. just undertecknad. Tyvärr håller långt ifrån alla spår samma klass men med en sådan ung genomsnittsålder så vore det ju trist att redan nu pricka in det ultimata albumet. För tro mig, **Kittie** kommer att bli riktigt, riktigt bra och tillhöra det absoluta toppskiktet inom kort. Mycket tack vare sångerskan Morgan Landers starka stämma som får Linda Blair i Exorcisten att framstå som ett offer för en lätt släng av halsfluss. Morgan skulle utan pardon omplacera de flesta kroppsdelar på Max von Sydow vid en konfrontation för **Kittie** kelar man definitivt inte med.

Ronnie Schmidt

(Läs även intervjun med Kittie på sidan 26)

THE KRISTET UTSEENDE – "ÖVER DIMMORNAS BRO TILL ANKARA" (ÄGG TAPES & RECORDS)

§ § § § §

Apostlarna från Norrland är tillbaka med sin egen dödsannons. "Över Dimmornas Bro Till Ankara" är en sammanfattning av den korta men innehållsrika karriären för Sveriges kanske bästa och framförallt flippade band genom tiderna. Även en äkta "die-hard" fan som jag har godsaker att hämta, som till exempel en ny version av "Transa I Transylvanien" och uppiffade demolåtar. Ni som har demolåtarna vet ju att ljudkvaliteten inte är den bästa, den är något bättre nu med bekostnad av den obetalbara charmen. Tjugo låtar med mästerverk av **The Kristet Utseende** är inte fy skam, det känns som för en gångs skull att man håller i en samlingsplatta gjord med omsorg. Med en skruvad presentation av bandet signerat sångaren/gitarristen Jörgen Raptor Fahlberg välsignas skivan till alla de fans som vet att ingen kommer att kunna upprepa Gnarps stolthets karriär genom punk, sprit thrashmetal, narr av kristendomen och knarkhumor samt sura feminister som försökt ställa bandet till svars för låten "Quinna". Bandet som agerat soundtrack till en hel del glada fylledimmor genom åren lever vidare inom mig. En legend är begraven med flaggan i topp. Om du köper hembränt istället för systemsprit nästa gång har du genast råd att införskaffa denna platta, så ge dig genast iväg till skivaffären.

Larsa Carlsson

BEDÖMT ALBUM

THE LAST DROP – "WHERE WERE YOU LIVING A YEAR FROM NOW?" (RISE ABOVE) § §

Det börjar bra, inledningen med "The Talons Of Weng Chieng" och "Tree´s Chilogy" sätter en standard som resten av skivan inte kommer upp till. **The Last Drop** är från det gråa öriket väster om oss och hette tidigare **Shallow** innan de fick reda på att namnet var upptaget. Skivor som dyker upp från **Cathedral**-sångaren Lee Dorrians egen etikett Rise Above innehåller alltid stonerrock, denna gång har inget undantag skett. Inget av släppen på etiketten har varit några megahöjdare i mina ögon sett. **The Last Drop** har några viktiga saker kvar att lära sig. Dels skulle Tony på sång må bra av ett gäng sånglektioner, hans röst är i längdenväldigt tråkig och ensidig. Sedan måste de göra skivor som håller ens intresse längre än två-tre låtar, jag kan tyvärr inte rekommendera denna platta till min stonerrockvänner.

Larsa Carlsson

THE LAST HARD MEN – "THE LAST HARD MEN" (SPITFIRE) §

Att slå igenom och bli en stor rockstjärna må inte vara det enklaste, ännu svårare lär det vara att behålla stjärnstatusen en längre tid. Ett namn är ett namn och fördärvar inte artisten det på egen hand så är det inte allt för sällan som skivbolagen gör det. För fem år sedan var **The Last Hard Mens** självbetitlade skiva klar för lansering men efter diverse trubbel är den först ute nu. Med fakta i hand så borde plattan så borde plattan aldrig fått se dagens ljus, då tre välrenommerade namn har fått en riktig fet floskel i sina memoarer. Vi snackar **Skid Rows** Sebastian Bach, **Smashing Pumpkins** trummis Jimmy Chamberlain och Kelly Deal från **The Breeders**. Lågmäld psykadelisk rock med drag åt Frank Zappa och Jimmy Chamberlains ordinarie band **Smashing Pumpkins**. Men utan en Billy Corgan blev det för svårt för killarna, låtarna **The Last Hard Men** tillverkat tillsammans harvar i ett uddlöst ingenmansland. Inget tempo och ingen gnista överhuvudtaget, är det här något som de satt ihop under avtändningen av gårdagens droginhalerande?

Larsa Carlsson

LOCKUP – "HATE BREEDS SUFFERING" (NUCLEAR BLAST) § §

Vissa saker är väldigt svåra att misslyckas med. Skapar man ett band utifrån uppställningen Barker, Pintado, Embury och Tägtgren så är det som sagt var oerhört svårt att inte efterlämna kvalitativt mangel. När jag för första gången hörde "Pleasures Pave Sewers" för nästan två år sedan så var det en sjuhelvetes nostalgikick för det var omöjligt att inte tänka på legendarerna i **Terrorizer**. Naturligtvis skapade detta orimliga förhoppningar inför "Hate Breeds Suffering" och självklart så infrias de inte. Tomas "Tompa" Lindberg har tagit över mikrofonen och visst är Tomas en enorm sångare men här känns det på något sätt felplacerat. Givetvis är detta oceaner ifrån att vara dåligt men någonting saknas som gör att "Hate Breeds Suffering" ganska snart sorterar sig som en dussinrelease, som man inte kommer att återkomma till allt för ofta. Årets första rejäla besvikelse har landat på diskarna.

Ronnie Schmidt

MACBETH - "VANITAS" (DRAGONHEART) § § § §

När jag fick denna skiva i handen trodde jag att alla mina förutfattade meningar skulle infrias. Bandet heter **Macbeth**, har låttitlar som "Crepuscularia (Agony In Red Minor)" och omslaget visar en violin, en dödskalle insvept i vit spets, en vit lilja och mer röd sammet än Liberace förbrukade under hela sin karriär. Så vad händer? Jo, jag golvas av en fantastisk blandning av svepande syntar, grymma gitarrer och vän kvinnosång. Mycket mindre black än vad man skulle kunna tro, vilket är bra. Jag är ju som allom bekant svag för allt som låter en smula gotiskt, kanske är det därför jag gillar det här så mycket. Hur som helst en mycket bra platta som gör vintern en smula kallare och mörkare.

Robert Stotzky

MACHINE HEAD – "SUPERCHARGER" (ROADRUNNER) § § §

1994. Det var ett bra år. **Slayer**, **Biohazard** och **Sick Of It All** släppte uppskattade plattor som står sig än idag. Men mest buller och bång stod nog nykomlingen **Machine Head** för. Redan på våren innan skivan kommit ut figurerade bandet i diverse hårdrocksblaskor och lovorden haglade innan musiken klamrat sig fast i folket på riktigt. "Burn My Eyes" gjorde bandet till det mest hypade och uppmärksammade bandet av alla. Men vinden vänder fort, **Machine Head** behövde tre år för att göra platta nummer två, "The More Things Change". Då hade **Korn** tagit över hela scenen och **Machine Head** var inte alls lika heta längre. Inte heller "The Burning Red" från 1999 slog hårt trots att den visade en ny sida av bandet. Bandet hade lämnat mycket av den besinningslösa ilskan bakom sig och uppdaterat sitt sound till ett **Korn**-liknande stuk med hjälp av den tidsenliga metalgurun Ross Robinson. Jag gillar faktiskt "The Burning Red", och det är på samma bana som "Supercharger" fortsätter. Robb Flynn sjunger hellre än vrålar, melodierna är fler och aggressionen är långt ifrån monoton. Men i samma klass som föregångaren kommer inte denna platta, jag saknar de snabba låtarna. Även om "Only The Names" , "Kick You When You´re Down" och "Deafening Silence" är hur bra som helst fattas det lite röj på "Supercharger". En bra platta, men har man en klassisk debutplatta är det svårt att inte jämföra med dem.

Larsa Carlsson

MARYSLIM – "QUIET INTOXICATED" (SINGEL) (WHITE JAZZ) § §

The Hellacopters II, räcker det inte med nummer ett? Nog för att rock n´ roll är coolt och inne att spela men **Maryslim** är på tok förutsägbara. Det är nästan att man får för sig att det är just Nicke Andersson och hans **The Hellacopters** man lyssnar på, men det finns väl säkert någon som får gåshud av sådana omdömen också. Inte för att tvåspårssingeln är så himla kass, men den tillför mig lika mycket som "Om En Bok" eller vad fan det heter som förstör allting på TV4.

Larsa Carlsson

MERCENARY – "EVERBLACK"
(HAMMERHEART) §§

Att riffa som **Fear Factory** och ha två sångare, en ordinär deathsnubbe och en som låter som **Hammerfools** Joakim Cans är danska **Mercenarys** musikaliska vision. Nu kommer de ingenstans med detta koncept, "Everblack" är en platta som inte kommer att förändra mitt liv på något sätt. Kanske till det sämre om jag inte förtränger denna plattas existens. Tempot är för segt för hålla låtarna levande, skall man spela musik i denna genre får man ha lite jävlaranamma. Det saknar **Mercenary**, och lite till.

Larsa Carlsson

MONSTROSITY – "ENSLAVING THE MASSES"
(HAMMERHEART) §§§

Att **Cannibal Corpse**-duon Corpsegrinder och Pat O´Briens förflutna i **Monstrosity** har påverkat detta bands uppmärksamhetsfaktor är allt annat än försumbar. "Enslaving The Masses" är en dubbel-CD, dels en med låtar från perioden 1990-1994 då Corpsegrinder höll i mikrofonen. Den andra CD:n är en liveskiva av modellen "standard". Lätt att lyssna på men svår att ta till sig. Nåväl, alla fans av bandet lär bli glada och bandet vet hur man spelar dödsmetall så jag ställer mig solidariskt i mitten på den femgradiga skalan och ger verket en trea.

Larsa Carlsson

MOTöRHEAD – "25 & ALIVE BONESHAKER"
(SPV STEAMHAMMER)
DVD + BONUS CD §§§

Det här är oavsett om man gillar **Motörhead** eller ej oerhört maxat. Det hårda paketet innehåller förutom en bonus-cd en nerbantad version av den konserten från Brixton Academy i London 2000 och en DVD med hela konserten plus en hel del lektyr för dem som inte kan tröttna på **Motörhead**. Här finns backstage intervjuer, ett par låtar från deras framträdande på Wacken Open Air 2001, några musikvideor och en hel del annat.
Bonus CDn kan man lika gärna bre mackan med direkt för vad ska man med den till när DVD:n levererar sådana möjligheter. Jag hoppas verkligen att fler band/bolag ser potentialen i "forumet" DVD som man verkligen kan proppa full med käftsmällar för de inbitna fansen.
Jag utelämnar mina personliga åsikter om **Motörhead** eftersom de är totalt irrelevanta här för inte ens jag kan sticka under stolen med att detta är mastigt och ett måste för de som fortfarande glorifierar Lemmy som gud.

Ronnie Schmidt

MY DYING BRIDE – "THE DREADFUL HOURS"
(PEACEVILLE) §§§§

My Dying Bride kompromissar inte, det står helt klart. Det närmaste kommersialism de någonsin kommit var med plattan "Like Gods Of The Sun" Sedan dess har de följt en slingrande stig som dock alltid lett framåt. Det kortaste spåret på "The Dreadful Hours" är ungefär fem och en halv minut långt, men de flesta låtarna är över åtta minuter långa. Det roliga - även om ordet "rolig" kanske inte är rätt ord att använda i en **My Dying Bride**-recension - är att det väldigt sällan känns som om låtarna är särskilt långa. Musiken är som den varit för det mesta långsam och en vacker blandning av tyngd och melodi, gitarrer och violin. Sångaren Aaron har valt att gå ända tillbaks till de ursprungliga rötterna och på många ställen plockar han fram den råa dödsmetallrösten igen. En bra, om än inte helgjuten, platta som passar bra som kontrast till alla snabba svartmetallplattor.

Robert Stotzky

(Läs även intervjun med Kittie på sidan 22)

MöRK GRYNING – "MAELSTROM CHAOS"
(NO FASHION) §§§§

Efter ett domedagsintro med klockspel, som förvrängs till klassisk musik och sedan helt plötsligt är det dags för det sedvanliga blackmetal köret, tänker jag. Efter några spår inser man att detta är ovanligt bra. Vassa slingor som etsar sig fast, aggressiv sång och hårt piskade trummor. Denna skiva är uppbyggd som en malström, först sjunker man ner i kaos, och sedan förhoppningsvis når man ytan igen. Hela konceptet bakom själva skivan är mycket väl genomarbetat. Det är skickliga musiker, som här återkommer efter några års tystnad. Välgjort, tight och väl mixat. Imponerande körer, som bidrar till en lite kusligare stämning. En mycket vacker akustisk låt lugnar ner en i mitten av plattan och sedan brakar helvetet lös igen!

Ninni Sjölund

(Läs även vår Mörk Gryning intervju på Slavestates hemsida, http://slavestate.cjb.net)

NECRODEATH – "BLACK AS PITCH"
(SCARLET) §§§

Italiens hårdaste bildades redan 1984 då de släppte demon "The Shining Pentagram". De
släppte två plattor innan dom splittrades, "Into The Macabre" och "Fragments Of Insanity"
Senare återuppstod bandet med "Mater Of All Evil". Band som **The Haunted**, **Marduk** och
Mayhem har nämnt **Necrodeath** som en stor influens. På "Black As Pitch" så visar bandet
upp en stenhård sida. Snabb och aggressiv thrash blandat med influenser från både death och black metal. Allt levererat med en bra produktion signerad Pelle Saether från Studio Underground i Västerås. Det här var för mig en glad överraskning och skivan är väl värd att kollas upp.

Daniel Bergqvist

NIGHTMARE – "COSMOVISION"
(NAPALM) §§

Skam den som ger sig. Fransoserna i **Nightmare** rönte mindre framgångar i mitten av åttiotalet. 1999 tog nostalgin så hårt på dem att de kände sig tvungna att greppa instrumenten igen. Med en omstrukturerad line-up sedan originalvokalisten Jean-Marie Box avlidit tyckte kvintetten att det fanns fler åttiotalsriff att damma av. Tiden har stått still sedan 1987 då bandet splittrades första gången, de fem trettiofem-plus gubbarna står idag i samma fil som **Hammerfall**, **Edguy** och de andra retrogängen. **Judas Priest** korsat med **Helloween**, dock inte lika bedrövligt som det brukar låta när nutidens powermetalband försöker bringa något vettigt ur förstärkarna. Men det beror förmodligen på att **Nightmare** hållit på ett tag, och de lär säkert glädja en och annan powermetaldåre där ute. Bandet själva får glädja sig åt att jag ger skivan dubbla betyget mot vad **Edguy** fick i förra numret.

Larsa Carlsson

"DETTA ÄR VERKLIGEN RASANDE BRA"

MUSTASCH – "ABOVE ALL"
(MAJESTY / EMI) §§§§

När "The True Sound Of The West" kom för ungefär ett år sedan så var det inte bara jag som applåderade spelglädjen i de sex spåren som satte de flesta och det mesta i rejäl gungning. Inget utrymme för oro dock för "Above All" gör något så otroligt ovanligt som att överträffa en förväntning, för detta är verkligen rasande bra. "Down In Black" inleder tätt följt av första singelvalet "I Hunt Alone" och första tanken ägnar jag direkt åt allsmäktiga **The Cult**, för visst har det hämtats inspiration därifrån på "Above All". 70-talet har satt sin prägel utan att överdriva svampkonsumtion eller psykadelia och istället givit plats åt starka låtar som etsar sig fast. En infekterad metallskalle som jag hittar givetvis **Black Sabbath** influenser som alltid och här är det emellanåt extra tydligt, vilket ju är allt utom negativt. **Mustasch** kommer att vara givna på fler-talet festivaler i sommar och jag är säker på att de kommer att blotta denna skygga genre till oanade höjder.

Ronnie Schmidt

(Missa inte vår Mustasch tävling på sidan.....)

NIGHTSHADE – "WIELDING THE SCYTHE"
(SCARLET RECORDS) §§§§

Tidstypisk melodisk-/svartmetall med alla attribut som hör till, fast med en sak som överraskar - låtar som faktiskt är bra. Melodiskt men hårt, en hel del keyboards, Göteborgsstämmor och en sångare som är rejält förbannad. Mycket rakare och bättre än **Dimmu Borgir** och alla deras kopior. Du vet hur det här låter.

Robert Stotzky

NDE – "FIX"
(RAGE OF ACHILLES) §§§§

30 sekunder in på skivan tar det, sedan så spricker ett sällsynt leende upp över mitt ansikte. Det första spåret på skivan, "Spitting Teeth" påminner på flera sätt om Anselmo och hans **Pantera** med sin käftsmällsreklam och hade utan pardon platsat på mediokra "Reinventing The Steel". Någon stöld a l a **Cosmic Ballroom** begår däremot inte **NDE** på långa vägar för de tar med sig en så ohyggligt attraktiv tillsats som blytung hardcore som de friskt spetsar denna välsmakande grogg med. Smärta behövs, smärta finns och smärta skapade denna koloss. Hoppas **NDE** kan få Phil att fokusera på **Pantera** istället för att lägga kraft på bedrövliga blackmetal hopkok som **Viking Crown**.

Ronnie Schmidt

OZZY OSBOURNE – "DOWN TO EARTH"
(EPIC) §§§

Ozzys första svenska listetta är ett faktum. "Down To Earth" fick sitta på tronen i en vecka till allas förvåning, detta är trots allt gubbens första riktiga platta på sex år. Det rockar fortfarande, det kan ingen förneka. Första singeln "Gets Me Through" med den Jonas Åkerlund tillverkade videon har till och med framgångsfullt visats på svensk television Men musiken har blivit mossig, "Ozzmosis" kändes så himla fräsch när den kom 1995 med sitt fantastiska ljud. "Down To Earth" känns faktiskt riktigt trist och förlegad bitvis, det är lugna låtar som "Dreamer" som sätter prägel och kvalitet på skivan. Odjuret från Skottlands röst går aldrig att sluta älska, men jag kan kräva mer av musiker som Zakk Wylde, Robert Trujillo (ex-**Suicidal Tendencies**) och Mike Bordin (ex-**Faith No More**). Jag är inte helt missnöjd med "Down To Earth", men jag tror inte att den kommer att hålla Ozzys flamma brinnande allt för länge. Det dröjer inte hela ex år tills nästa gång va?

Larsa Carlsson

PAIN – "NOTHING REMAINS THE SAME"
(STOCKHOLM) §§§

Jaha, så var den här igen, Peter Tägtgrens solobäbis **Pain**. Förra plattan "Rebirth" cementerade sig fast i ett ingenmansland där de flesta metalskallar diggade bandet i smyg då fasan för att få höra orden "gillar du disco?" skulle få självaktningen att rasa i botten. Nu är discon/technon mindre påtaglig på tredje verket "Nothing Remains The Same", plattan är mer varierad och dessutom lite hårdare. Medan "Rebirth hade en tydlig och utstakad röd tråd, blandar denna platta lite hur som helst vilket kräver sina genomlyssningar. Resultatet är en bra men ojämn skiva, som inte riktigt är lika kanon som "Rebirth".

Larsa Carlsson

PAIN OF SALVATION – "REMEDY LANE"
(INSIDEOUT MUSIC) §§§§§

Jag kan nästan redan nu säga att detta kommer att bli årets platta, det känns som om det enda som kan hota är **King Diamond** eller **Dream Theater**. Det här mina vänner är så mycket mer än bara musik, det är en upplevelse, en helt ny värld, något som inte kan beskrivas i ord. Allt är så perfekt, så otroligt tight. Hela plattan är ett enda stort glädjerus, man vill bara lägga sig ner på knä och skrika. Musiken talar alla språk, allt från det hårda metalliska till det småjazziga och poppiga. Trots den progressiva och komplexa musiken tappar man inte tråden en enda sekund, allt är perfekt arrangerat och för en stund får man följa med till en annan plats...

Kristian Forsell

PINK CREAM 69 – "ENDANGERED"
(MASSACRE RECORDS) §

För tyska **Pink Cream 69** så verkar det som om tiden har stått stilla. Musiken andas åttiotals hårdrock så det skriker om det. Hela skivan igenom så staplas redan beprövade grepp på varandra. Gammal vanlig rock med allsångs refränger som rullar på i ett sävligt tempo är

vad som bjuds på utgåvan "Endangered". Det här är den äldre generationens musik. Hade jag varit tio år äldre och haft en snygg hockeyfrisyr så hade jag kanske gillat det, men så är inte fallet.

Daniel Bergqvist

POWERGOD – "BLEED FOR THE GODS – THAT'S METAL LESSON ONE!" (MASSACRE RECORDS) §§§

Powergod har spelat in ett album med endast covers. Inte traditionella covers, utan snarare klassiker som har stått lite i skymundan. Grupper de valt är, bland andra; **Manowar**, **Yngwie Malmsteen**, **Anthrax**, **Lizzy Borden**, **Metal Church** och **Stryper**. Sången passar inte på alla låtarna, t ex **Metal Church**-covern, då det låter som att sångaren läspar, något irriterande när man tänker på det grymma originalet. Deras tolkning av "Madhouse" (**Anthrax**) faller också rätt platt. **Powergod** kan dock skryta med att de fått artister som Sabina Classen (**Holy Moses**) och Doro Pesch (och resten av bandet **Warlock**, en liten återförening med andra ord) att medverka i några låtar. Det märks helt klart i de låtarna vilka som är professionella (dvs Sabina C och Doro). Kanon att de lyfter fram klassiker. De har inte den bästa sångaren som finns men ändå. Heavy metal för helvete!

Ninni Sjölund

POWERS COURT – "NINE KINDS OF HELL" (DRAGONHEART) §

Efter ett schysst intro infinner sig en viss stämning. Kan man kalla denna musik "magikermetal"? Kanske. Diane Powers sjunger och spelar gitarr, det verkar vara just det som detta band lever på. Det låter som någon just lärt sig att spela, och sitter och övar på gitarrslingor. Musikaliskt sett är detta stundtals helt katastrofalt, diverse mystiska skrik här och var, stötig sång och tuggande **Iced Earth** liknande gitarriff. Lite väl mycket jobbiga taktbyten ibland, och ibland läggs fokus helt omotiverat på väldigt tråkiga gitarrslingor. Sången låter stundtals riktigt illa. Från mörk fyllig sång till opera-toner och pip på några få sekunder, denna skiva ger en inte en avslappnad sekund. Låter ofta som de spelar fel, även om de kanske inte gör det. Mycket svårlyssnat. Inte ens bra.

Ninni Sjölund

PRO-PAIN – "SHREDS OF DIGNITY" (NUCLEAR BLAST) §§§

Jag minns när jag fortfarande bodde hemma hos morsan och grannen klagade på det fruktansvärda oväsendet som fick balkongräcket att skaka. Oväsendet var **Pro-Pains** "The Truth Hurts" som jag tyckte var hur tung som helst när den kom. Bandet kom i skymundan i mitt musikintresse tills förra skivan "Round 6" dök upp. Gary Meskil kan fortfarande, hans **Pro-Pain** levererar fortfarande skön moshig hardcore. Bandmedlemmar har kommit och gått i mängder, bara Meskil själv är kvar från "The Truth Hurts". Kanske har sju studioplattor och två tusen konserter som bandet har avverkat under sina tio levnadsår satt sina spår i motivation hos flera av medlemmarna. **Pro-Pain** är som en hårt jobbande industriarbetare, senaste skapelsen "Shreds Of Dignity" är inget undantag. Mycket mosh och mycket hardcore. Nuclear Blast borde satsa hårdare på dessa killar.

Larsa Carlsson

PUNGENT STENCH – "MASTERS OF MORAL SERVANTS OF SIN" (NUCLEAR BLAST) §§

Det har gått hela åtta år sen österrikiska **Pungent Stench** släppte sin senaste skiva "Club Mondo Bizarre". Nu är de tillbaka med alstret "Masters Of Moral Servants Of Sin". I ärlighetens namn så har jag inte hört värst mycket av vad österrikarna har presterat tidigare.
Men på senaste släppet så är det helt enkelt vanlig dödsmetal som spelas. Personligen så
hamnar jag varken i glädjerus eller i ett beundrande tillstånd när jag lyssnar på skivan.
Finner den däremot som standard och tråkig.

Daniel Bergqvist

THE QUILL – "VOODOO CARAVAN" (SPV STEAMHAMMER) §§§

Flumrock förankrat i tre olika decennier dyker inte upp var dag. Åtminstone inte i sådana här vassa förpackningar för trots att genren inte får mitt hjärta att slå tio gånger snabbare så är det de stonerinfluerade partierna som fördelar. Stonern som i år bara måste få sitt definitiva genombrott i Sverige i och med releaser av band som **Mustasch**, **Awesome Machine** och **Spiritual Beggars**. "Voodoo Caravan" kvalar in här trots att jag tycker att de saknar det kroniska, obligatoriska gunget som de övriga psykedeliska professorerna så väl skakar fram.
Om man skulle filtrera bort en del av de starka 70-tals influenserna och istället ge plats för en något tyngre ljudbild så skulle det här kunna bli precis hur bra som helst.

Ronnie Schmidt

MARKY RAMONE AND THE SPEEDKINGS – "NO IF'S AND'S AND BUT'S!" (WHITE JAZZ) §

Marky Ramone spelade trummor på tre av Ramones album. Nu när sångaren och legenden Joey Ramone är död och begraven försöker kläparen Marky fånga lite extra uppmärksamhet genom att lägga till sitt artistnamn i bandnamnet. Självklart hade bandnamnet **The Speedkings** gett mindre blickar till sig, men då hade de varit rätt proportioner på det hela. Låt er inte bli lurade, denna platta har inget med **Ramones** att göra. Vill du ha en misslyckad kloning av **The Hellacopters** första platta så varsågod och tar för dig.

Larsa Carlsson

RECLUSION – "SHELL OF PAIN" (LISTENABLE RECORDS) §§§§

En överraskning utan en förväntan är alltid oöverträfflig i mina ögon. En skiva från Listenable Records måste jag erkänna skapar exakt noll i förväntningar med tanke på många av de horribelt dåliga releaser som de har spottat ur sig de senaste åren. **Reclusion** skiljer sig redan där från mängden för det här är tillsammans med **Arises** "The Godly Work of Art" en av förra årets främsta debuter från ett svenskt metalband. En "kunnig" sätter sig säkert omedelbart och plockar ur riffen och tidsbestämmer de likt de insnöade galningarna på Antikrundan medan en annan bara ställer sig upp, ler och agerar ut i ett totalt oregisserat rörelseschema. För det här är stundtals bra, riktigt bra och när jag börjar närma mig slutet av vaxet har jag bara lyckats notera ner ett till två spår som lämnar en del kvar att önska. Givetvis redan beräknat av **Reclusion** för då avslutar de skivan med två projektiler i form av "A Force Of One" och "Speak The Truth" och vips så är de små felstegen kvitterade. Skönt att konstatera att Göteborg fortfarande agerar framsida i den här nationen.

Ronnie Schmidt

(Läs även intervjun med Reclusion på sidan 04)

SALACIOUS GODS – "SUNNEVOT" (COLDBLOOD INDUSTRIES) §

Jag har recenserat **Salacious Gods** förr, då skrev jag att de hette **Salarious Gods**. Så går det när man envisas med oläsliga loggor. Nu har de återvänt med en mer läslig logga men samma pissdåliga musik. Självklart snackar vi blackmetal utan själ eller känsla. Trummorna piskar på i ett hisnande tempo, och trots att de är fem stycken i bandet så verkar det inte som om någon kan spela bas - ljudbilden domineras nämligen totalt av diskantrika gitarrer. För övrigt har töntarna en hel del att lära i konsten att använda keyboards. Lyssna på **Cradle Of Filth**, för helvete och fatta att det går att göra mer än att ligga i bakgrunden och fisa mjuka ljudmattor eller upprepa fyra toner i all oändlighet.

Robert Stotzky

SCARVE – "LUMINIFEROUS" (LISTENABLE RECORDS) §§§

Det är svårt att inte le fånigt när man tänker på hur jag och min kollega Larsa fullständigt torterade Arvika-festivalen för några år sedan med **Strapping Young Lads** skiva "City". Vi spelade den konstant på vår halvrisiga bandare och depprockarna och syntharna slet sitt svartstripiga hår och ville väl hellre att vi skulle spela någon gammal sliten **The Cure** bootleg från någon spelning som ingen hade hört talas om. Total ignorans fick de som respons och orsaken till tillbakablicken är det franska bandet **Scarves** debut för de nästintill erkänner att de har försökt göra en hårdare variant av **Strapping Young Lad**. Lyckas de? Tja, inte helt oävet är det faktiskt och några spår är fantastiskt bra, mycket tack vare Daniel Bergstrands kliniska produktion där det hörs ganska tydligt att han tidigare har tryckt på knappar åt **Strapping Young Lad** och **Meshuggah** tidigare. Variationen är lite väl kantig dock och ibland kan man inte låta bli att stänga ute irritationen över **Strapping Young Lad** plagiatet, men kan man bortse från detta så är detta definitivt värt att kolla in.

Ronnie Schmidt

SIEBENBÜRGEN – "PLAGUED BY THY ANGEL" (NAPALM RECORDS) §§§

"Dra mig baklänges på en liten vagn, det här är ju riktigt bra!" var min första reaktion på **Siebenbürgens** fjärde fullängdare. En solid mix av power, heavy och blackmetal med obligatorisk vän kvinnosång. Detta bör tilltala fans av nämnda musikstil.

Robert Stotzky

SILENT FORCE – "INFATUATOR" (MASSACRE RECORDS) §§

Detta är något så ovanligt (?) som ett tysk-amerikanskt band. Sångaren DC Cooper sjöng förr i bandet **Royal Hunt** och Alex Beyrodt (gitarristen) lirade i **Primal Fear** förr. Titelspåret "Infatuator" rockar järnet! Tankarna dras till band som **Judas Priest**, även om sångaren inte kommer upp i samma höga toner som Rob Halford. Resten av låtarna är inte lika bra. **Silent Force** har turnerat med **Stratovarius** och det finns en hel del likheter med dem. Mot slutet av skivan har de gjort en trilogi om romarriket, lite intressant koncept, som lyser upp en annars rätt tråkig samling låtar. Blir så enformigt efter ett tag att man bara vill spy. Som bonus finns en livevideo eller snarare en turnévideo till låten "See Beyond" på skivan. Den livar upp en hel del.

Ninni Sjölund

SINERGY – "SUICIDE BY MY SIDE" (NUCLEAR BLAST) §§§§

De som känner mig väl vet om att jag har svårt för powermetal. Just därför känns det extra skönt att kunna säga att jag hittat ytterligare ett band i denna genre som jag faktiskt med glädje kan lyssna på. **Sinergy** bildades sommaren 1997 av metalgudinnan Kimberly

"EN DEBUT SOM LOVAR MYCKET"

RELEVANT FEW – "WHO ARE THOSE OF LEADERSHIP?" (NO TOLERANCE RECORDS) §§§§

Redan i vårt debutnummer hissade vi en varningsflagg för dessa få relevanta män. Sedan den första och enda demon hittills som ju resulterat i ett kontrakt med No Tolerance så har **Relevant Few** ökat tempot ytterligare ett snäpp. Trots att vissa partier kanske skulle innehålla ytterligare en tempoväxling för att kallas grind så vill jag ändå karaktärisera detta som just det. Vi svenskar är ju bortskämda med grind av världsklass tack vare band som **Regurgitate** och **Nasum** och även om **Relevant Few** kanske inte når upp till dessa titaner på sin debut så placerar de sig tätt, tätt efter. Sångaren Johan Carlsson adderar en tyngd till ljudbilden som så ofta förbises i denna genre där mycket rör sig kring fart och i kombination med Robert Hakemos vansinneskrik så har vi ett på gränsen till fulländat par. Det grämer mig verkligen att den schemalagda turnén med giganterna **Napalm Death** inte blev av för det här muskelpaketet skulle ha fått de erfarna britterna att skräna annat än blott "Sven-Goran, Sven-Goran, Sven-Goran".

Ronnie Schmidt

"EN RIKTIGT SKÖN KÄFTSMÄLL"

REVOLVER – "THE UNHOLY MOTHER OF FUCK" (MUSIC FOR NATIONS) §§§§

Nu gungar väggarna! Tysk/svenska samarbetet **Revolver** kör 150 på en nittioväg med sitt garageaktiga **Entombed/Motörhead** rock n´roll ös. De tre tyska instrumenthanterarna plus den svenske sångaren Jens C. Mortensen (ex-**Slapdash**) sparkar lyssnaren stenhårt i arslet med kompromisslös, simpel och aggressiv partyrock av den tyngsta sorten. Det är tungt, elakt och tyket med glimten i ögat. Metal, alkohol och brudar är evighetsteman som **Revolver** håller sig till under plattans tolv fartfyllda spår. Årets första smäll, snälla slå mig igen! Det här rockar hårdare än det mesta. Så bjud hem polarna, vrid upp stereon till elva och släng er besinningslöst över alkoholen.

Larsa Carlsson

Goss (**Therion**, **Ancient**, **Dimmu Borgir**) och Jesper Strömblad. Då Kimberly av olika anledningar var tvungen att flytta från Sverige till Finland så var det av förklarliga skäl svårt att hålla ihop bandet. Hon såg helt sonika till att skaffa ett gäng nya finska medlemmar och år 2000 släpptes "To Hell And Back". Nu är det dags för "Suicide By My Side" att se dagens ljus och det är inte en dag för tidigt. För att återvända till början av recensionen så vet de som känner mig riktigt väl att jag även är svag för kvinnliga vokalister, särskilt i metalband. Nu är det inte enbart därför jag skall hylla den här plattan även om Kimberly har en pipa som inte går av för hackor. Nej, plattan har så många andra kvaliteter som gör den högst njutbar. Det vimlar av duellerande gitarrer i typisk Göteborgs-stil, refränger som är catchy på typiskt powermetalvis och så vidare.

Robert Stotzky

SINISTER – "CREATIVE KILLINGS" (HAMMERHEART) §§

Sinister har manglat Europa runt ett bra tag utan att få något riktigt erkännande. Nu är den holländska kvartetten här igen efter en tids frånvaro, "Creative Killings" heter uppföljaren till den ett par år gamla "Aggressive Measures". Det största utropstecknet sedan sist är bytet från en sångare till en sångerska. Har **Sinister** gått över till gothmetal? Nej, absolut inte, sångerskan Rachel growlar minsann som en redig karl. Att det är en kvinna bakom mikrofonen är faktiskt svårt att tro, äntligen har jämställdheten i samhället kommit så långt att kvinnor frontar deathmetalband.
Men även om Rachel river järnet ligger hennes medmusikanter på en annan nivå. Faktum är att det händer inte så mycket när **Sinister** spelar. Det handlar om hyfsat snabba trummor och bortkomna, anonyma gitarriff. Ett par låtar går väl an, men sedan tröttnar även den mest insnöade old-school fantasten. Det är inte så att plattan är rutten, men konkurrensen är benhård. Efter ett par gäspiga låtar vaknar jag dock till liv när plattans sista spår "Storm In My Mind" avfyras. Men det är ju en **Possessed**-cover. **Sinister** står fortfarande på fel sida av dimridån.

Larsa Carlsson

SLODUST – "TWISTED AHEAD" (BLACK MARK) §§§

Slipknot, för det är omöjligt att inte nämna den gruppen när man lyssnar på "Twisted Ahead" har skakat om en hel hårdrocksvärld det senaste året och fått yngre som äldre att dra öronen åt sig. Band som **Slipknot**, **Korn**, **Deftones** och **Linkin Park** har skapat en enorm våg över USA och tittar man på MTV2 så dyker det upp mängder av nya band varje dag. Märkligt nog så har vågen låtit vänta på sig här i Sverige och det enda bandet som jag kommer att tänka på som har kontrakt är **Headplate** och deras debut var ju inget att klä av sig för. Nynäshamn debutanterna **Slodust** påminner en hel del om **Korn** och **Slipknot** fast med en hel del Max Cavalera fasoner. Aggressivt, svängigt och tempostarkt med ett flertal riktigt adrenalinsprudlande spår som t.ex. utmärkta "This Day". **Slodust** har vi hört förut i olika tappningar men detta är ett av de bättre plagiaten och de biter utan tvivel av mandlarna på 90 % av den amerikanska låtsaseliten. Med lite mer eftertanke och en gnutta mer originalitet så kan **Slodust** bli riktigt, riktigt bra framöver.

Ronnie Schmidt

SOILENT GREEN – "A DELETED SYMPHONY FOR THE BEATEN DOWN" (RELAPSE) §§§§

Jag älskar Relapse. Det måste vara det bästa skivbolaget tillsammans med Roadrunner.
Att bara ge ut högkvalitativ rens musik ger ett stort plus i kanten i min bok. **Soilent Green**
håller Relapse fana högt. Med sin totalt kaotiska musik som går i grindens, dödens och
sludgens tecken rensar de skiten ur de flesta band. Det är tungt, det är snabbt, det är
vansinnigt och jag avgudar det.

Daniel Bergqvist

SOILWORK – "NATURAL BORN CHAOS" (NUCLEAR BLAST) §§§§

Det osar mycket från **Soilwork** nu. Det är många som hyllar bandet, inte bara Rob Halford. Bara ett år gånget efter "A Predator´s Portrait" är skåningarna tillbaka med fjärde plattan "Natural Born Chaos". För att verkligen få till det har man skeppat över den gudomlige kanadicken Devin Townsend för tjänst bakom spakarna. Melodiös döds med starka thrashband korsat med **Strapping Young Lad** var vad jag förväntade mig och det var det jag fick in i öronen också. Björn "Speed" Strid har verkligen fått kämpa för att få till alla vokala harmonier, rapporter om söndrig strupe under inspelningarna har sipprat ut. Men han har lyckats, Townsend har säkerligen visat hur man skall kunna få till ren sång utan att låta som en genitalskuren powermetaljöns. Materialet är lättlyssnat och biter sig fast i mig fortare och hårdare än vad en ilsken pitbull skulle kunna åstadkomma. Titelspåret samt andra spår som "As We Speak", "The Flameout" och "The Bringer" har refränger som sätter sig i skallen, varken du vill eller inte. **Soilwork** är musikpsykopater, de tränger in i din hjärna och rör om ett par varv. Ibland känns allt inrutat och förutsägbart, men borster man från det inser jag att jag just nu håller en av årets bästa svenska plattor i handen. Slår inte bandet igenom nu kommer de aldrig att göra det. Höll på att glömma att säga att nya snubben bakom tangentbordet är Sven Karlsson som tidigare har tjänstgjort i **Embraced** och **Evergrey**.

Larsa Carlsson

SOUTHFORK – "STRAIGHT AHEAD" (BLACK MARK) §§

Svensk stenad rock är på stark frammarsch, och det har medfört att man kan plocka ur russinen ur kakan. **Southfork** har det rätta soundet, helt klart. Lite sämre är det att få till de riktigt bitande låtarna som till exempel **Mustasch** lyckas så bra med. Nu skall jag dock inte trycka **Southfork** under ytan helt, det är alltid kul med levande tung rock som inte andas tusentals studiotimmar. Det är gött grus i gitarrerna och småflummigt hela vägen. Killar med en Gibson Flying V går alltid före i kön.

Larsa Carlsson

SPOILER – "MUD N´ GLITTER" (SUBURBAN RECORDS) §§

Öknen har fastnat i Holland. **Spoilers** "Mud n´ Glitter" är den holländska kvartettens debutplatta. Bitvis rockar den på ganska bra, men ett par dagars eftertanke har allting dunstat. De feta riffen har redan bleknat efter ett par genomlyssningar. För fantasten inom genren är plattan ett måste, då det är acceptabel stonerrock. Men de som inte har råd med allt i världen väntar på nya **Fu Manchu**.

Larsa Carlsson

STORMLORD – AT THE GATES OF UTOPIA" (SCARLET) §§§

Detta är **Stormlords** andra skiva som ska få folk att få upp ögonen för italienarnas musik. En musik som bäst kan beskrivas som ett snabbare **Rhapsody** med blackmetal sång. Det första intrycket av "At The Gates Of Utopia" är att det är alldeles för pompöst och teatraliskt. Men efter några genomlyssningar så växer skivan till en helt schysst skapelse. Den här skivan kommer jag säkerligen att lyssna på fler gånger.

Daniel Bergqvist

STORMWIND – "REFLECTIONS" (MASSACRE RECORDS) §§§

Jag vet att jag i och med denna recension kommer att få utstå både spott och spe från mina kollegor på Slavestate. Det kan jag ta för ag vet ju att jag har rätt. Det råkar nämligen vara så att "Reflections" är en av de bästa plattor jag hört under 2001. Jo, det är mjuk, melodiös hårdrock. Jo, Joe Lynn Turner skulle säkert kunna tänka sig att sjunga i **Stormwind**. Men det är ju också så jäkla bra att man tappar andan. Så gott som varje låt bjuder på en refräng av superlimskaraktär - omöjlig att få ur skallen när du väl en gång hört den. Gitarren bjuder på riff av så hög klass - men samtidigt av ytterst kommersiell karaktär - att knappt ens Ritchie Blackmore under sina glansdagar i **Rainbow** skulle klarat av att bräcka dem. Nu kanske du undrar varför jag inte ger plattan högsta betyg? Det skall jag tala om för dig. Det beror helt enkelt på att varje låt börjar med ett intro av modell vågskvalp, kvittrande fåglar eller kastanjetter. De tillför inget utan blir bara helt onödiga avbrott när man lyssnar på plattan. Hade månne keyboardisten ett gäng samplingar över som han bara var tvungen att använda? Jag vet inte, men intros av dylik karaktär är av ondo och skall utrotas.

Robert Stotzky

SUGARCOMA – "WHAT GOES AROUND E.P." (MUSIC FOR NATIONS) §§§

Engelskt band som låter som en blandning av **Hole** och svenska **Sahara Hotnights** och visst går det hem hos mig. Det kunde gärna få vara lite hårdare, lite snabbare och lite mer originellt, men **Sugarcoma** bevisar att en bra röst och en bra melodi räcker långt. Mer pop än metal, vilket inte alls är helt fel ibland.

Robert Stotzky

TAD MOROSE – "MATTERS OF THE DARK" (CENTURY MEDIA) §§

Bollnäs egna powermetal pojkar är tillbaka med sitt sjunde verk, samling och mini-cd inräknat. Den senaste skivan jag har hört med bandet är "Sender Of Thoughts" från 1995. Den största skillnaden från den plattan och "Matters Of The Dark" är att nu verkar de ha skrotat **Dream Theater** ambitionerna och satsar på tung powermetal rakt igenom. Helt fruktansvärt är det inte, men man har hört det så många gånger förut.

Daniel Bergqvist

TESTAMENT – "FIRST STRIKE STILL DEADLY" (BURNT OFFERINGS INC) §§

Någon närmre presentation behöver väl knappast bandet **Testament**. "First Strike Still Deadly" är en skiva med nyinspelningar av gamla låtar. Bland annat "Over The Wall", "Into The Pit" och "Alone In The Dark". Även forna **Testament**-medlemmar som Steve Souza och Alex Skolnick medverkar på detta album. Så vill ni ha era gamla versioner uppdaterade så är det bara att införskaffa "First Strike Still Deadly".

Daniel Bergqvist

(Läs även intervjun med Testament på sidan 20)

THEATRE OF TRAGEDY – "ASSEMBLY" (NUCLEAR BLAST) §§

Min spontana reaktion över förra alstret "Musique" var först total avsky. Förstod inte alls utvecklingen och rankade den snabbt som en profitjakt och kåthet på global framgång. Placerade skivan åt sidan och månaderna tickade så smått iväg när jag helt plötsligt mer och mer började fastna för det specifika elektroniska i musiken, mycket tack vare allsmäktiga **Apoptygma Berzerk**. "Musique" åkte i samband med detta återigen fram och nu utan skygglappar så tyckte jag verkligen om plattan. "Assembly" känns som en ren fortsättning och utveckling av "Musique" och bjuder inte direkt på några chockscener men däremot på en hel del starka spår som verkligen sätter sig. Produktionen är briljant och det märks nu att de på riktigt har börjat lära sig hantera de många valmöjligheterna inom elektroniken. Skivtiteln säger allt för det här är verkligen en förening av så vansinnigt mycket kunnande, sammansvetsat av en hunger efter

ständig utveckling. **Theatre Of Tragedy** är långtifrån framme ännu men de är onekligen en bra bit på väg.

Ronnie Schmidt

(Läs även intervjun med Theatre Of Tragedy på sidan 38)

THEORY IN PRACTICE – "COLONIZING THE SUN" (LISTENABLE RECORDS) § § §

Theory In Practice måste vara dödsmetallens melodiösa svar på **Meshuggah**. "Colonizing The Sun" är om möjligt ännu mer skruvad och vansinnigt varierad än "The Armageddon Theories" och att det rör sig om vansinnigt skickliga musiker behöver man inte vara strängbändare för att förstå. Mängder av skumma passager och solon som helt plötsligt avstannar och vänder riktning åt det rakt motsatta hållet, turas om med taktbyten som ibland är lite väl abstrakta. Det är svårt att få grepp om **Theory In Practice** och tröskeln mellan briljans och fiasko är ju som bekant väldigt låg och lätt att överskrida. Denna passerar de i båda riktningar ganska ofta men när de väl ger mig lite tid till att smälta in i en ljudbild så är det rasande bra. **Theory In Practice** är nog helt enkelt för bra för det här infekterade pallet.

Ronnie Schmidt

TIAMAT – "JUDAS CHRIST" (CENTURY MEDIA) § § §

Ta de tre senaste **Tiamat**-plattorna i en mixer så har du "Judas Christ". Det börjar mycket lovande med "The Return Of The Son Of Nothing" som skulle kunna vara hämtad från "Wildhoney". Plattan bjuder som sagt på blandad kompott utan några vansinniga överraskningar. Bättre än förra släppet, men det säger inte så mycket kanske. **Tiamat** lever i alla fall i högsta grad och jag hade på förhand faktiskt tappat hoppet om att detta band skulle kunna leverera någon anständig platta överhuvudtaget. "Judas Christ" är första positiva tecknet från **Tiamat** sedan "Wildhoney"

Larsa Carlsson

(Läs även intervjun med Tiamat på sidan 10)

TIDFALL – "INSTINCT GATE" (NUCLEAR BLAST) §§

Tidfall imponerade på mig med förra årets släpp, "Circular Supremacy". Tyvärr gör de mig besvikna med sitt nya släpp. Det är inga stora förändringar rent musikmässigt - det är fortfarande keyboardbaserad svartmetall som gäller. Däremot är låtarna förbluffande platta och intetsägande. Usch och fy, det här går bort.

Robert Stotzky

TITAN FORCE – "ALL THAT IT IS" (SHARK) §

Powermetal utan vråltriggade trummor, sådant trodde inte jag existerade. Nu är i och för sig detta en återutgivning av material som har ett antal år på nacken, så skälen till det annorlunda soundet är kanske tidstypiska. Oftast kan man likna dagens powermetalplattor vid en tub mjukost. Man vet alltid vad som kommer ut ur tuben och man vet hur det smakar. **Jag Panzers** Harry Conklin sjunger även i **Titan Force** om någon bryr sig. Jag gör det inte, det här var banne mig råtrist. Hellre ingen musik alls än detta.

Larsa Carlsson

TIMO TOLKKI – "HYMN TO LIFE" (NUCLEAR BLAST) § §

Mannen vi alla känner igen från **Stratovarius** släpper sitt andra soloalbum med halvrockiga midtempoballader. Dragen från **Stratovarius** finns fortfarande där, men slå mig inte när jag säger mig höra vissa gemensamma drag med **U2**. När "Father", denna helt fruktansvärda låt, får utgöra den absoluta botten svarar "Little Boy I Miss You" med sitt smått genialiska arrangemang. Vad jag saknar är viss originalitet och mer variation i låtarna. I överlag en ganska tråkig platta.

Kristian Forsell

TREE – "NO REGRETS NO REMORSE" (DREAM CATCHER) § § § §

Återigen svänger det i Larsas stereo. En skitig gitarr, uppbackat av mullrande bas och otriggade trummor känns ofta som en ren fröjd för mina öron. **Tree** har hittat ett vinnande koncept, de startade nämligen som ett hardcoreband och har efter strävandet efter ett stonergroove a´la **Kyuss** och **Fu Manchu** behållit mycket av det gamla hardcorestuket. Således kan man kalla det så vackert för en crossover, men huvudparten av soundet ligger innanför de nedrökta domänerna. "No Regrets No Remorse" är en varierad historia, med ett par utstickande snabba punkiga låtar och flera sköna släpande ökendoftande spår. Däremellan är det som det skall vara, det vill säga diesel i disten och foten på pedalerna. De två sista låtarna, "Live Life" och "Stuck On Stupid" är banne mig riktigt bra, likaså "Get In The Way" och "Redemption". Däremot borde bandet strukit "Mexican Beer", som är en värdelös tvåkönad duett, som förstör mer än vad den giver.

Larsa Carlsson

TWISTED SISTER – "CLUB DAZE VOLUME II" (SPITFIRE RECORDS) § § § §

Delar av de två första låtarna är inspelade 1984 (under "Stay Hungry" sessionen) men de gjordes färdiga under förra året. Ös som fan. Denna platta ger mig lyckokänslor. Detta är **Twisted Sister** som man minns dem!

Låtarna tre till nio spelades in 1979 för ett radioprogram, som sedan aldrig sändes, och banden glömdes bort. Tack och lov att de hittades. Livekänslan är påtaglig och det är ingen tvekan om att Dee Sniders röst är lika bra i studion som live. Som vanligt kör Dee sitt mellansnack och små hyss vilket är underbart att höra, så livfullt. Som avslutning på skivan är låtarna tio till tretton tagna från radioinspelningar, eftersom inte originalen hittats är kvalitén rätt dålig. Denna skiva blir en nostalgisk tillbakablick för många, även för mig.

Ninni Sjölund

VANDEN PLAS – "BEYOND DAYLIGHT" (INSIDE OUT) § §

Tyska **Vanden Plas** rör sig i samma territorium som **Dream Theater**. Gruppens progressiva rock berör inte på samma sätt som genrens redan nämnda giganter. **Vanden Plas** visar upp vackra arrangemang och musikaliska teknikaliteter men det händer liksom ingenting. Lägg också till att musiken ibland ligger farligt nära powermetal och det är ju som alla vet inte alltid kul.

Daniel Bergqvist

WITCHERY – "SYMPHONY FOR THE DEVIL" (MUSIC FOR NATIONS) § §

Witchery är på pappret en riktig drömkonstellation med medlemmar från **Haunted**, **Mercyful Fate** och **Satanic Slaughter**. Debuten "Restless and Dead" var med sin lite catchiga, starkt åttiotals inspirerande metal ett ganska kul begrepp att sätta på under förfesten. Melodistarkt och signerat ett gäng erkänt skickliga musiker som verkligen kunde sina instrument."Symphony For The Devil" skiljer sig inte nämnvärt från de tre föregångarna vilket gör att **Witchery** bara känns så fruktansvärt onödiga, tråkiga och ointressanta. De hanterar fortfarande sina vapen väl vilket de vet om och då resulterar det ju givetvis i sega solon utan några som helst poänger, även känt som Yngwie syndromet. Sången har jag aldrig tyckt om eftersom jag tycker att den skär sig så oerhört mot musiken och på "Symphony for the Devil" är det faktiskt ännu mer tydligt än tidigare. Om ni bara visste hur skönt det var att sätta på "Hate Song" med **Haunted** efter att ha lyssnat igenom det här några gånger och höra Dolving pedagogiskt skrika "Hate, hate, hate, hate". Kompromisslöst och ärligt så det förslår. Bättre botemedel mot tamhet, tristess och enformighet får man definitivt leta efter.

Ronnie Schmidt

WITHERING SURFACE – "WALKING ON PHANTOM ICE" (COPRO) § § §

Dansken Michael H Andersen har inte bara omfång när det gäller kroppshyddan, han har även ett brett röstomfång. I **In Flames** liknande **Withering Surface** blandar han skriksång med fläckfri melodiös sång. Herr Andersen är även sångare i **Thorium** och förvaltare över deathmetaletiketten Mighty Music. **Withering Surface** spelar melodiös snäll-döds, men rakare än vad man är vad att få höra. Istället för att trassla in sig i arrangemang och återvända hittar bandet snabbaste vägen till refräng. Plattan väger lite lätt ibland, det skulle inte sitta fel med lite mer kraft i gitarrerna. Men de flesta av låtarna är bra och plattan är värd en genomlyssning av fans av soundet som fått sitt namn efter min hemstad.

Larsa Carlsson

WITHIN REACH – "COMPLAINTS IGNORED" (BAD TASTE RECORDS) § § §

Within Reach tillhör en kategori som onekligen utarmas mer och mer. **59 Times The Pain** och **Breach** har valt helt nya inriktningar och antalet riktigt kvalitativa band som levererar stenhård hardcore med ena foten i noise kan man lätt räkna på en hand, åtminstone inom detta riket. **Within Reach** struntar totalt i övriga Sveriges utveckling och försvinner ena stunden bort i dunkla ridåer för att spåret senare trycka gasen i botten och fräsa ur sig kvalitets hardcore som ju har varit så sällsynt i Sverige på den här sidan 2000-talet. Samspelet mellan aggressivitet och nedstämdhet fungerar här emellanåt fanatiskt bra och en extra eloge ska de ha för att de med avslutande spåret ger mig en släng av den så irriterande igenkänningsfaktorn. "Killing Of The Spirit" verkar vara designad just för mig men majoriteten bör också ta åt sig. "And this is what we call freedom?" Ja, hur definierar vi egentligen begreppet frihet nuförtiden?

Ronnie Schmidt

ANDREW W.K. – SAMPLER FRAN "I GET WET" (UNIVERSAL) § § § §

Han verkar njuta av att få ett fetsmocka över käften, den där lustige amerikanska ynglingen **Andrew W.K.** I jämförelse med megatönten **Kid Rock** är **Andrew W.K.** en riktig kanonkille. **Kid Rock** är allt annat än en relevant måttstock för musik och dessutom röjer faktiskt herr **Andrew** de flesta av banan med sin röjiga partyrock. Radio och TV-dängan "Party Hard" bevisar att de fördomar jag hade innan jag slängde in fyraspårssamplern var obefogade. **Andrew W.K.** är här för att älskas eller hatas, inget annat. 2000-talets **Mötley Crüe**!

Larsa Carlsson

WOLF – "BLACK WINGS" (NO FASHION) § § §

Om skivaffären mot förmodan inte skulle ha inne "Killers" eller **Iron Maidens** självbetitlade debut kan du köpa den här istället. Detta är nämligen så nära **Iron Maiden** 1980 man kan komma. Jag måste erkänna att det är svårt att inte dra på läpparna och ryckas med i de småpunkiga låtarna. Melodierna sitter som gjutet och arrangemangen övertygar, tyvärr är det de riktigt bra låtarna som saknas men om bandet fortsätter i samma utveckling på varje platta som de har gjort från sin debut till denna så har vi snart något mycket stort att vänta oss.

Kristian Forsell

WOLFEN SOCIETY – "CONQUER DIVINE" (NO FASHION) § §

Ondskans dreamteam är åter, åtminstone om man får tro bandet själva för självförtroende finns det gott om i det här lägret. Säkert befogad för med medlemmar från band som **Dark Funeral, Incantation** och **Archeron** har säkert bekräftelserna haglat över de vid ett flertal tillfällen genom åren. Men om man ska ta "Conquer Divine" för vad det är så är det verkligen inget att hetsa upp sig över, om man nu inte avgudar lågkvalitativ, trött dödsmetall. Titelspåret är helt okej trots att även den släpar på tok för länge men sedan hittar jag inte mycket mer att hänga upp i pentagrammet. "This recording is dedicated to one thing...pure fucking hatred", månända men med en sådan stark emotionell drivkraft så måste man kunna leverera mer ondska än fyra halvtaskiga spår som är så trista så att jag nästan går och köper en **Mortification** t-shirt. Men bara nästan...

Ronnie Schmidt

ROB ZOMBIE – "THE SINISTER URGE" (GEFFEN) § § § §

Svärmorsdrömmen Rob Zombie är tillbaka med sin andra soloplatta, den forne **White Zombie** frontmannen gasar på i samma växel som "Hellbilly Deluxe". Man känner lätt igen Rob Zombies prylar, det är ju här hans musik låtit så länge jag känt till den. Inga överraskningar, men en knippe bra låtar har smugit sig med. Den skäggige gubben har som vanligt lyckats få till schysst dansant men hård metal. Den smått nekrofiliska kärleken för döda brudar är kvar, uppföljaren till "Living Dead Girl" heter "Dead Girl Superstar". Gode Robban har även släpat ner coola snubbar som Kerry King, Ozzy Osbourne, Tommy Lee i studion, inte fy skam! Så det är väl bara att korka upp smuggelspriten eller vad som står närmast och rocka på till "The Sinister Urge". Perfekt fredagsmetal!

Larsa Carlsson

BURNT BY THE SUN

Burnt by the Sun. Ännu ett kraftpaket som berikar Relapse stall av högkvalitativ musik. Nu när fullängdsdebuten "Soundtrack To The Personal Revolution" väntar på att skaka om sina lyssnare så passar jag på att kolla in läget med gitarristen Chris Rascio.

text: daniel bergqvist | bild: relapse records

Men innan vi tar reda på vad Chris har att säga så tar vi lite historia. Gruppen bildades 1999 av de gamla bekanta David Witte och John Adubato. Dessa herrar började skriva musik tillsammans när gruppens vokalist Mike Olender anslöt sig till bandet. Meningen med gruppens musik var nämligen att David och John var så trötta på att införskaffa skivor som inte höll vad de lovade. Istället så tog de saker i egna händer och skrev musik som de själva skulle vilja höra. En EP spelades in och kort därefter hoppade Chris in i bandet och lämnar oss där vi står nu, det vill säga med en fullängdsdebut som skriker efter vår uppmärksamhet. Hallå Chris! Hur känns det nu när er nya platta är klar och utgiven?

– Jag måste säga att det känns fantastiskt. Jag är både glad och uppspelt. Detta är den första riktiga skivan som jag är med och spelar på. Det är otroligt stort för mig.

När du lyssnar på skivan så här efteråt, är du nöjd med resultatet?

– Jag kan inte vara mer än nöjd. När vi i bandet satt och lyssnade igenom skivan så slogs vi av hur bra det lät. Visst finns det saker som vi kunde ha gjort annorlunda, men vi är helt klart nöjda.

Burnt By The Suns musik är relativt svårdefinierad. Bandet visar upp en riktig smältdegel av det bästa ur såväl grindcore som riktigt förbannad hardcore. Hur vill då Chris att gruppens musik ska definieras?

– Det är ganska svårt att sätta oss i något speciellt fack. Jag gillar det inte heller egentligen. Vi får höra hela tiden att vi är grindcore eller hardcore. Visst, vi har grindpartier i våra låtar liksom hardcorevibbar, men jag skulle inte uteslutande kalla oss för något av detta.

Vad tycker du är de mest väsentliga skillnaderna mellan EP:n och fullängdaren?

– Jag var inte med och spelade på EP:n så jag vet inte så noga. Har inte tänkt på det så mycket.

Bandets lyrik är något som får mig att höja på ögonbrynen. Personligen så tycker jag inte att man blir bortskämd varje dag med genomarbetade texter. Ta bara en titt på texten till "Human I Steamroller" som borde vara en uppmaning till gemene man. Jag frågar Chris om texterna är viktiga för bandet och var inspirationen till dessa kommer ifrån?

– Texterna är absolut viktiga för oss. Vi ser det som vår stora chans att förmedla ett budskap. De flesta ämnen texterna handlar om är berättelser från det verkliga livet. Vi får inspiration dagligen av sånt som händer och sånt som vi ser varje dag. Det finns så mycket orättvisa runt om i världen. Det vore naivt att inte belysa det.

I texthäftet till "Soundtrack To The Personal Revolution" så har bandet valt ut olika citat före varje text. Jag finner det som en kul grej och undrar var idén till detta kom ifrån?

– Det var Mikes idé helt och hållet. Han tyckte det var en cool grej att göra.

Några av citaten kommer från filmer som bland annat de fantastiska verken American History X och Fight Club. Är ni stora filmfantaster?

– Ja, absolut. Vi tittar på film mest hela tiden. Film är nog hela bandets stora passion. Att det blev citat från just de filmerna du nämnde är att det är två otroligt starka verk.

En diskussion om olika filmer och dess innebörd följer denna fråga ett tag tills jag styr in samtalet på producenten Matt Bayles istället. Hur var han att jobba med?

– Matt var helt suverän att jobba med. Inga som helst problem. Han har ju tidigare jobbat med akter som **Botch**, **Pearl Jam** och **Screaming Trees** så han visste verkligen vad han sysslade med.

Med min intervju med Rikard från Regurgitate i åtanke och hans åsikter om bolaget Relapse så känner jag att jag är tvungen att fråga Chris om hans inställning till bolaget.

– Jag är hur nöjd som helst. Vi har fått bra promotion och de har hållit sin del utav avtalet. Jag kan nog inte göra något annat än att lovorda dem.

Har du några Relapse favoriter?

– Jag lyssnar inte så mycket på musik som kommer just från Relapse. Jag lyssnar verkligen på allt möjligt. Jag tycker dock att banden på bolaget håller överlag hög kvalitet.

Som svensk så frågar jag Chris om vad han tycker de blågula yrvädren Nasum och Regurgitate, men får ett svar som tyder på att han inte riktigt vet vilka jag talar om.

– Jag känner igen på de grupperna men kan inte placera dem tyvärr. Är det nåt jag borde kolla upp?

Absolut blir mitt svar och håller ett litet föredrag om de bägge gruppernas förträfflighet för att sedan avsluta intervjun med att fråga om vi får se Burnt By The Sun här uppe på våra breddgrader?

– Inget är planerat för tillfället vad jag vet. Men vi skulle verkligen gilla att komma och spela för er.

Med detta så avslutar vi hela kalaset. För er som ännu inte har stiftat bekantskap med Burnt By The Sun så tycker jag att det är god tid nu. Själv sitter jag och håller tummarna för ett Sverige besök. "Soundtrack To The Personal Revolution" duger ändå gott till att stilla den värsta abstinensen.

De är ett band som har befunnit sig i branschen i snart tjugo år och även om inte Mark har varit med från start hade jag inte ens gått ur lågstadiet när han hoppade på bandet 1990. De andra grabbarna Jesse Pintado (Gitarr), Mitch Harris (Gitarr), Shane Embury (Bas) och Danny Herrera (Trummor) har alla även varit med i andra kultband och behöver knappast presenteras. Men trots att Napalm Death, bortsett från ett par snedsteg, alltid har producerat lika hård musik väntar man fortfarande på ett ordentligt erkännande som ett av grindscenens bästa band.

Det var många som reagerade när de 1996 släppte sitt sjunde studioalbum och även fast jag då var för ung, kan jag i efterhand fastslå att det är bandets genom tiderna sämsta skiva. De två uppföljarna "Inside The Torn Apart" samt "Words From The Exit Wound" gjorde inte saken bättre.

– Det var en svår period för både mig och bandet. Jag behövde helt enkelt tänka igenom min situation.

Vilket han gjorde och som de flesta redan vet lämnade han också under en period bandet för att bland annat starta ett mindre lyckat projekt tillsammans med Cancer trummisen Carl Stokes.

– Nothing But Contempt var inget annat än ett sidoprojekt och jag insåg ganska snart att Napalm Death var det enda för mig. Det är allt som behövs och jag har helt enkelt nog med arbete här för att inte hinna med något annat.

År 2000 kunde man återigen hälsa killarna välkomna till den mer brutala grindscenen med en kanonplatta som "Enemy Of The Music Business".

– Nu har vi utvecklats som band och den svåra bransch vi befinner oss i har enbart stärkt vårt förtroende för varandra. Vi har insett både för och nackdelarna med Napalm Death. Man tvingas acceptera det hårda slitet.

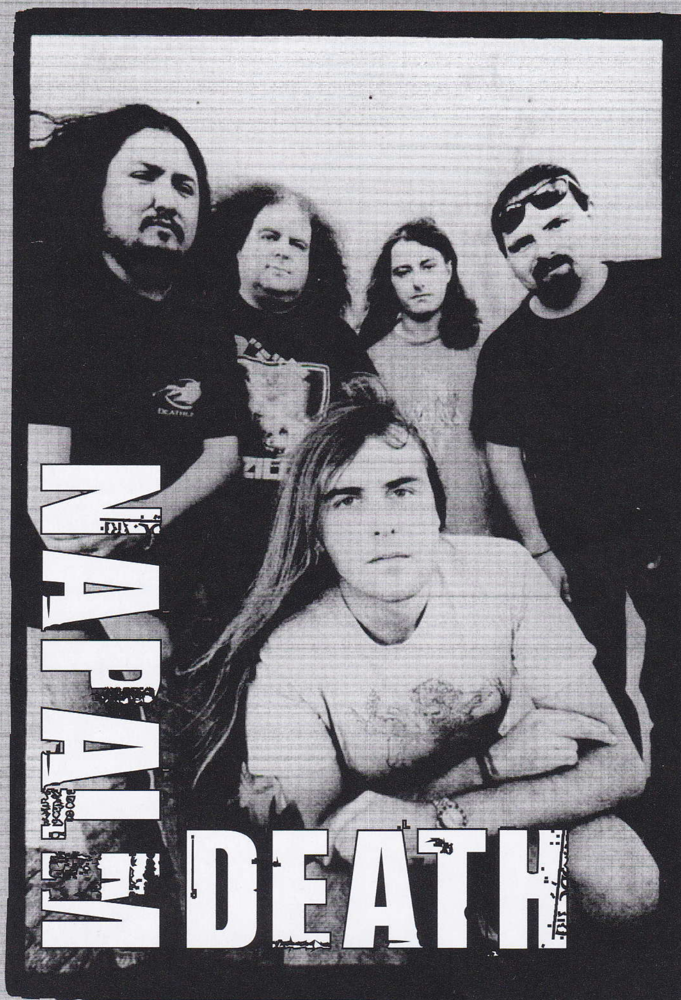
Som man förstår på titeln på den nya skivan så är det just nackdelarna med musikbranschen man vill ta upp. Napalm Deaths gamla kontrakt med Earache byttes för några år sedan ut mot ett avtal med Dreamcatcher. Att just Earache är ett mindre gemytligt bolag att vara stationerad på vet vi sedan tidigare, men hur fungerar det med Dreamcatcher? Åt detta mumlar bara den engelske sångfågeln något om "a crappy deal".

– Det är lätt att bli blåst om man inte håller koll på hur saker och ting sköts. Materialet på senaste skivan handlar om såväl våra dåliga erfarenheter med skivbolag som beslutsfattande ovanför våra huvuden, men det handlar också om branschen generellt.

Utöver detta har Napalm Death alltid handlat mycket om politik. Texterna är en del av låtskrivandet och Mark kan visserligen förstå de som enbart lyssnar på musiken, men riktigt så är det inte för honom.

– Vi har alltid försökt förmedla antirasism och liknande frågor. Vi vill att man ska lära sig något av att lyssna på oss och vårt mål är att folk ska ta till sig våra texter.

Jag antar att han inte pratar om sin egen favoritlåt på senaste plattan, "Next On The List", som handlar om en persons hat som är starkt nog för att mörda.

En halvtimma innan utsatt kollision på telefonlinjen börjar jag känna mig kallsvettig och mitt redan högst alkoholskadade närminne tycks vara försämrat. Det kallas stress och mitt försvar är…….finns inte. När det är dags att lyfta luren minns jag knappt vad jag heter. Jag ska göra min första intervju någonsin och då inte med vem som helst utan med Mark "Barney" Greenway, sångare och frontman i Napalm Death.

text: dennis larsson

Titeln "Can't Play, Wont Pay", det sjunde spåret på "Enemy..." härstammar från engelsk politik i slutet av åttiotalet, början av nittiotalet och även fast den låten handlar mer om musikbranschen finns det mycket kritik mot drottning Elizabeths parlament.

– "Constitutional Hell" beskriver t ex den byråkrati som mer och mer har tagit över samhällsfrågorna. Idag fattas besluten på rutin och förändringar tycks skrämmande.

BEHÖVDE VILA UPP SIG

Turnén de fem grindrockarna nu är ute på började egentligen i början av förra året men avbröts under hösten. Varför den avbröts är enligt Mark rätt dimmigt.

– Jag minns faktiskt inte. Det kan ha berott på att vi var trötta och behövde vila upp oss. Någon annan ursäkt kommer jag inte på.

Även om Mark och grabbarna inte kommer ihåg varför de avbröt en turné för mindre än ett halvår sedan (troligt?) så kan i alla fall jag erinra mig frustrationen efter att ha rest 30 mil till Oslo för att inte komma närmare bandet än den turnéplansch som idag bekläder min vägg. Hittills har man lämnat Malmö, Stockholm, Sundsvall samt Oslo bakom sig och man är inte helt nöjd med spelningarna som varit utan hoppas på bättre tider i Göteborg, Danmark och Tyskland.

– Den runda vi är ute på nu är bara avslutningen på den förra turnén. Jag skulle tro att vi har ungefär en och en halv vecka kvar på vägarna och vi har än så länge spelat på rätt små ställen som inte tar in så många, men ikväll hoppas vi på förändring och att det ska komma lite mer folk här i Göteborg, till att börja med.

Det faktum att jag och säkert flera andra struntade i att göra ett nytt försök att se dem i ren vrede över deras senaste påhitt för jag aldrig på tal och huruvida framförandet på Musiken Hus i Sveriges näst största stad var bra eller inte lämnar jag till chefredaktör Ronnie att avgöra eftersom denne närvarade (se konsertrecension i detta numret). Ett av supportbanden på turnén är förövrigt svenskarna i Great Deciever bestående av bland annat Tomas "Tompa" Lindberg om vilken du kan läsa i nummer ett av den nya fanzineblaskan numero uno (ute november 2001).

– Vi tycker om att ta med oss förband som inte direkt låter som oss, för att få lite variation. Enligt mig är det lite trist med folk som är så insnöade att man bara kan lyssna på en speciell genre, som till exempel grindcore. Det är inte alls vår stil, variation är bra.

Vad gäller Marks åsikter om andra band kan ni läsa mer om i den engelska tidningen Kerrang, där han utför blandade skribentjobb.

– Ja den engelska scenen innehåller bara några få bra band, t ex Grade. Då föredrar jag den musik ni svenskar bjuder på.

Visst kan jag hålla med om av svensk metal är något att vara stolt över, har du några speciella favoriter?

– Skivor med Nasum, Regurgitate, Driller Killer, Entombed och Anticimex är inte fy skam.

Den gamle growlaren har visst lite koll på Sverige ändå. Kan det vara på de många timmarna på vägarna tillsammans med Nasum som har resulterat i ett intresse för Anticimex? Sidoprojekten som de andra medlemmarna medverkar i vet han dock mindre om, men ryktet om ytterligare en skiva med kultbandet Terrorizer kan han dock avskriva, i alla fall den närmaste tiden. Idéer finns tydligen, men konkret arbete är det sämre med. Slutresultatet blir helt enkelt att de enda sidoprojekt som han för tillfället håller igång är Brujeria och Lock Up. Engelsmännen visar dock, precis som Mark, tecken på klyschan "män kan inte göra två saker samtidigt", för trots att det snart är två år sedan det senaste albumet 'Enemy...' släpptes lär det dröja ännu ett tag innan ett nytt landar i skivdiskarna.

– Vi har lite material till kanske ett par, högst tre låtar, men inga texter skrivna eller något sådant. Det ni däremot kan vara säkra på är att inget kommer att förändras inför nya skivan.

Något som vore stenhårt vore att få se en så tuff sak som en konceptplatta med ett grindband. Men Napalm Death vill tydligen inte agera god fe och uppfylla min dröm.

– Nej det har aldrig diskuterats. Någon gång kanske, men inte än på ett tag. Nu ska vi köra vår grej som vi faktiskt gör bra. Den period som vi under nittiotalets andra hälft genomled är över och nu skulle det vara önskvärt om vi blev erkända som det kanonband vi faktiskt alltid har varit. Det är lite frustrerande att man hyllar band idag som gör det vi gjorde för tio år sedan.

Ja, enligt både mig och Mark så gjordes faktiskt den bästa Napalm Death skivan redan 1992. 'Utopia Banished' som helt klart är en milstolpe inom metal och "Enemy Of The Music Business" når väl kanske inte riktigt den höjden, men det känns hur som helst helt rätt att påstå att den är en av de bästa plattorna bandet någonsin skapat och enligt mig så behövs däröver inget erkännande. De tillhör helt klart eliten inom grind.

Stressar som fan för att komma i tid. Äntligen framme, Folkets Hus i Umeå där jag uppger denna extremt bra tidnings namn samt mitt eget, folk stirrar på mig som jag vore kriminell. Jag får sitta och vänta vid entrén i 20-25 minuter tills någon "ansvarig" kom, men då var allt frid och fröjd. Allt var i sin ordning och jag fick till och med backstage-pass (hade ingen användning för det, dock). Precis när jag fått pappren och så, ringer min mobil och det är Blasphemer som undrar vart jag håller hus. Han säger att han bor på hotellet mitt emot och uppger rumsnummer. Med bultande hjärta går jag genom den ödsliga hotellkorridoren, det känns läskigt det här. Knackar på dörren och min rädsla försvann rätt snabbt, Blasphemer är en trevlig kille.

text & bild: ninni sjölund

Schysst att ni har varsitt hotellrum ...

– Jo, vi har en bra bokningsagent som fixar allt sådant åt oss, ser till att vi är nöjda osv.

Vi åker vidare till Helsingfors och ska spela där på tisdag, tror jag det var.

Blasphemer sitter och zappar mellan kanalerna, suckar över att det bara finns tio stycken att välja på. Bingolotto och liknande styggelser, är det enda som visas, och alternativet att beställa film via pay-per-view är ohyggligt dyrt och urvalet skrattretande litet. Det är ofta man får flera timmar över innan spelningar och då finns det inte så mycket annat att göra än att glo på tv eller sova, berättar han. Själv har han inte sovit mer än en-två timmar denna natt och dricker lite vin, jag undrar hur han ska klara av spelningen om några få timmar. Han klarade det alldeles utmärkt visade det sig senare. Hur gick spelningen i Stockholm igår då?

– Det gick bra, men det var bara runt 400 pers där, vi hade lite ljudproblem, med feedback på scenen och så vidare. Det var även en kille i publiken som skar sig i magen typ femton centimeter långt och tio brett och maginnehållet tittade nästan ut, det var lite udda.

Hur kommer det sig att ni lirar i Stockholm och Umeå, men inte i Göteborg t ex?

– Tja. Det var såhär, först var det meningen att vi bara skulle spelat i Umeå, men sedan när vi fick det giget hörde de av sig från Stockholm och bokade in oss på direkten. Anledningen till att vi inte har spelat i Sverige innan är att vi helt enkelt inte fått något erbjudande om att spela. Det är ju inte precis så att man ringer upp ställena själv och frågar om man får lira. Skivan "Grand Declaration Of War" har inte sålt så bra i Sverige och det är ju ett skäl. Men får vi ett erbjudande så...?!

Blackmetalscenen är känd för sina galna fans, har ni också galna fans?

– Njae.. vi är galnare själva..

Groupies då, får Mayhem ta del av den floran av människor?

– Alltför få. (skratt) Fast det beror ju lite på vart i världen man menar. När vi var i Mexico 1998 så var det ju hysteriskt, så fort man öppnade munnen blev man påhänglad av en tjej. Sedan sover vi ju oftast i turnébussen, så det blir inte så mycket privatliv. De flesta av oss i bandet har ju redan tjejer och Hellhammer är ju gift.

Efter alla dessa år, har du några roliga eller annorlunda turnéminnen att bjuda på?

– Nej.. (skrattar) vi brukar inte ha så roligt på våra turnéer, det är mest slagsmål och fylla. Vi är tretton personer som reser runt, vi har haft många dåliga turnéer i USA – konstant fylla i tre veckor, folk slogs och spydde på varandra.

En gång när vi var på turné i Grekland (Hellas hehe). Det var sista dagen på turnén och efter spelningen satt vi (jag, Hellhammer, trumteknikern och vår chaufför) på en uteservering vid ett bord med parasoll och drack öl. Klockan var runt fem-sex på morgonen. Plötsligt ser jag i ögonvrån att det kommer några med rånarluvor, de kastade en "molotovcocktail" mot oss.

Det enda jag hinner säga är "se upp!". Den landade typ en meter ifrån oss och parasollet och chaufförens byxor började brinna. Såg lite lustigt ut.

EN RIKTIG MANIAC

Beskriv bandmedlemmarna med några få ord var?

– Vi är fyra helt olika personer, och det är det som är själva essensen i **Mayhem** (skratt). Kan ju förenklat säga att våra artistnamn säger det mesta, så det är en tolkningsfråga.

Maniac är ju kanske inte så svårt att gissa då, men de andra är ju något svårare, så du är lite "så här" du? säger jag till honom och gör djävulstecknet.

– Japp, säger han och skrattar lite.

Inspiration till senaste plattan, "Grand Declaration Of War"?

– Jag skriver musiken och Maniac skriver texterna. Han skriver oftast om saker som han upplever i vardagen, saker han hatar. Musiken är ett väldigt bra sätt att avreagera sig på. Jag skulle tippa på att om vi inte hade haft musiken, hade vi nog suttit i fängelse allihop vid det här laget.

Hade du någon idol när du växte upp?

– Jag var tio år gammal och såg **Motörhead**, det var mäktigt.

När började du lira gitarr och vad har du för gitarrer?

– När jag var tretton år gammal, så det är väl cirka tolv-tretton år nu totalt som jag har lirat. Jag har en Gibson (Flying V, såklart) och en BC Rich (Warlock)

Favoritmusik, privat?

– Allt möjligt, det släpps få bra skivor nuförtiden, så det blir mest gamla hederliga metalplattor typ **Judas Priest** och **Black Sabbath**. Den senaste skivan jag köpte var **Rammstein** – "Mutter"

Bästa svenska metalbanden enligt dig?

– **At The Gates**, **Dark Funeral** (kompisar till oss) **Bathory**, **Candlemass** (bara första cdn) och **Marduk** (polare till oss).

Vem är det som gjort den berömda Mayhem logotypen som följt med genom åren?

– "Nella", en kompis till Necrobutcher och Maniac, den gjordes väl runt starten 1984-85 nått.

Vad jobbar du med?

– Rockstjärna på heltid (skratt). Jag har den principen att "jag slavar inte för någon", vill stå utanför systemet. Men jag är inte förmögen direkt, man tjänar inga stora pengar på musiken.

Så beger vi oss till stället där de skulle spela, nära och bra beläget tvärs över gatan.

Det är ganska fullt med folk ute på gatan, en del pekade igenkännande och viskade, men verkade inte vara riktigt säkra på vem det var de glodde på, men så var ju detta första gången Mayhem lirade i Sverige också. Nåväl andra gången då, på grund av att Stockholm såklart roffade åt sig äran. Så fort det var bekräftat av Umeå Open, så såg de till att boka in dem dagen innan, fegis taktik. Umeå fick ta "smällen", kritiken och så. Ruttet! Men Mayhem gör gärna fler Sverigespelningar, helt klart, de väntar ju bara på att någon ska höra av sig ... Att Mayhem överhuvudtaget spelade på Umeå Open var lite udda, med tanke på att de till exempel spelade parallellt med The Latin Kings (som ni kanske vet är ett hiphop band).

Det första som fångar blicken när man kommer in i den stekheta lilla lokalen, är två grishuvuden med taggtråd i munnen spetsade på pålar som pryder varsin sida av scenen. Jag skrattar lite rätt åt företeelsen, eftersom det är i Umeå, veganernas högsäte denna spelning ska äga rum. Ser mycket riktigt lite pekande och irriterande blickar. Så utomordentligt provocerande, jag undrar om Mayhem själva är medvetna om det?

Inte så troligt, de kör oftast sin show med just denna uppsättning. En stor insektsliknande robot står avvaktande i ett hörn på scen och ser lite farlig ut.

Maniac har förstås sin alldeles egna klätterställning med sig, där taggtråd och sågklingor ingår, placerad mitt på scen. Maniac har lite intressanta och sjuka sätt att tortera sig själv på. Är det månntro nödvändigt för att få den där riktigt gälla plågade rösten live? Hursomhelst så verkar det fungera. Han sliter upp armarna med taggtråden och tar fram en cigarett och röker lite, doppar i såret på ena armen, röker lite till för att sedan fimpa cigaretten i andra armens sår. Jag tänker på vad Blasphemer sade om att "våra bandnamn säger det mesta om våra personligheter", och lade betoningen på Maniac.

De kör låtar som "Necrolust", "Pure Fucking Armageddon", "Freezing Moon" och "Chainsaw Gutsfuck". Låttiteln "Chainsaw Gutsfuck" fick för övrigt mycket kritik i de lokala tidningarna före spelningen. Konsertarrangörerna försvarade dock yttrandefriheten med bravur inför denna tillställning.

TUNGT SOUND - lätt pris!

Engl Richie Blackmore Signature 100

Eagle Black Devil 5.995:-

Eagle SS6 Full Throttle 2.495:-

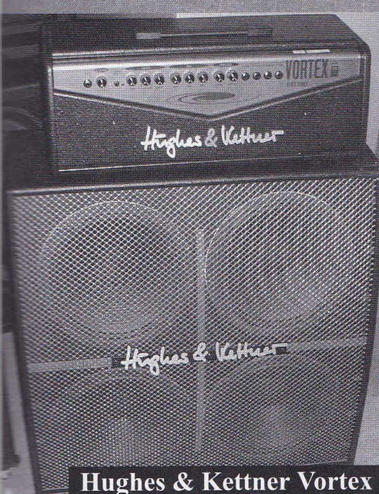

Eagle Flash B.B. 5.995:-

Eagle Metal Vee 5.995:-

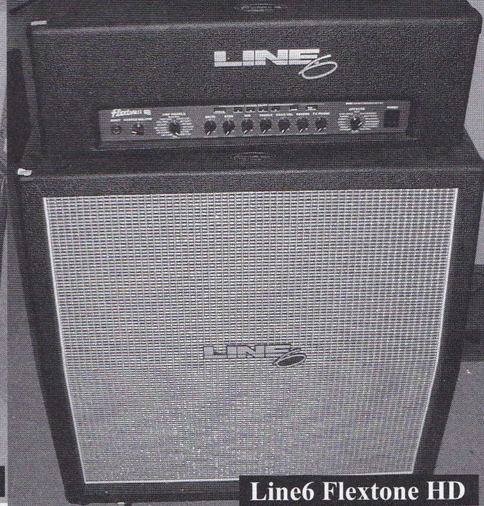

Eagle Metal Vee Bass 5.995:-

Eagle Dynamite Bass IV 5.995:-

Eagle SS4 Full Throttle Bass 2.795:-

Hughes & Kettner Vortex

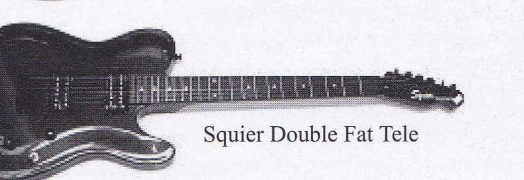

Line6 Flextone HD

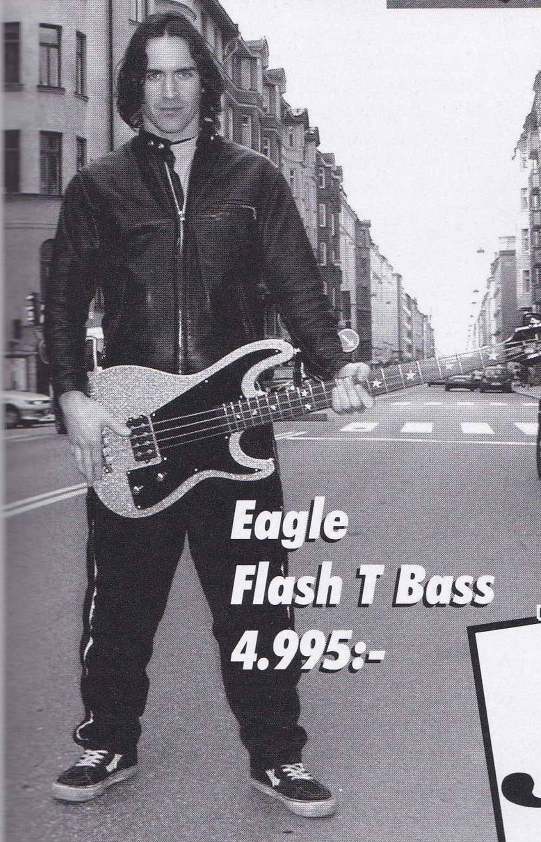
Marshall AVT-100

H&K Duotone

Squier Double Fat Tele

Andreas Blue Shark Tremolo 12.400:-

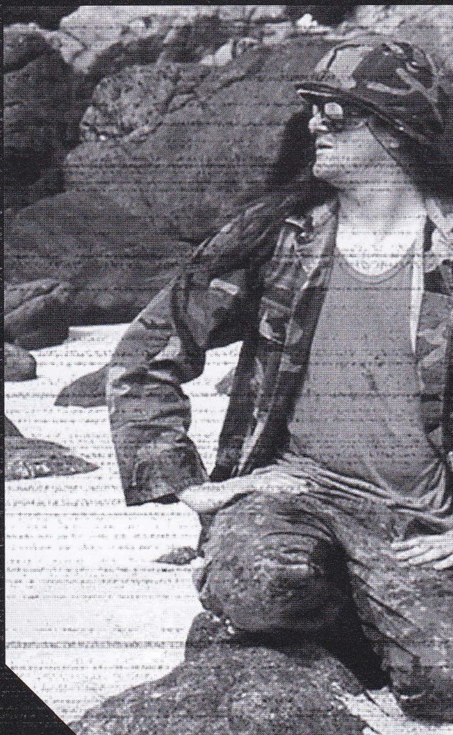

Schecter Scorpion 9.350:-

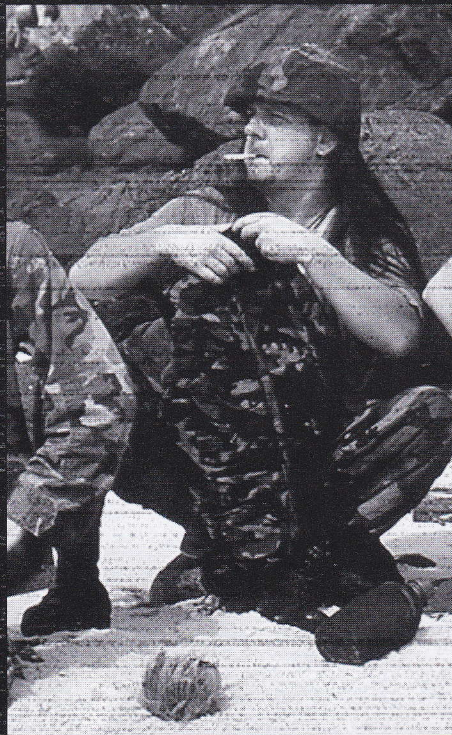

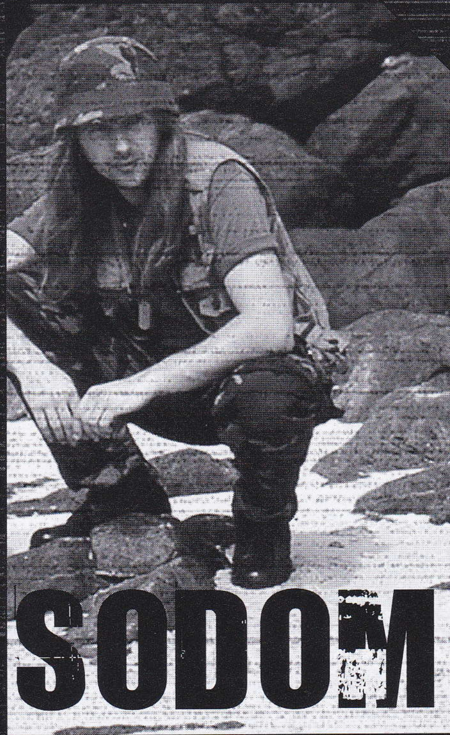
JAM

www.jam.se

Stockholm: Roslagsgatan 14, 08-673 23 23, **Göteborg: Första Långgatan 20, 031-422 866**, Västerås: Hejargränd 6, 021-30 26 59

SODOM

De har en gång i tiden haft en gitarrist med det klämkäcka artistnamnet Grave Violator. Efter att tillsammans med landsmännen Kreator och Destruction ha krigat för sin thrash i två decenniers tid är tyska Sodom tillbaka med sitt nya verk, kort och koncist betitlat "M-16". Gruppens självklare frontfigur, Tom Angelripper fick stå till svars för frågor om krig och medias påverkan på hans musik, och lite till ...

text: martin kristiansson | bild: spv steamhammer

Efter en hård dag på jobbet denna tisdag var det skönt att vila med en öl och ett långt samtal med Tom. Visserligen var han lite trögstartad de första fem minuterna men sedan så gick det av bara farten. Jag började med att fråga lite om deras resa till Asien och han förklarade att de hade varit i bl.a. Vietnam för att sätta sig in i miljön samt prata med folket om kriget. Invånarna i Vietnam vill ogärna prata om kriget och dess konsekvenser förklarar han och fortsätter.

– Även i Vietnam finns det affärshjärnor som vill tjäna en hacka på det. Man kan till exempel gå till krigsförbrytarmuseet om man vill ta del av vad som hänt där.

Tom fortsätter med att berätta att de inte fick spela i Vietnam och att män inte får ha långt hår, han suckar lite men blir genast muntrare när han berättar om spelningen de gjorde i Bangkok.

– Folk är som galna där över, de kommer från halva Asien bara för att få se oss. Asien är inte bara Japan. Man tjänar inte så mycket pengar i Asien som alla tror eftersom alla utanför Japan köper bootlegs och laddar hem via Internet. Men vem bryr sig så länge de kommer och ger allt på spelningarna.

Vi byter samtalsämne stup i kvarten och nästa blir om inspelningen av "M-16". Han berättar att det är Harris Johns som har producerat den. För alla som inte känner igen det namnet så kan jag ju tala om att det är han som även ligger bakom produktionen av andra Sodomalster som "Persecution Mania", "Agent Orange" och "Better Of Dead".

– Vi spelar in på tre veckor på ett och samma ställen utan samplingar och skit, förvisso har vi samplingar från filmer men inga samplade trumljud eller något sånt. Jag kan inte förstå varför band far och flänger mellan olika studios. Vi valde att jobba med Harris eftersom han vet exakt hur vi vill ha det och det passar perfekt till denna skiva eftersom vi har tagit ett steg närmre skivorna vi spelade in på åttiotalet. Enkelt, rakt och hundra procent thrash! Vi har tagit ett steg tillbaka till åttiotalet helt enkelt.

Vi fortsätter med att prata om bandets tidiga influenser och medlemsbyten.

– Vi har ju varit samma gäng i bandet i sex år nu och vi kommer jättebra överens. Tidigare medlemmar har slutat på grund av olika anledningar men jag hoppas att vi tre ska hålla ihop i tio år till. Bobby och Bernmann har ju själv sagt att det är jag som är **Sodom**, och det är ju sant! Inget **Sodom** utan Tom, inget **Kreator** utan Mille och så vidare. Som alla **Sodom** fans vet så gillar jag punk, **GHB** och **Exploited** för att nämna några, och det har också påverkat vårt sound, dock inte på "M-16". Eftersom vi strävade efter ett mer "gammalt hederligt" **Sodom** sound så går det ju inte att ta för mycket av de influenserna.

Jag fortsätter med att fråga Tom om den kommande turnén tillsammans med Destruction och Kreator som ska dra land och rike runt i Europa.

– Det var faktiskt min idé. Jag, Mille och Schmier är ju alla goda vänner och när jag insåg att våra band skulle släppa nya skivor i ganska nära följd så tyckte jag att det kändes på tiden att vi gjorde det här. Vi har aldrig varit på turné tillsammans tidigare, det ska bli skitskoj! Vi kommer inte att ha något headline band utan vi kommer alla att turas om. Vi är alla äldre och seriösare nu så det ska nog inte vara några problem. Ryktet om att **Holy Moses** ska följa med på turnén är inte bekräftat men visst ser det ut som att det kommer att bli så. Jag tycker i och för sig inte att de behövs eller passar. När man på åttiotalet talade om tysk thrash metal så talade man ju om oss tre i första hand och inte om **Holy Moses**. De är väldigt trevliga och gör bra musik men vi tre klarar oss.

Efter att vi skrattat lite åt de senaste kommentarerna så börjar Tom berätta om texterna på dels den nya skiva och dels på de gamla.

– Det bästa sättet att förklara dem kortfattat är: fakta baserade fantasytexter. Jag läser mycket böcker om krig och därifrån tar jag inspiration till texterna. Sen måste man ju komma på en bra historia som man kan kombinera det med. Det svåraste är att försöka sätta sig in i de situationerna som man kan hamna i. Vi glorifierar inte krig, tvärtom! Jag vill inte att det ska finnas några krig, men det är bara en utopi. Det har funnits krig att skriva om till varje skiva, "Code Red" skrevs ju under och om kriget i före detta Jugoslavien. Denna gång har vi valt att även med texterna vända oss mot åttiotalet. Det är Vietnam kriget vi tar upp igen, det finns ju så mycket intressant som hände då. Jag är även övertygad om att "M-16" innehåller ett par blivande klassiker, sådana som vi kommer att spela lika ofta som "Bombenhagel" och "Ausgebombt". Visst tror även jag att bl.a. "Marines" och "Napalm In The Morning" kommer att tillhöra dem. Sedan skiter vi mest i vad andra tycker! Vi vet att våra fans kommer att gilla "M-16" för detta är en av våra bästa skivor någonsin i mitt tycke. Om tidningar ger oss bra eller dåliga recensioner är ointressant och så har det alltid varit. Inte ens efter att vi släppte "In The Sign Of Evil" fanns det nått intresse från min sida av vad media tyckte.

Mina sista frågor till Tom innan jag avslutade samtalet blev om flytten till SPV, om Desperados och Onkel Toms framtid. Det var inte helt oväntade svar jag fick av honom.

– Noise har blivit allt för kommersiella, de bryr sig bara om pengar och signar därför bara trendiga band som de snabbt kan ersätta när trenden förändrats. Noise var ju drömbolaget för ett thrash band förr men inte numera. Vi fick en hel del erbjudande bland annat från Nuclear Blast men deras kontrakt var på tok för uselt för att ens övervägas, nästintill ett slavkontrakt i mina ögon. De får komma med något mycket bättre om de vill vinna över **Sodom** till sitt stall. SPV kom med en riktigt bra erbjudande, förvisso bara på en skiva, men nu har jag full kontroll över vår merchandise. Hade vi signat med Nuclear Blast, så hade vi alla vetat hur det hade blivit med den biten. Vill SPV ha kvar oss och erbjuder oss ett liknande kontrakt som vi har nu så stannar jag gärna med dem i tio år till. Sorgligt nog så har **Desperados** inget kontrakt, vi hoppas att SPV också ska ta hand om oss men än så länge så ser det inte ut så. Det är synd för **Desperados** är ett bra band och vårt framförande på Wacken gjorde ju succé. Jag är övertygad om att **Desperados** kan sälja bra, det är verkligen partymusik. Kan det bli bättre med en country/metal skiva när man sitter och hinkar öl? Det skulle vara en **Onkel Tom** skiva i så fall. Jag håller på för fullt med att skriva på nästa skiva, jag tar aldrig pauser från skapandet. Jag är musiker och om jag inte skriver eller spelar musik vad ska jag då göra? Jag kan ju inget annat.

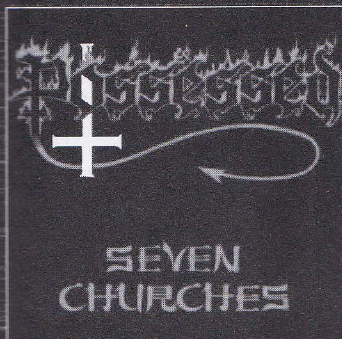
Tom och jag avslutar tillslut vårt samtal med att mest bara sitta och snacka skit om allt möjligt, och hans sista ord blir något i stil med....

– En M-16 ska finnas i vart metal hem och hus!

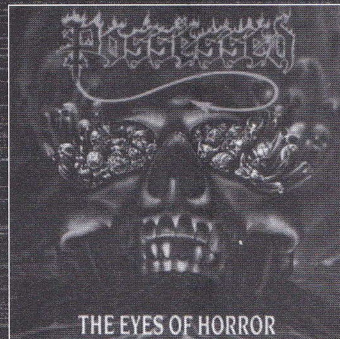
SLAVESTATE GRÄVER UPP LIK DEL 2: POSSESSED

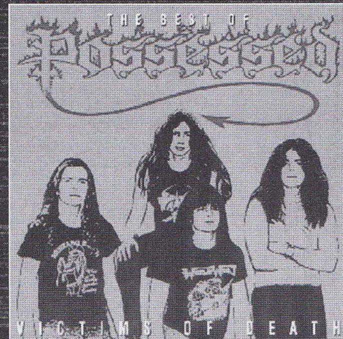
Tillsammans med Slayer och Exodus tävlade de om att vara värst under åttiotalets mitt. Många band har blivit inspirerade av detta band som förde thrashen vidare mot deathmetal. Sagan var inte lång, men den var bra så länge den varade. Jag talar om Possessed, bandet som har en otrolig kultstämpel över sig. Vad hände sedan och vart tog medlemmarna vägen? Slavestate försöker reda ut lite.

text: larsa carlsson

Första gången jag hörde talas om **Possessed** var i de yngre tonåren då jag kom över ett exemplar av de engelska metalblaskorna, förmodligen Kerrang eller Metal Hammer. De hade förtjänstfullt listat de tio bästa thrashmetalskivorna genom tiderna och i sällskapet bland **Metallicas** "Master Of Puppets" och toppande **Slayers** "Reign In Blood" fanns **Possesseds** "Seven Churches". Redan då sade jag till mig själv att "den plattan skall jag ha!". Nu tog det sin tid, men i mitt skivställ finns den, skivan med det simpelt geniala omslaget. **Possessed** är bandet som alla true thrashmetalfans aldrig glömmer att nämna, även om du ställer frågan i sömnen. Det är nu femton år sedan bandet splittrades, alltså hög tid att ta reda på vad herrarna Beccera, Lalonde, Torrao och Sus tog vägen. En artikel i Metal Rules hjälpte mig ännu en gång på vägen.

Gitarristen Mike Torrao och trummisen Mike Sus drog igång det hela 1983 och efter att originalsångaren tagit livet av sig fann bandet en ersättare i Jeff Becerra. **Possessed** var fött. Efter att ha spelat in en demo och medverkat på en av de klassiska "Metal Massacre" samlingarna släppte Combat debuten "Seven Churches" 1985. Debuten som de fyra galna ynglingarna spelat in slog ned som en bomb och ännu idag står sig klassiska låtar som "The Exorcist", "Burning Hell" och "Death Metal". Den sistnämnda låten banade dessutom vägen för en ny genre som verkligen lever än idag med band som **Morbid Angel** och **Cannibal Corpse**. Jeff Becceras morrande sång, Mike Torrao och Larry Lalondes thrashriffande och Mike Sus ekande trummande kan med eftertanke liknas som en korsbefruktning av **Slayers** "Show No Mercy" och den deathmetalgenre som senare skulle blomstra.

Turnéer med bland annat polarna i Exodus följde och vem skulle inte betala med ett lillfinger för att resa tillbaka i tiden för att få se **Possessed** spela tillsammans med **Venom** och **Slayer**? **Possesseds** liveshower var mer farliga och våldsamma än välspelade säger ryktena. Även utanför scenen var våld vanligt, bandkemin var inte den bästa. 1986 kom platta nummer två, "Beyond The Gates". Inte lika bra som debuten, faktum är att bandets interna konflikter började spåra ur. Efter turnerande med **Dark Angel** i början av 1987 var allt krut bränt, det enda bandet gjorde då var att slå varandra på käften. En sågad mini-LP hann man ge ut, "Eyes Of The Horror" innan bandet gick skilda vägar. Texterna var inte lika sataniska och det accepterade inte fansen.

Mike Torrao försökte senare att återbilda **Possessed** två gånger med nya medlemmar men misslyckades och tur är väl kanske det. Larry Lalonde spelar numera otroligt nog i megacoola basriffsrockarna **Primus**, medan Mike Sus har lämnat banan helt. Jeff Beccera blev förlamad efter ett rån, han har hållit livslågan uppe med hjälp av universitetsstudier. Han har dessutom gästat **Sadistic Intent** för sång på låten "The Exorcist" för en tributeskiva. Kultband har alltid många rykten som florerar runt omkring sig och ett av de intressantaste i detta bands fall, lär vara att **Slayers** gitarrist Kerry King en gång tiden var så less på alla intriger med Tom Araya att han var på väg att lämna **Slayer** för **Possessed**.

Att **Possessed** betytt mycket för dagens thrash, death och blackmetal är ett obestridligt faktum. **Cannibal Corpse** och **Vader** har spelat in covers på låtar och band som **Marduk** nämner dem gärna som inspirationskälla. **Possesseds** skivor finns återutgivna med uppiffat ljud och layout. Om du har den minsta gnutta känsla för legendarisk thrashmetal måste "Seven Churches" ha sin plats i ditt skivställ.

REGURGITATE

Det har varit tyst om grindtornadon Regurgitate sedan skivan "Carnivorous Erection" slog ner som en bomb förra året med sitt helvetiska mangel. Så undertecknad försökte reda ut vad som är på gång, och får på köpet en instruktion i hur man får fram den ultimata grindrösten.

text: daniel bergqvist | bild: relapse records

Intervjun med grindcorebandet Regurgitate görs med bandets sångare Rikard "Rugge" Jansson som jag ringer upp en svinkall vinterkväll för ett snack om vad som händer i Regurgitate-lägret för tillfället. Så Rikard, vad är på gång med bandet? Någon ny skiva eller spelning?

– Vi är på gång med en splitsjua som tyvärr är försenad för killen som ska ge ut den har inga pengar. Hans bil har pajat så han prioriterar väl den antar jag. Vi har spelat in en tolva också som kommer att släppas av Putrid Filth Conspiracy/ M&M Records. Tolvan kommer att innehålla arton låtar med ett ljud som är bland det bästa vi har haft. Men tolvtummaren är liksom sjuan försenad. Vi har två spelningar på gång i tyskland i februari. En spelning på Jaz i Rostock tillsammans med **$krupel** och **Autoritär**. Sedan blir det en spelning på Kastanie 85 i Berlin också den med **$krupel** och **Autoritär**.

Vad var det som fick er att börja lira grindcore? Vad blev ni influerade av?

– Det var de gamla klassiska banden som influerade oss till att börja lira grind. Band som **Carcass**, **Napalm Death** och **Ent**.

Varför blev det just goretexter?

– Det där med goregrind och så vidare är relativt nya begrepp. Det var nått ljushuvud som kom på att benämna grind med sådana texter som vi och exempelvis **Carcass** har för goregrind. Det begreppet fanns inte när vi började spela. Jag tycker vi lirar grindcore rakt av.

Just detta med de slafsiga texterna med sitt makabra innehåll får mig att bli nyfiken. Det kan ju tyckas att för att klämma fram liknande texter så borde man ju vara ganska skruvad som person eller ha en stor fascination för läkekonsten. Så jag frågar Rikard var bandet får sin inspiration till sina texter ifrån?

– Jag kan tyvärr inte svara på det. För på till exempelvis "Carnivorous Erection" var det grabbarna i **Exhumed** som stod för textförfattandet.

RELAPSE GÖR INTE ETT SKIT

För ett band som Regurgitate så borde ju Relapse var det ultimata bolaget att ligga på. Bandet ifråga passar mer än väl in i Relapse stall med kaotiska och stenhårda akter. Men på frågan om Relapse är bolaget för Regurgitate så får jag inte medhåll av Rikard.

– Jag håller inte med om att Relapse är något sätt skulle vara bäst. De har inte gjort ett skit för oss egentligen. Visst, de har släppt skivorna, men så mycket mer är det inte. Ingen promotion, inga tröjor. Det enda som är bra med Relapse är att de låter oss släppa saker på andra bolag. Det är schysst.

Jag antar att ni är kontrakterade till bolaget för fler skivor, stämmer det?

– Ja, tyvärr så är det väl så.

Men något borde ju vara bra med Relapse. Till exempel det absolut primära, banden som huserar på bolaget. Finns det några som faller Rikard i smaken?

– **Pig Destroyer** är ok. **Exhumed** är bra live, men dock inte på skiva. Det är väl de jag kan komma på.

Nasum då? lägger jag till för att få ett omdöme om bandet som i mitt tycke är det absolut bästa som är kontrakterade till Relapse.

– Är väl inget större fan av dem. Jag kan absolut förstå varför folk tycker de är bra, men de tilltalar inte mig så mycket.

När vi ändå är inne på ämnet Nasum så får det mig osökt att börja tänka på den kepsbärande frontmannen Miezko Talarczyk som har producerat Regurgitate´s skiva "Carnivorous Erection". Kommer bandet att anlita honom och Soundlab studion igen?

– Vi kommer säkerligen att anlita honom igen. Tolvan är inspelad hos honom. Det blev ett sådantt jävla bra ljud. Den slår "Carnivorous ..." lätt.

Miezko om någon borde ju veta hur det låter och hur det ska gå till?

– Ja, han är ju insatt i genren. Det är bara att berätta hur vi vill ha det så fixar han till det.

Bandet har genom åren släppt en hel del material, men vad är Rikard mest nöjd med?

– Det ska väl vara nya tolvan då. Den har ett sånt grymt ljud och bra låtar.

Personligen så tycker jag att grindcore helt plötsligt blivit enormt populärt. Nu ska alla band helt plötsligt köra med haglande blastbeats och prata om att det var bättre förr med band som Carcass och Terrorizer. Det sorgliga när en genre blir så populär, är att det möjligtvis dyker upp ett bra band av femtio ungefär. Regurgitate har ju varit med ett tag så jag undrar vad åsikten om dagens grindscen är och hur riktig grindcore ska låta?

– Jag är inte så insatt i den numera. Men det är ju sant att grind har blivit jävligt inne. Det dyker ju upp band lite överallt. Riktig grind ska låta som gamla **Carcass**. Det finns inget som slår det.

Lyssnar ni i bandet enbart på hårdare musik eller är ni allätare?

– Jag lyssnar inte alls mycket på hård musik nuförtiden. För mig blir det mest hiphop och reggae. Jocke och Urban lyssnar fortfarande betydligt mer på hårdare musik än vad jag gör.

MASSA GODIS OCH ÖL

Något man funderar över när man lyssnar på Regurgitate´s musik är sången. Den låter för den som inte har hört bandet som om Rikard bokstavligen håller mikrofonen framför munnen under en av sitt livs värsta magåkommor. Det låter fruktansvärt brutalt måste jag erkänna. Men hur får man egentligen till sången att låta så där grymt kletig och spyaktig?

– Jag spyr nästan när jag sjunger, skrattar sångaren. För att få till sången är det bara att käka en massa godis och dricka öl. Sedan är det bara att gurgla på.

Jag känner att intervjun börjar lida mot sitt slut. Men innan jag lämnar Rikard så ber jag honom nämna fem grindcore plattor som man bör äga.

– OK, dags för lite namedropping alltså. Få se nu .... det får bli följande.

1. **Arsedestroyer** -"95"
2. **Repulsion**- "Horrified"
3. **Terrorizer**- "World Downfall"
4. **Gore Beyond Necropsy**- "Noise A Go Go"
5. **Anal Cunt**- "I Like It When You Die"

Och med detta så avslutar jag intervjun med att fråga Rikard om han har läst debut numret av Slavestate Magazine och vad han i så fall tyckte?

– Jag har bläddrat igenom det lite hastigt. Det var helt schysst. Ni kommer väl att fortsätta skriva om bra musik och inte bli en sellout tidning som Close Up?

Ingen risk kära Rikard, ingen risk. Som alla vet så borgar Slavestate för kvalitet.

FEM TIDIGA VARTECKEN

DANIEL BERGQVIST
MUSIK - Konstform (Vad vore livet utan den?)
SLIPKNOT - Konsert på Hovet 22 Januar (Makalöst mangel)
NEUROSIS - Allt (The soundtrack of my life)
JOEY JORDISON - Trummis (Bättre trumslagare får man verkligen leta efter)
NASUM - «Krossa» (Otrolig låt som får en att vilja just, krossa)

LARSA CARLSSON
REVOLVER – «The Unholy Mother Of Fuck» (CD, rensar golven från skit)
THE KRISTET UTSEENDE – «Över Dimmornas Bro Till Ankara» (CD, dukat för nya fetgroggar)
SÅ FUNKAR DET (Radioprogram som gör mig liiiite smartare)
FOTBOLLSALLSVENSKAN 2002 (Bucklan har vart vilse i sex år nu)
SUSANNE (Kvinna, kommentar överflödig)

KRISTIAN FORSELL
KING DIAMOND - «Abigail 2: The Revenge» (CD. Tillbaks med besked)
PAIN OF SALVATION - «Remedy Lane» (CD. Overkligt snyggt och fängslande)
PAIN - «Nothing Remains the Same «(CD. Tyngre än tidigare men fortfarande världsklass)
DIMMU BORGIR - «Alive in Torment» (CD. Nästan lika bra som på riktigt)
CANNIBAL CORPSE - «Gore Obsessed» (CD. Hatchet to the head...)

DAVID LICHTER
SODOM - «M-16» (CD. Låter som de alltid gjort, and i love it!)
KREATOR/SODOM/DESTRUCTION - (Live Stockholm, Klubben 22/1. Mental orgasm!)
KING DIAMOND - «Abigail II - The Revenge» (CD. King är King, och kommer alltid vara King)
IMMORTAL - «Sons Of Northern Darkness» (CD. Thrashig kall Black Metal. MYCKET bättre än «Damned In Black»)
DYING FETUS - «Killing On Adrenaline» (CD. Troligen det bästa US-döds släppet någonsin. Bröööl! Gruff!)

FELICIA OLSSON
DEW SCENTED - «Inwards» (CD. Ren härlig döds)
LJUSARE TIDER
REDERIET (Vill inte att det ska ta slut)
MURDER SQUAD / KAAMOS - Live El Sombrero i Örebro
METAL RADIO (Äntligen)

RONNIE SCHMIDT
C.A (Din eviga omtanke är beundransvärd. Tack.)
MUSTASCH - «Above All» (CD. Högt, högt över alla)
BREACH - «Kollapse» (CD. Genialisk förvirring)
NAPALM DEATH / GREAT DECEIVER - Live Göteborg, Musikens Hus 1 februari 2002 (Nazi Punks Fuck Off!)
CANNIBAL CORPSE - «Gore Obsessed» (CD. Vissa lik ska inte begravas)

NINNI SJÖLUND
KREATOR / SODOM / DESTRUCTION (Live i Göteborg)
ROSOR (Så vackert)
HANDKLOVAR (Lista ut det ni?)
CASTLEVANIA - Nintendo Musiken i heavymetal version
SKID ROW – «18 And Life» (Åttiotal rules..)

ROBERT STOTZKY
SHAKIRA - «Laundry Service» (CD. Cause I'm a poplover yes I am)
SAGAN OM RINGEN (Film. Magiskt.)
QUILLS (Film. Att Geoffrey Rush inte fick en Oscar är oförlåtligt)
LES MISERABLES (Film. Geoffrey Rush igen)
PANTERA - «Cowboys From Hell» (CD. Jag är kär igen)